

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΚΗΝΟΥΛΑ

ΚΥΠΡΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. Π. ΠΟΛΙΤΗΣ Λεωφόρος
ΛΕΥΚΩΣΙΑ — ΒΑΡΩΣΙΑ 101

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΚΗΝΟΥΛΑ

ΚΥΠΡΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΗ

ΑΡΙΘ. 1

ΠΕΝΤΕ ΤΡΙΠΡΑΚΤΑ

- Α Τò βασιλόπουλο τῆς Βενετιᾶς
- Β Τò μελίτσι
- Γ Ἡ εὐχή τῆς μάνας
- Δ Τò βαγιόκλαδο
- Ε Χριστουγεννιάτικη Εὐτυχία

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. Π. ΠΟΛΙΤΗΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ — ΒΑΡΩΣΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΚΑΡΔΙΤΣΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΚΑΡΔΙΤΣΑ

ΚΑΡΔΙΤΣΑ

ΚΑΡΔΙΤΣΑ

Εικονογράφηση Γ. ΓΡΗΓΟΡΗ

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Στις

Κα ΜΑΡΙΑ Π. ΙΩΑΝΝΟΥ

και

Δα ΜΑΡΙΑ ΚΑΡΑΤΖΑ

Ποὺ ἔχουν δουλέψει με ἔνθεο πάθος γιὰ τὸ παιδικὸ θέατρο ἐδῶ στὴν Κύπρο.

Κ. Χ.

Ἡ «Παιδικὴ Σκηνοῦλα» εἶναι μιὰ ἔκδοση παιδικοῦ θεάτρου. Περιέχει παλιὰ ἔργα, ποὺ ἔχουν ἐξαντληθῆ, ἀλλὰ ποὺ εἶχαν σημαντικὴ ἐπιτυχία, καὶ μερικὰ νέα ἔργα.

Τὰ δημοσίευα τότε μὲ τὸ ψευδῶνυμο, ποὺ χρησιμοποιοῦσα γιὰ παιδικὰ ἐργάκια μου, τὸ «Λάμπρος Κ. Ρήγας».

Κύπρος Χρυσάνθης

Α΄.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

(Τρίπρακτο δραματάκι)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Γιαγιά	60 χρόνων
4 — 5 Παιδιά	7 — 10 χρόνων
Ἄροδαφνοῦσα	17 χρόνων
Δύο ἀδελφές τῆς Ἄροδαφνούσας	19 — 20 χρόνων
Βασιλόπουλο (Ἄητὸς)	20 χρόνων
Βασιλιάς τῆς Πάφου, πατέρας τῆς Ἄροδαφνούσας	50 χρ.
Ρήγας τῆς Βενετιᾶς, πατέρας τοῦ Βασιλόπουλου	50 χρ.
Βασίλισσα τῆς Βενετιᾶς, μητέρα τοῦ Βασιλόπουλου	45 χρ
Μάγισσα	60 χρόνων
Βάγιες	16 — 25 χρόνων

Κόσμος, στρατιῶτες, κορίτσια.

Πράξη Α' καὶ Β' στὸ παλάτι τῆς Πάφου.
Πράξη Γ' στὸ παλάτι τῆς Βενετιᾶς.

(Πρωτοπαίχτηκε ἀπὸ τὰ κορίτσια τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Ἁγ. Κασσιανοῦ τὴν ἀνοιξη τοῦ 1945).

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

— Έλα πολύξαιθε χρυσέ μου φίλε.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

(Μισανοίγει ή σκηνή και φαίνεται καθισμένη ή γιαγιά με 4 — 5 έγγονάκια· Η γιαγιά έχει δίπλα της μιὰ άνέμη και κρατᾶ ένα κουβάρι νήμα. Στο μέσο τους είναι ένα μαγκάλι).

ΓΙΑΓΙΑ: Χθές θράδου σᾶς εἶπα γιά τήν Ἄροδαφνούσα, πού τήν αγάπησε ὁ βασιλιάς τῆς χώρας. Μὰ αὐτή, ὅπως λέει τὸ παραμῦθι, τῆ σκότωσε ἀπὸ τὴ ζήλεια τῆς ἡ ἀσημομούρα βασίλισσα. Νά! ἄντικρυ, πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Χρυσοστόμου, βρίσκονται δυὸ μνήμα-

τα: τῆς πικραμένης Ἄροδαφνούσας καὶ τοῦ πιό πικρα-
μένου βασιλιᾶ μας. Μὰ ἡ Κύπρος μας ἔβγαλε πολλές
Ἄροδαφνούσες. Μιά, πού ἦταν πιό ὁμορφη ἀπὸ αὐτὴ πού
κακοπάθησε, ἦταν ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Πάφου. Αὐτὴ
θασανίστηκε, κακοπάθησε μὰ στὰ τελευταῖα εὐτύχησε.
Ἔγινε βασίλισσα τῆς Βενετιᾶς καὶ τοῦ μισοῦ νησιοῦ
μας.

ΠΑΙΔΙΑ: Πές το, γιαγιάκα μας, αὐτὸ τὸ παραμῦθι...

ΓΙΑΓΙΑ:

(Ξεροβήχει, χαμογελά, δίνει μιὰ σπρωξιὰ στὴν ἀνέμη νὰ γυρίση
καὶ τραγουδᾷ):

Ἄγγονια μου, ἀγαπούλες,
ἀγόρια καὶ μικροῦλες,
τὸ παραμῦθι ἀρχίζει.
Τὸ χέρι μου πού τρέμει
τὴ γέρικὴ μου ἀνέμη
τὴ σπρώχνει καὶ γυρίζει.
Τὸ παραμῦθι ἀρχίζει.

ΠΑΙΔΙΑ: (Χειροκροτοῦν χαρούμενα καὶ φωνάζουν).

Μπράβο, γιαγιάκα...

ΓΙΑΓΙΑ: (Τυλίγεται στὴν πελερίνα τῆς κι' ἀρχίζει).

Μιά φορὰ κι' ἓνα καιρό, στοὺς παλιούς τοὺς χρόνους,
ζοῦσε στὴν Πάφο ἓνας βασιλιάς. Αὐτὸς ὁ εὐπυχισμένος
βασιλιάς εἶχε τρεῖς χρυσές κόρες. Ἡ μιὰ ἦταν σὰν τὸ
φεγγάρι. Ἡ δεύτερη σὰν τὸν αὐγερινό, τὸ ἄστρο πού
βγαίνει πρῶτ' - πρῶτ', προτοῦ θγῆ ὁ ἥλιος. Κι' ἡ τρίτη, ἡ
πιό ὁμορφη, ἦταν σὰν τὴν πούλια. Μιὰ μέρα τὸν βασιλιά

τὸν κάλεσε ὁ ρήγας τῆς Βενετιᾶς νὰ τὸν φιλέψη. Δέχτηκε καὶ κάλεσε τὶς τρεῖς τοῦ κόρες νὰ τὶς ρωτήσῃ τί ἤθελαν νὰ τοὺς φέρῃ ἀπὸ τὴν πλούσια Βενετιά. Ἡ πρώτη τοῦ ζήτηξε ἕνα φουστάνι κεντημένο μ' ὄλα τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ. Ἡ δεύτερη ἕνα φουστάνι πάλι κεντημένο μ' ὄλα τὰ ψάρια τοῦ γιαλοῦ. Ἡ τρίτη, ἡ μικρότερη, ζήτηξε, ὅπως τῆς παράγγειλε ἡ μάγισσα τῆς γειτονιάς, τρεῖς τρίχες ἀπὸ τὸ βασιλόπουλο τῆς Βενετιᾶς. Τὸ βασιλόπουλο τῆς Βενετιᾶς ἦταν ἕνα ξανθὸ παλληκάρι, μὲ ἕνα βασίλειο πιὸ μεγάλο κι' ἀπ' ὄλο τὸ νησί μας.

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ: "Ἐχουμε κι' ἐμεῖς στὸν τόπο μας ξανθὰ βασιλόπουλα, γιαγιάκα;

ΓΙΑΓΙΑ: Εἶχαμε, παιδί μου, μὰ τώρα... Λοιπὸν, ὁ βασιλιάς τῆς Πάφου ξεκίνησε μὲ τὰ πολλὰ του καράβια καὶ σὲ λίγες μέρες ἔφτασε στὴ Βενετιά... Ἐκεῖ διασκέδασε, γύρισε καὶ εἶδε ὄλα τὰ ὠραῖα μέρη τῆς πολιτείας, ἀγόρασε τὰ δῶρα γιὰ τὰ κορίτσια καὶ γύρισε πιά στὸν τόπο του. Χιλιάδες κόσμος τὸν ὑποδέχτηκε στὸ γιαλό. Καὶ μὲ μουσικὲς καὶ τραγούδια τὸν φέραν ὡς τὸ παλάτι του. Μόλις μπῆκε ὁ βασιλιάς στ' ἀνάχτορό του πῆγε ὀλόγισια στὸ δωμάτιο τῆς μικρῆς τοῦ κόρης κι' ἐκεῖ κάλεσε καὶ τὶς ἄλλες δυό. "Ἦθελε νὰ τὶς φιλήσῃ καὶ νὰ τοὺς δώσῃ τὰ δῶρά τους.

(Ἀνοίγει ἡ σκηνή. Ἡ γιαγιά καὶ τὰ παιδιὰ πηγαίνουν πρὸς τὸ ἕνα πλάϊ καὶ κυττάζουν ὅ,τι συμβαίνει πάνω στὴ σκηνή. Τὰ σκηνικὰ εἶναι ἕνα δωμάτιο κοριτσιοῦ μὲ κρεβάτι, ἕνα παράθυρο, ταπέττα κλπ. Ὁ βασιλιάς μὲ τὴν πορφύρα τοῦ σιγοπερπατᾷ χαρούμενος. Σ' ἕνα τραπέζι θρῖσκονται τὰ δῶρα: δυὸ φουστάνια κι' ἕνα ἀσημένιο κουτί).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: (Μπαίνοντας καὶ κάμνοντας ὑπόκλιση).

Ἄφέντη, βασιλιά μου, οἱ πριγκήπισσες...

ΚΟΡΕΣ: (Ὁρμούν).

Πατέρα...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Παιδιά μου, κοροῦλες μου...
(φιλιούνται).

ΠΡΩΤΗ ΚΟΡΗ: Τὸ πρῶτο τριαντάφυλλο τῆς γλάστρας μου. Γιὰ σένα τώκοψα, πατέρα.

(τοῦ τὸ δίνει).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Εὐχαριστῶ παιδί μου.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΟΡΗ: Αὐτὴ τὴ χρυσοῦ πεταλούδα τὴν κινήγησα γιὰ σένα, πατέρα. Τὴ φύλαξα προσεχτικὰ μέσα στ' Ἅγιο Εὐαγγέλιο.

(Τοῦ τὴ δίνει).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου.. (σταματᾷ λίγο καὶ κυττάζει τὴν Ἄροδαφνοῦσα). Κι' ἐσύ, Ἄροδαφνοῦσα;...

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Προχωρεῖ ἀσγά).

Αὐτὸ τὸ φιλι σοῦ φέρνω, πατέρα. (τὸν φιλιᾷ). Τὸ φύλαξα γιὰ σένα μὲς τὴν καρδιά μου γιὰ μῆνες...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: (Δακρυσμένος).

Παιδί μου, τί μοῦ κόστισες ἐσύ... (πηγαίνει πρὸς τὸ τραπέζι καὶ παίρνει τὰ δῶρα). Νά! κόρη μου, τὸ φουστάνι σου, κεντημένο μ' ὄσα ἄστρα ἔχει ὁ οὐρανός. Νά! κι' ἐσύ, καμωματοῦσα, τὸ δικό σου, κεντημένο μ' ὄσα ψάρια τρέφει ἢ γαλάζια θάλασσα. Νά! κι' ἐσύ, Ἄροδαφνοῦσα, θάσάνο μου, τ' ἀσημένιο κουτὶ μὲ τὶς τρίχες ποῦ μοῦ ζήτηξες.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΡΕΣ: Πατέρα, μᾶς ἐπιτρέπεις νὰ πᾶμε νὰ τὰ δοκιμάσουμε; Τί χαρά! (ἡ δευτέρη) θὰ λάμψουμε στὴν ἐκκλησιά... (ἡ πρώτη) θὰ ζηλέψουν τ' ἄλλα κορίτσια... (ἡ δευτέρη) θὰ σαστίσουν σὰ μᾶς δοῦν τὰ παλληκάρια...

(φεύγουν, ἐνῶ ὁ πατέρας κοινᾶ χαρούμενα τὴν κεφαλή).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: (Πρὸς τὴν Ἀροδαφνοῦσα).

Κι' ἐσὺ παιδί μου...

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Σηκώνει τοὺς ὤμους της. Ὁ βασιλιάς φεύγει κουνώντας τὸ κεφάλι. Μόλις βγεῖ, ἡ Ἀροδαφνοῦσα ἀνοίγει μὲ προσοχὴ τὸ κουτί).

Καὶ τώρα... οἱ ξανθὲς τρίχες! Μὰ τί θὰ τὶς κάνω; Βάγια, θάγια.

ΒΑΓΙΑ: (Μπαίνει).

Στὶς προσταγές σας.

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Γρήγορα).

Τρέξε στὴ μάγισσα τὴν Κώσταινα. Πρόσεξε. Νὰ τὴ φέρῃς ἐδῶ. Μὴ σὰς δεῖ κανένας. Γρήγορα. Τ' ἀκοῦς;

ΒΑΓΙΑ: Μάλιστα, πριγκήπισσά μου.
(φεύγει).

ΚΟΡΕΣ: (Μπαίνουν χαρούμενες).

Μοῦ πάει; Κι' ἐμένα; Κι' ἐμένα; (ἢ ἄλλη) τί θαῦμα!
(ἢ πρώτη) Ἀλήθεια! τί ἔχει μέσα τὸ κουτί; Δαχτυλίδια;
(ἢ ἄλλη) Σκουλαρίκια;

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Συνοφρυωμένη).

Τί σὰς μέλλει;

ΚΟΡΕΣ: Ἀλήθεια, τί μᾶς μέλλει; Πᾶμε; (ἢ ἄλλη)
Πᾶμε. (φεύγουν).

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Ἀνοίγει τὸ κουτί).

Τρίχες ξανθὲς σὰν τὸ χρυσάφι. Τρίχες ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ πιὸ ὄμορφου ρηγόπουλου. Τάχα, ὦ τρίχες, ἔτσι ξανθή, χρυσὴ νᾶναι κι' ἡ καρδιά του; (χτυποῦν). Ποιός;

(Μπαίνουν σιγὰ - σιγὰ ἡ θάγια κι' ἡ μάγισσα).

ΜΑΓΙΣΣΑ: Καλησπέρα, βασιλοπούλα μου.

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Καλησπέρα, θειούλα. Πήγαινε, βάγια (βγαίνει ή θάγια). Θειούλα, νά! τὸ κουτί μὲ τὶς τρίχες τοῦ βασιλόπουλου. Τί θὰ γίνει τώρα;

ΜΑΓΙΣΣΑ: "Ακου, παιδί μου. Θέλω τὸ καλὸ σου. Κάθε βράδυ στὸ μέσο τῆς κάμαρας νὰ θάζης μιὰ λεκάνη γιομάτη μὲ ροδόσταμα. Δίπλα μιὰ ἄλλη γιομάτη μὲ ἀνθούς: τριαντάφυλλα, βιολέττες, γαρούφαλα, ὄτι βρῆς. Φύλλο - φύλλο, ὅμως, χωρὶς ἀγκάθια καὶ ξυλαράκια. Αὐτὸ τὸ παράθυρο νὰ τ' ἀφήσης ἀνοιχτό. Ἐσὺ νὰ μιυθῆς τ' ἄσπρα σου σὰ τὴ νυφούλα. Στὸ καπνιστήρι νὰ κάψης ἀπόψε τὴ μιὰ τρίχα, κι' αὔριο τὸ βράδυ τὶς ἄλλες δύο. Μετὰ νὰ ξαπλώσης στὸ κρεβάτι. Σὲ μισὴ ὥρα θάρθῃ σὰ χρυσὸς ἀητὸς τὸ βασιλόπουλο τῆς Βενετιᾶς. Δυὸ βραδυὲς συνέχεια κι' ὕστερα θὰ γίνῃ ἄντρας σου κι' ἀφέντης σου. Κι' ὄλο τὸ ρηγάτο τῆς Βενετιᾶς καὶ τῆς Πάφου θὰναι δικό σου. Νὰ φύγω τώρα μὴ μὲ δοῦν. Καληνύχτα.

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Βάγια. (μπαίνει ἢ θάγια). Πάρε τὴν θειούλα. Προσοχὴ μὴ σὰς δῆ κανέννας.

ΜΑΓΙΣΣΑ: Καληνύχτα. Καὶ τὸν νοῦ σου. Δυὸ μόνο βραδυὲς.

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Καληνύχτα, θειούλα, (φεύγουν). Βάγιες, θάγιες, (μπαίνουν τρεῖς θάγιες). Τρέξτε, φέρτε δυὸ λεκάνες, λουλούδια, ροδόσταμα, τὸ καπνιστήρι, γρήγορα, γρήγορα. (φεύγουν). Θεέ μου, χρυσὸ ἀητέ. Κι' ἐγὼ ρήγισσα τῆς Βενετιᾶς. (μπαίνουν οἱ θάγιες φέρνοντας τ' ὄτι ζήτηξε). Φύγετε. (φεύγουν).

(Ἡ Ἀροδαφνούσα τοποθετεῖ τὶς λεκάνες στὴ μέση τοῦ δωματίου, βάζει τὸ νυφικὸ βέλος καὶ τραγουδᾷ):

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Χύνοντας σὲ μιὰ λεκάνη ροδόσταμα).

Μύρο θαρὺ νὰ μοῦ λουστῆς,
χρυσέ, νὰ μοῦ καθαριστῆς.

. εκορπώντας τριαντάφυλλα στην άλλη λεκάνη).

Λουλούδια μιᾶς καρδιάς χρυσῆς,
χρυσέ, γιὰ νὰ μοῦ σφογγιστῆς.

(Καίει τὴ τρίχα στὸ καπνιστήρι).

Τρίχα χρυσῆ, τὴ μυρωδιά σου στεῖλε...

(Ξαπλώνει στὸ κρεβάτι).

Κι' ἔλα, πολὺξανθε, χρυσέ μου φίλε.

(Ξάφνου βροντᾶ, ἀστράφτει κι' ἀπ' τὸ παράθυρο μπαίνει ἕνας ἀ-
ητὸς μὲ χρυσᾶ φτερά καὶ χρυσὸ σπαθί. Οἱ βροντῆς καὶ οἱ θόρυβοι στα-
ματοῦν. Ὁ ἀητὸς βγάζει τὰ φτερά καὶ τὸ σπαθί του καὶ πλησιάζει τὴ
λεκάνη μὲ τὸ οοδόστημα. Γλιέει τὸ πρόσωπο, λαιμό, χέρια, λέγοντας):

ΑΗΤΟΣ :

Τί μυρωδιές. Μήτε στὴ Βενετιὰ δὲ θρίσκεις τέτια μύ-
ρα.

(Μετὰ σφογγίζεται στὰ τριαντάφυλλα):

Τί ἀπαλὰ λουλούδια... σὰν τὸ χνούδι...

(Γυρίζει πρὸς τὴν Ἀροδαφνούσα, βάζει τὸ σπαθί του δίπλα τῆς
καὶ λέγει):

Τί; ξύπνια εἶσαι, ὦ βασίλισσα τῆς καρδιάς μου; *Ω!
κλείσε τὰ ματάκια σου κι' ἐγὼ θὰ σὲ κοιμήσω (τραγου-
δᾶ) :

Κοιμήσου ἀστρί, κοιμήσου αὐγή,
κοιμήσου νιὸ φεγγάρι,
κοιμήσου ποῦ νὰ σὲ χαρῆ
ὁ νιὸς ποῦ θὰ σὲ πάρη.

Κοιμήσου, καὶ παράγγειλα
στὴν Πόλη τὰ χρυσᾶ σου,
στὴ Βενετιὰ τὰ ροῦχα σου
καὶ τὰ διαμαντικά σου.

Κοιμήσου μὲς τὴν κούνια σου
καὶ στὰ παχιά πανιά σου
κι' ἢ Παναγία ἢ δέσποινα
ἄς εἶναι συντροφιά σου.

(Πέφτει ἡ αὐλαία).

— 'Ω! πού τὸ χῶμα νάνοιγε κι' ὁ Ἄδης νὰ σὲ πάρῃ.

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Μισανοίγει ἡ σκηνή. Ἡ γιαγιά, τὰ ἐγγόνια κλπ. ὅπως στὴ πρώ-
τη πράξη).

ΓΙΑΓΙΑ: Τὸ πρωῒ μόλις ἔκραξε ὁ κόκορας, σηκώ-
θηκε τὸ βασιλόπουλο. Ντύθηκε τὰ χρυσᾶ του φτερά, ζώ-
στηκε τὸ χρυσὸ σπαθί του καὶ πέταξε μακριά. Ἡ Ἄρο-
δαφνοῦσα, ὄση ὥρα αὐτὸς ντυνόταν τοῦ τραγουδοῦσε
γλυκὰ τραγούδια καὶ τοῦ ἔλεγε λόγια χρυσᾶ. Στὸ διπλα-
νὸ δωμάτιο οἱ ἀδερφές της ἄκουσαν τὸν θόρυβο. Κρυφο-
κύπτασαν, λοιπόν, ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα καὶ εἶδαν ὅ,τι
συνέβαινε. Σκεφτήκαν ἀμέσως οἱ κακὲς ἀδερφές νὰ τῆς
καταστρέψουν τὴν εὐτυχία. Φώναξαν κάποια θάγια καὶ
τὴ δασκάλεψαν τὸ κακὸ πού θᾶκαμνε στὴν Ἄροδαφνοῦσα.
Ἄν τὸ πετύχαινε θὰ τὴν πλέρωναν ἀκριβᾶ. Τὸ δειλινὸ
φωνάξαν τὴν Ἄροδαφνοῦσα νὰ πᾶνε γιὰ τὸ λουτρό....

(Ἀνοίγει ἡ σκηνή. Τὰ σκηνικὰ ὅμοια μὲ τὴ πρώτη πράξη. Ἡ Ἄρο-
δαφνοῦσα ἐτοιμάζει τὰ ρούχα της γιὰ τὸ λουτρό καὶ σιγοτραγουδεῖ.
Μπαίνουν οἱ ἀδερφές).

ΚΟΡΕΣ: Ἐτοίμασες τὰ ρούχα σου; Ἐμπρὸς καὶ
θὰ νυχτωθοῦμε....

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Νάι! τραλαλά, Τί χαρά! τί τρελλή χαρά!...

ΚΟΡΕΣ: Μὰ γιατί είσαι χαρούμενη; (άλληλοκυτάζονται).

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Νά! είδα ένα τόσο χρυσό όνειρο... Χρυσός άητός, χρυσά τραγούδια, λόγια χρυσά (τά λέει σάν άλλοπαρμένη).

ΚΟΡΕΣ: Πάμε.

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Πάμε. (βγαίνουν κι' άμέσως μπαίνει μιá θάγια. Πλησιάζει στις λεκάνες που είναι σέ μιá γωνιά του δωματίου).

ΒΑΓΙΑ: "Α, νά! τις λεκάνες. (μυρίζεται). 'Εδῶ ροδόσταμα; "Α, ὄχι. Νά! ξύδι μέ τις όκάδες. 'Εδῶ λουλούδια; "Α, ὄχι! κομμάτια γυαλι κι' άγκάθια χίλια. Χά, χά, και θά πάρω τόσο χρυσάφι γι' αύτή την άπλη δουλιά. Χά, χά.

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Μπαίνει). Τι κάνεις θάγια έδῶ;

ΒΑΓΙΑ: Συγυρίζω, άφέντισσά μου.

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Καλά, πήγαινε (φεύγει ή θάγια). Και τώρα μοναχή. 'Η τελευταία νύχτα. Κι' αύριο παπάδες και ψαλτάδες και του γάμου τά πανηγύρια. Κι' ό ρήγας μου, καθάλλα στο χρυσό άλογο, θάρθει νά με πάρει.

(Φέρνει τις λεκάνες στο μέσο του δωματίου. Φορεί τὸ θέλος της. 'Ανοίγει τὸ παράθυρο. Χύνει λίγο ροδόσταμο στην πρώτη λεκάνη).

Μύρο βαρύ, νά μου λουστῆς,
χρυσέ, νά μου καθαριστῆς.

(Σκορπά τοισαντάφυλλα).

Λουλούδια μιās καρδιάς χρυσῆς,
χρυσέ, γιά νά μου σφογγιστῆς. ..

(Καίει τὴ τρίχα).

Τρίχα χρυσῆ, τὴ μυρωδιά σου στεῖλε.

(Καίει καὶ τὴν ἄλλη).

Τρίχα χρυσῆ, τὴ μυρωδιά σου στεῖλε.

(Μετὰ ξαπλώνει στὸ κρεβάτι).

Κι' ἔλα πολύξανθε, χρυσέ μου φίλε...

(Βροντές, ἀστραπές. Ἔρχεται ὁ ἀητός. Βγάζει τὰ φτερά. Πηγαίνει νὰ πλυθῆρ στὴν πρώτη λεκάνη).

ΑΗΤΟΣ: "Ω! κάψες! "Ω! τί ἄσχημες μυρωδιές!
Νὰ σφογγιστῶ...

(Τρέχει στὴν ἄλλη λεκάνη. Ἐδῶ νὰ κρατᾶ ἓνα κοκκινάδι γιὰ νὰ βαφτῆ σὰν νὰ αἰμάτωσε τὸ πρόσωπό του).

ΑΗΤΟΣ: "Ω! πόνους! "Ω! αἵματα!

(γυρίζει πρὸς τὴν Ἀροδαφνούσα ἀγριεμένος).

"Ωρα κακὴ κι' ὥρα ἄσχημη γιὰ σέ, βασιλοπούλα.
Τί σοῦκανα κι' ἔτσι τρυπᾶς τὸ μαλακό μου σῶμα;
"Ω! πού τὸ χῶμα νᾶνοιγε κι' ὁ "Αδης νὰ σέ πάρη.
"Ω! πού νὰ πέφταν κεραυνοὶ καὶ νὰ σέ κατακαίγαν.
Τί σοῦκανα καὶ θέλησες ἔτσι νὰ μὲ σκοτώσης;
Κατάρρα σ' ὄλη σου πτὴ γῆ καὶ σ' ὄλο σου τὸ σόι,
νὰ ξεραθοῦν τὰ δέντρα σας, καρπούς πιὰ νὰ μὴν κάμουν.
"Ωχ! πόνους! "Ωχ! αἵματα!

(Ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ. Τρέχει κοντά του ἡ Ἀροδαφνούσα καὶ γονατᾶ κλαίοντας).

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ:

Ξανθὴ ψυχὴ τῆς Βενετιᾶς κι' ἀφέντη τῆς καρδιάς μου,
μεῖνε νὰ πλύνω τίς πληγές μὲ τὰ δικά μου δάκρυα,
μὲ τὰ δικά μου τὰ μαλλιά τὸ αἷμα τους νὰ σφογγίσω.
Χέρι ζηλιάρη τῶκαμε, καὶ τὸ δικό μου χέρι
εἶναι, μὰ σοῦ τ' ὀρκίζομαι, ὀλότελα ἄθῶο.
Μὴ φύγεις, μεῖνε ἐδῶ, ὦ ἄγγελε τῆς ψυχῆς μου.

(Ἐτοιμάστηκε αὐτός. Πῆγε πρὸς τὸ παράθυρο, στάθηκε μιὰ στιγμή καὶ γυρίζοντας τῆς λέει):

ΑΗΤΟΣ : "Όσες πληγές οτὸ σῶμα μου τόσες μὲς τὴν
ψυχὴ σου, κακούργα, ποῦ μοῦ ρούφηξες τὸ αἷμα τῆς καρ-
διᾶς μου... (φεύγει).

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ : (Γονατιστὴ ἀρχίζει τὸ μοιρολόϊ).

Ξανθὲ ἀητέ, χρυσόφτερε,
ποῦ πᾶς, χρυσὸ πουλί μου,
καὶ μὲς τὴν ἄγρια ἐρημιᾶ
μ' ἀφήνεις μοναχὴ μου;

Ποῦ νὰ γυρίσω γιὰ νὰ θρῶ
βοτάνι νὰ σὲ γιάνω,
γιὰ νὰ σοῦ κλείσω τίς πληγές,
δικό μου νὰ σὲ κάνω;

Νά! τῶν δακρύων μου τὸ νερό,
Νά! τὴν φτωχὴ ἀγκαλιὰ μου,
νά! τὴν καρδιὰ ποῦ ράγισε,
νά! τὰ ξανθὰ μαλλιὰ μου.

Ξανθὲ ἀητέ, χρυσόφτερε,
ποῦ πᾶς, χρυσὸ πουλί μου,
καὶ μὲς τὴν ἄγρια ἐρημιᾶ
μ' ἀφήνεις μοναχὴ μου;

(Κλαίει. Ἐξαφνα σπκῶνεται καὶ φωνάζει).

Βάγιες, θάγιες.

ΒΑΓΙΕΣ : (Μπαίνουν τρομαγμένες).

Τί συμβαίνει, ἀρχόντισσά μου;

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ : Τρέξε στὴ μάγισσα . Καιρὸ μὴ
χάνεις...

ΒΑΓΙΑ : Πέρασαν τὰ μεσάνυχτα... κι' ἂν δῆ κανέ-
νας...

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Βοήθα, θάγια, χάνουμε...

ΒΑΓΙΑ: Τρέχω...

(φεύγει μαζί με τις άλλες θάγιες).

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Τραγουδά).

Ξανθέ ἀητέ, χρυσόφτερε,
ποῦ πᾶς, χρυσό πουλί μου,
καί μέσ τήν ἄγρια ἐρημιᾶ
μ' ἀφήνεις μοναχή μου;

ΜΑΓΙΣΣΑ: (Μπαίνοντας).

Σάν τί κακὸ συνέβηκε κι' ἔτσι ἄργά μὲ θέλεις;

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Ὁ χρυσὸς ἀητὸς μου χάθηκε καί
χάθηκα μαζί του...

ΜΑΓΙΣΣΑ: (Μ' ἔκπληξη).

Τί;

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Κλαίοντας).

Νά! στίς λεκάνες κάποιοι βάλανε ξύδι καί κομμά-
τια γυαλί. Κι' ὁ χρυσοφτέρουγος ἀητὸς πληγώθηκε καί
φεύγει.

ΜΑΓΙΣΣΑ: (Ἄφου σκέφτηκε λίγο).

Κρατᾶ ἡ καρδιά σου καί γυναῖκα νὰ σκοπώσης;

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Καί τήν ψυχὴ μου δίνω.

ΜΑΓΙΣΣΑ: Ἄκου! Νὰ ντυθῆς σάν ἄντρας καί νὰ
ξεκινήσης νὰ πᾶς στή Βενετία. Προτοῦ μπῆς στή πολι-
τεία ὑπάρχει ἓνα δάσος. Κάτω ἀπὸ τὸ πιὸ μεγάλο καί
πιὸ γέρικο δέντρο μένουν οἱ ἀνεράτδες. Ἄν μπορέσης

νά σκοτώσης τὴν βασίλισσά τους, μιὰ ἄσχημη γρηά, τότε σώζεις τὸ βασιλόπουλο. Αὐτὰ ἔχω νὰ πῶ. Καληνύχτα. (φεύγει)..

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Φωνάζει).

Πατέρα, πατέρα, θάγιες, ξεψυχῶ... χάνεται πιά ἡ πνοή μου...

(Μπαίνουν τρεχᾶτοι καὶ τραμαγμένοι).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Τί σοῦ συμβαίνει, κόρη μου, κι' ἔτσι φωνάζεις καὶ μοῦ τρομάζεις τὴν καρδιά;

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Γονατίζει μπροστά του).

Δόσμου, πατέρα, χρυσάφι καὶ τὴν εὐκή σου κι' ἐγὼ θὰ ξεκινήσω.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: (Ἐκπληχτος).

Μὰ γιὰ ποῦ;

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Τὸ βασιλόπουλο πληγώθηκε καὶ πάω νὰ τὸ γιατρέψω.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Τί; Ὀνειρεύεσαι, παιδί μου; Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς...

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Ὁ χρυσοπτέρουγος ἀητός, τ' ὠραῖο μου παλληκάρι. (κλαίει).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: (Χαμογελά).

Κόρη μὴ πλήσσεις καὶ μὴ κλάς καὶ μὴ μοῦ μαρ-
ζώνεις.

Ἡ Κύπρος ἔχει κάμποσους λεβέντες ξακουσμένους, πούρχονται πρῶτοι στὸν χορὸ καὶ πρῶτοι στὸ κοντάρι καὶ πρῶτοι μὲς τὸ πάλεμα, στὸν δρόμο, στὸ λιθάρι.

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ:

Πατέρα μου, αν με αγαπᾶς δὲν θέλω ἄλλο κανένα.
Θέλω τὸ βασιλόπουλο, τοῦτο κάμνει γιὰ μένα.
Μόνο μιὰ χάρη σοῦ ζητῶ ἂν θέλῃς νὰ μοῦ κάμῃς:
Χίλια χρυσᾶ βενέτικα σπὴν τσέπη νὰ μοῦ θάλῃς
καὶ μιὰν ἀντρίκια φορεσιὰ κάμε μου νὰ φορέσω
καὶ τὴν εὐκὴ σου, ἀφέντη μου, κι' ἄσε νὰ ξεκινήσω.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: (Συλλογίζεται).

Καλά, καλά... Κοιμήσου τώρα. Κι' αὔριο μόλις ξημερώση θὰ κάμω τὸ θέλημά σου... (φεύγουν).

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Κάθεται συλλογισμένη στὸ κρεβάτι καὶ τραγουδᾷ).

Νά! τῶν δακρῦν μου τὸ νερό,
νά! τὴν φτωχὴ ἀγκαλιά μου,
νά! πὴν καρδιά πού ράγισε,
νά! τὰ ξανθὰ μαλλιά μου.

(Πέφτει ἡ αὐλαία).

—Πιές ακόμα καί κοιμήσου...

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

(Μισανοίγει ἡ σκηνή. Ἡ γιογιὰ καί τὰ παιδιὰ, ἡ ἀνέμη κλπ. δ-
πως στὴ πρώτη πράξει.)

ΓΙΑΓΙΑ: Τὴν ἄλλη μέρα ὁ βασιλιάς ἔδωσε στὴν Ἀροδαφνοῦσα χίλια χρυσᾶ θενέτικα, μιὰν ἀντρικὴ φορεσιὰ καί τὴν εὐκὴ του. Τότε ἡ Ἀροδαφνοῦσα ντύθηκε σὰν ἄντρας, μπῆκε στὸ καράβι καί τράθηξε γιὰ τὴ Βενετία. Σὲ λίγες μέρες ἔφτασε. Ἐκεῖ, ὅμως, μαθαίνει πὼς τὸ βασιλόπουλο ἦταν βαριὰ ἄρρωστο καί πὼς σὲ δυὸ - τρεῖς μέρες θὰ πέθαινε. Ρώτηξε τότε βιαστικὴ ποῦ εἶναι τὸ δάσος. Τῆς τὸ δείξανε καί τράθηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Βρῆκε τὸ πιὸ μεγάλο καί γέρικο δέντρο καί σκαρφάλωσε ἀπάνω. Μόλις νύχτωσε ἔφτασαν καί οἱ ἀνεράϊδες μὲ τὴν ἄσχημη γρηὰ βασίλισσά τους. Ἀφοῦ συμφωνήσαν τί κακὰ θὰ ἐκάμναν ἢ καθεμιὰ τους αὐτὴ τὴ νύχτα, ξεκίνησαν ἄλλες ἀπ' ἐδῶ κι' ἄλλες ἀπ' ἐκεῖ. Ἐμεινε μοναχίτης ἡ γρηὰ βασίλισσα. Τότε ἡ Ἀροδαφνοῦσα κατεβαίνει σιγὰ - σιγὰ καί μὲ μιὰ μαχαιριὰ πτὴ σκοτώνει. Μετὰ

τή θάζει σ' ένα καζάνι κι' ανάθει φωτιά για να τή θρά-
ση. Ἀπὸ τὸ ζουμί της γεμίζει ἕνα μπουκάλι καὶ μετὰ τρέ-
χει ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος. Ξημερώματα μπήκε στὴ Βενετιά
καὶ διαλαλοῦσε πὼς ἔφτασε ἕνας νέος σπουδαῖος για-
τρός...

(Ἄνοιγει ἡ σκηνή. Κρεβάτι μὲ τὸ πληγωμένο βασιλόπουλο. Κοντὰ
του ἡ βασίλισσα νὰ τὸ χαϊδεύη καὶ νὰ κλαίη. Ὁ βασιλιάς τῆς Βενετιάς
νὰ πηγαينوέρχεται σκεφτικός. Δυὸ τρεῖς αἰλικκοὶ σὲ μιὰ γωνιὰ νὰ σιγο-
φιθυρίζουν. Χτυπᾷ ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἕνας στρατιώτης).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι, βασιλιά μου,
εἶναι κάποιος ποὺ λέει πὼς εἶναι ἄφθαστος γιατρός. Θε-
ράπεψε, λέει, κόσμο καὶ κοσμιάκη. Τὸν βασιλιά τῆς Κρή-
της, τὸν βασιλιά τῆς Πάφου...

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ: Μάνα, μάνα, πεθαίνω... οὐχ!

ΡΗΓΑΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ: (Τρομαγμένος).

Τρέξε, μὴ χάνεις καιρό, φέρε τον.

(φεύγει ὁ στρατιώτης). (Γυρίζοντας πρὸς τὸ παιδί).

Παιδάκι μου ὑπομονή κι' ἔστειλα νὰ σοῦ φέρουν
ἀπ' τὴν Ἀνατολή τὰ θότανα ποὺ καθετὶ γιατρεύουν.
Χίλιους θὰ φέρω ἐγὼ γιατροὺς τῆ νιότη νὰ σοῦ δόσουν,
εἰς τὴν λεβεντιά καὶ τὴν ὑγεία κι' ὅλη τὴν ὀμορφιά σου.

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Μπαίνει).

Σᾶς προσκυνῶ, ἄρχοντές μου.

ΡΗΓΑΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ: Καλῶς τονε τὸν νιὸ γιατρό.
Ἄν τὸ παιδί μου γιάνης θὰ σοῦ δόσω τὸ μισὸ μου ρη-
γάτο.

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Χαμογελά).

Νὰ μοῦ ἔχεις ἐμπιστοσύνη. Σὲ λίγες ὥρες ὁ ἀφέν-
της μας, τὸ παιδί σου, θᾶναι τελείως καλά.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Στὰ χέρια σου κρατιόμαστε.
(Πρὸς τὸ παιδί).

Γλυκό μου ἀγόρι, ἀγόρι.
ποῦ πόνεσα στή γέννα σου,
ποῦ φεύγεις καὶ μοῦ πάεις;
Ξενύχτησα στὰ πόδια σου
γιὰ νὰ σὲ μεγαλώωω... (κλαίει).

(Πηγαίνει ὁ Ρήγας καὶ τὴν παίρνει).

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Καλά. Νὰ βγῆτε τώρα ἔξω, Φέρ-
τε μου μόνο δυὸ λεκάνες, ροδόσταμα, τριαντάφυλλα, ἕνα
καπνιστήρι μὲ κάρβουνα ἀναμένα κι' ἕνα ψαλίδι. Σὲ
τρεῖς ὧρες θὰ τὸν κάμω καλά. Ἄλλοιῶς ἄς μοῦ κοπῆ τὸ
κεφάλι.

ΡΗΓΑΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ: Φέρτε ὅ,τι ζητήσει.
(Φέρνουν. Βγαίνουν ὄλοι ἔξω).

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Πλησιάζει τὸ βασιλόπουλο καὶ τὸ φιλᾷ. Μετὰ
τραγουδᾷ).

Νά! τῶν δακρύων μου τὸ νερὸ
νά! πὴν φτωχὴ ἀγκαλιά μου,
νά! τὴν καρδιά ποῦ ράγισε,
νά! τὰ ξανθὰ μαλλιά μου...

(Τὸ βασιλόπουλο βογγᾷ. Ἡ Ἀροδαφνούσα τοῦ δίνει νὰ πιῆ ἀπὸ
τὸ μπουκάλι. Πίνει ἐκεῖνο. Χαμογελά).

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ:

Σταμάτησαν οἱ πόνοι... Νοιώθω νὰ ξαναγυρίζη ἡ
ζωή μου... Μπά! τὰ πόδια μου μὲ θαστοῦν; (ἄφου ἔση-
κώθηκε). Ποιὸς εἶσαι; ποιὸς μὲ γιάτρεψε;

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Ἐγὼ σὲ γιάτρεψα, ξανθέ μου ἀ-
φέντη, κι' ὁ Παντοδύναμος Θεός.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ: (Γονατᾷ).

“Όποιος κι’ αν είσαι σου χαρίζω τή ζωή μου. Λέγε με φίλο σου και δούλο σου, άρχοντά μου.

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: “Όχι, ξανθέ μου άφέντη, έσύ είσαι ο άρχοντάς μου. (τόν σηκώνει και του δίνει νά πιη). Πιές.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ: (Πίνει).

“Ω! τί ανάσταση! “Ω! τί χαρά! (κυτπά από τὸ παράθυρο). “Ω! τί γλυκειά ή ζωή, ο άγέρας, τὸ φῶς, τὰ πάντα... (πρὸς τὴν Ἀροδαφνούσα). Σε σένα πὰ χρωστῶ ὅλα. “Α! νά, κι’ αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, σημάδι φιλίας κι’ ἀδερφοσύνης. Κι’ ὅ,τι ζητήσεις σ’ ὅλο τὸ ρηγᾶτο τοῦ πατέρα μου νᾶναι δικό σου...

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: Πιές ἀκόμα. Καί κοιμήσου.

(πίνει και κοιμάται σὲ μιὰ καρέκλα).

(Τότε ή Ἀροδαφνούσα θγάζει τὰ άντρικά ρούχα. Βάζει τὸ πέπλο της. Φέρνει τίς λεκάνες. Ρίχνει τὸ ροδόσταμα και τραγουδά).

Μύρο θαρύ, νά μου λουσιτῆς,
χρυσέ, νά μου καθαριστῆς.

(Ρίχνει στήν ἄλλη λεκάνη τριαντάφυλλα).

Λουλούδια μιᾶς καρδιάς χρυσῆς,
χρυσέ, γιά νά μου σφογγιστῆς.

(Καίει μιὰ - μιὰ τίς τρίχες και ἀπαγγέλλει πρεῖς φορές).

Τρίχα χρυσῆ, τή μυρωδιά σου στείλει.

(Ξαπλώνει στὸ κρεβάτι).

Κι’ ἔλα πολύξανθε, χρυσέ μου φίλε.

(Βροντές, ἀστραπές. Τὸ βασιλόπουλο ξυπνᾶ σαν μισοπαρμένο, φορεῖ τίς φτεροῦγες του, ζώνεται τὸ σπαθί. Όταν τὴ δλέπη ἀγριεύει και λέει).

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ:

Τί με καλεῖς; Γι’ ἄλλες πληγές; Καταραμένη κόρη;

Κι' ἄλλη στά σπήθη μαχαιριά ζητᾶς νὰ μοῦ καρφώσης;
Μὲ τὸ χρυσό μου τὸ σπαθί θὰ κόψω τὸ λαιμό σου,
γιὰ νὰ γλυτώσω ὁ δύστυχος ἀπ' τὴν κακὴ βουλή σου.

(Τραβᾷ τὸ σπαθί. Ἡ Ἀροδαφνοῦσα πετιέται πάνω).

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ:

Σταμάτα βασιλόπουλο. Λούσου καὶ καθαρίσου.
Ροδόσταμα σοῦ γέμισα καὶ ρόδα τὶς λεκάνες.
Πρῶτα μυρίσου κι' ἄγγυξε κι' ὕστερα μὲ σκοτώνεις...
(Τὸ βασιλόπουλο μυρίζεται. Μετὰ θγάζει τὰ φτερά, πλένεται,
σφουγγίζεται... Πάει βάζει τὸ σπαθί κοντὰ τῆς καὶ τὴν κυτᾷ).

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ:

Ξανθὸ μου βασιλόπουλο, τὸ δαχτυλίδι ἐτοῦτο,
ποῦ λάμπει σὰν τὰ μάτια σου, μήπως τὸ ξαναεἶδες;

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ: (Ἐκπληχτο).

Μὰ τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ τὸ χάρισα στὸ νιὸ γιατρό.

ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ: (Σηκώνεται χαμογελῶντας).

Ἐγώ' μαι ποῦ σὲ γιάτρεψα μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς
μου.

(Τὸ βασιλόπουλο μένει ἀποσβολωμένο. Αὐτὴ σηκώνεται καὶ φωνάζει).

Ἐλάτε, ἄρχοντές μου. Ὁ ρήγας ἀναστήθηκε.

(Μπαίνουν μέσα, ἀγκαλιᾶσματα κλπ.).

ΡΗΓΑΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ: (Πρὸς τὴν Ἀροδαφνοῦσα).

Ποιὰ εἶσαι σύ; ποῦ θρέθηκες; κι' ὁ νιὸς γιατρός ποῦ
εἶναι;

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ: Πατέρα, εἶν' τοῦτος, ὁ γιατρός
κι' αὐτὴ εἶναι ἡ μαχαιριά μου.

Δόσμου, πατέρα, τὴν εὐκὴ, καί, μάνα, τὸ φιλί σου,
τῆς Κύπρου τὴν πριγκλίπισσα γυναῖκα μου νὰ κάμω...

ΡΗΓΑΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ: Τὴν εὐκὴ μου.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Τὸ φιλί μου.

ΡΗΓΑΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ:

Τρέξετε, φέρτε δεσποιάδες, παπάδες καὶ κουμπάρους.
Τρέξετε, φέρτε κοπελλοῦδες μὲ χρυσᾶ στολίδια.
Λουλούδια φέρτε καὶ στολίδια καὶ χρυσᾶ τραγούδια.

(Μπαίνει κόσμος).

(Τραγουδοῦν οἱ νιὲς φέρνοντας δῶρα).

“Α, γιὰ στολίστε τὴν καλὰ τὴν μαργαριταρένη
ὄπου τὴν ἔχει ἡ μάνα τῆς μὲς τὰ χρυσᾶ ντυμένη.

(Τραγουδοῦν οἱ νιοὶ φέρνοντας δῶρα).

“Α, γιὰ στολίστε τὸν καλὰ τὸν μαργαριταρένιο
ὄπου τὸν ἔχει ἡ μάνα του μὲς τὰ χρυσᾶ ντυμένο.

(Τραγουδοῦν ὄλοι μαζί).

“Ωρα καλὴ κι’ ὦρα χρυσῆ κι’ ὦρα εὐλογημένη.
Παντρεύουνε τὴν πέρδικα, τῆς δίνουν περιστέρι.

(Πέφτει ἡ αὐλαία).

Τ Ε Λ Ο Σ

Β'.
ΤΟ ΜΕΛΙΣΣΙ
(ΤΡΙΠΡΑΚΤΟ)

—'Αγαπητά μου έντομα, μ' έστειλε ο Πανάγαθος...

ΠΡΟΣΩΠΑ

"Άγγελος — Βασίλισσα μελισσών — Κόρη βασίλισσα
Τζιτζικας — Αυλάρχης μελισσών — Μέλισσες
Πεταλούδα — Ταχυδρόμος μελισσών — Κηφήνες
Μέλισσα — Ρήγας τών σφηκών — Σφήκες

(Πρωτοπαίκτηκε στα 1951 από τὸ Παρθεναγωγείο Φα-
νερωμένης).

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

(Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸ ἐσωτερικὸ κυμέλης. Ὁ θρόνος τῆς βασίλισσας εἶναι στὴ μέση. Σὲ μιὰ μεριά φαίνεται ἡ τρύπα ἀπ' ἧου μπαίνουν οἱ μέλισσες. Μόλις ἀνοίξη ἡ σκηνὴ ἕνας Ἄγγελος στὴ μέση μιλά πρὸς τὸν Τζίτζικα, τὴν Πεταλούδα καὶ τὴν Μέλισσα).

ΑΓΓΕΛΟΣ: Ἀγαπητά μου ἔντομα, μὲ ἔστειλε ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ σᾶς μοιράσω πὰ δῶρα του. Σ' ἐσένα τζίτζικά μου, ὁ Πανάγαθος Θεὸς σοῦ δωρίζει τὴ ξεγνοιασιά.

ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ: Εὐχαριστῶ. Μά... τί θὰ πῆ ξεγνοιασιά;

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ καὶ ΜΕΛΙΣΣΑ: Ἀλήθεια! νά!

ΑΓΓΕΛΟΣ: Νά! μόλις χαράξη ἡ αὐγὴ θὰ ξυπνᾶς. Θὰ κάθῃσαι πάνω στὶς φλοῦδες πῶν δέντρων καὶ θὰ τραγουδᾶς. Ὅταν πεινάσης, θὰ ρουφᾶς δρόσο. Μόλις σκοτεινιάσῃ, θὰ κοιμᾶσαι μέσ' τὰ φύλλα.

ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ: Δηλαδὴ τεμπελιά.

ΑΓΓΕΛΟΣ: Ἐμ! κάτι τέτοιο

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ: Καὶ σ' ἐμένα;

ΑΓΓΕΛΟΣ: Σ' ἐσένα, ὦ πεταλούδα, σοῦ δωρίζει τὴν ὀμορφιά.

ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ καὶ ΜΕΛΙΣΣΑ: ὦ! ὦ!

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ: Εὐχαριστῶ, ἄγγελέ μου.

ΑΓΓΕΛΟΣ: Νά! σοῦ δωρίζει ὠραιότατα καὶ ἀστραφτερά φτερά! Κεφαλάκι κομψό. Ποδαράκια σὰν τὶς κλωστές. Σωματάκι ἐξαισίσιο. Καὶ ἕνα πέταγμα ἀγγελικό.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ: (Μὲ σκέρτσο) ὦ! νά! εὐχαριστῶ.

ΜΕΛΙΣΣΑ: Καί σ' έμένα, άγγελέ μου, τί δωρίζει ό
καλότατος Θεός;

ΑΓΓΕΛΟΣ: Τό μεγαλύτερό του δώρο.

ΟΛΟΙ: Τί;

ΑΓΓΕΛΟΣ: Τήν άγάπη τής δουλειās. Άπό τό πρωί
ώς τό θράδυ θά πετās άπό λούλουδο σέ λούλουδο. Θά
χώνης τό κεφαλάκι σου βαθιά και θά ρουφās τόν χυμό.
Άπό τόν χυμό θά φτιάχνης μέλι.

ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ και ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ: "Ω! "Ω!

ΜΕΛΙΣΣΑ: Εύχαριστώ τόν καλό Θεό μας.

ΑΓΓΕΛΟΣ: Έδω είναι μιá κυψέλη, τό σπιτάκι τών
μελισσών. "Α! νά! μπαίνουν όμάδες - όμάδες οί μελισσες.
Σούτ! Πάμε σέ μιá γωνιά νά δούμε τί θά γίνη!

ΠΡΩΤΗ ΟΜΑΔΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Μπαίνουν χορεύοντας και τραγου-
δούν. "Όταν τελειώση τό τραγούδι τους στέκονται σέ μιá άκρη).

Είμαι τό μελίσι
μέλι και κερί.
"Όποιος μ' άγαπήσει
γλύκες θά χαρή.
Τσούμ - τσούμ - τσούμ.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΟΜΑΔΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Κάμνουν ό,τι και οί προηγού-
μενες).

Δώθε - κείθε τρέχω,
μπαίνω στόν άνθό,
τό κεφάλι βρέχω
μέσα στόν χυμό.
Τσούμ - τσούμ - τσούμ.

ΤΡΙΤΗ ΟΜΑΔΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Κάμνουν ό,τι και οί προηγούμε-
νες).

Κι' ἀπὸ τ' ἄνθη θγάζω
μέλι καὶ κερί
κι' ὄλα τὰ στοιβάζω
στὴν κυψέλη ἐκεῖ.
Τσοῦμ - τσοῦμ - τσοῦμ.

ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Τραγουδοῦν ἀπὸ τῆ
θέση τους).

Εἶμαι τὸ μελίτσι
μέλι καὶ κερί.
"Ὅποιος μ' ἀγαπήσει
γλύκες θά χαρῆ.

ΑΥΛΑΡΧΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Προχωρεῖ πρὸς τὸ μέ-
σον καὶ κτυπᾷ τρεῖς φορές τὸ ραβδί του). ὦ δουλεύτρες
μέλισσες, ἡ μεγαλειοτάτη ρήγισσά μας. ("Ὅλοι σκύβουν.
Μπαίνει ἡ βασίλισσα ἀργὰ μὲ τις ἀκόλουθές της).

ΧΟΡΟΣ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Ἀπαγγέλλουν ρυθμικά).

Στὴ ρήγαινα τὴν ἄξια
δόξα, τιμὴ καὶ δόξα.
Μὲ τὰ φτερά μετᾶξια
φτιάξετε χίλια τόξα.
ὦς τὰ γεράματά της
σοφὰ νὰ κυβερνᾷ
καὶ τὰ μελίσσαυγά της
μὲ τάξη νὰ γεννᾷ.

Καὶ πάντα νὰ πληθαίνει
ὁ κόσμος στὴν κυψέλη.
Εὐχομαι ν' ἀνασταίνει
παντοτεινὰ τὸ μέλι.

Στὴ ρήγαινα τὴν ἄξια
δόξα, τιμὴ καὶ δόξα.
Μὲ τὰ φτερά μετᾶξια
φτιάξετε χίλια τόξα.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Ἐφοῦ καθήση στὸν
θρόνο της). Χαίρετε, καλότερές μου μέλισσες. Χαίρετε.
Ὁ αὐλάρχης νὰ διαβάσῃ τὶς προσταγές μου.

ΑΥΛΑΡΧΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Ξεδιπλώνει ἓνα κουλου-
ριασμένο χαρτί καὶ διαβάζει). Ἐγώ, ἡ Ὑψηλοτάτη Βα-
σίλισσα τῶν Μελισσῶν, προσιάζω τὶς ὑπήκοές μου νὰ οἰ-
κονομοῦν τὸ φαγητό. Οἱ προμήθειές μας λιγοστεύουν. Κι'
αὐτό, γιατί ἄργησε ἐφέτος νάρθη ἢ ἀνοιξη. Οἱ παρατη-
ρητές μας λένε πὼς ψηλὰ στὰ βουνὰ εἶναι ἀκόμα χιόνια...

(Γίνεται φασαρία σὲ μιὰ γωνιά. Κάποιοι κηφήνες μπαίνουν σιγὰ
- σιγὰ καὶ φοβισμένα).

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Σηκώνεται θυμωμέ-
νη). Στάσου, αὐλάρχη. Ἔ! ἔσεῖς...!

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: ὦ! ὦ!

ΧΟΡΟΣ ΚΗΦΗΝΩΝ:

Σιγανά, ταπεινά.
Μὴν πατᾶς κατὰ γῆς,
μὴ μᾶς πάρει κανεὶς
ἐδωνὰ μυρωδιά.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Ἔ! κηφήνες.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: Ναί! Ναί!

ΕΝΑΣ ΚΗΦΗΝΑΣ: Μᾶς συμπαθαίτε. Ἀπὸ τὸ σόϊ σας
εἶμαστε κι' ἐμεῖς.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: (Μὲ περιφρόνηση). Πς... Πς...

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Τεμπέληδες δὲ θέλομε
ἐδῶ. Βγάλτε τοὺς ἐξω. Γκρεμίστε τοὺς ἀπ' τὴν κυψέλη.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: (Ὅρμοῦν ἐναντίον τῶν κηφήνων καὶ
τοὺς σπρώχνουν πρὸς τὰ ἔξω φωνάζοντας). Ἐξω τεμπέ-
ληδες. Ἐξω.

ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Μπαίνει τρεχάλα και φωνάζει).

Ἦρθε... Ἦρθε...

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Τί;

ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: Ἦρθε ἡ ἄνοιξη.

ΟΛΕΣ: (Μὲ ἔκπληξη). Ἦ... ἄ...νοι...ξη.

ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: ...Ναί εἶδα τὰ λουλούδια. Ἐκεῖ εἶδα τὸν ἀνθό. Ἐδῶ τὸ τριαντάφυλλο. Πέρα τ' ἀγριολούλουδο. Ἄνθη, ἄνθη, ἄνθη.

ΟΛΕΣ: Ἄνθη, ἄνθη, ἄνθη.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Ζήτω ἡ ἄνοιξη.

ΟΛΕΣ: Ζήτωωω!

ΧΟΡΟΣ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Πρώτη ομάδα.)

Βγῆκε φύλλο στὸ κλωνάρι
καὶ στήν ἄκρη του ὁ ἀνθός
καὶ τοὺς κόσμους ἔχει πάρει
τῆς χαρᾶς ὁ τρελαμός.

(Δεύτερη ομάδα)

Φτερουγᾶνε γύρα ἀχτίδες,
τρέχουν γάργαρα νερά
καὶ κρεμοῦν δροσοσταλίδες
τὰ χαρούμενα δεντρά.

(Τρίτη ομάδα)

Κι' ὅπου φύλλα κι' ὅπου κλώνοι
ἴσκιό ρίχνουν δροσερὸ
καὶ κρυμμένο τ' ἀηδόνι
τραγουδᾷ τρελὸ σκοπό.

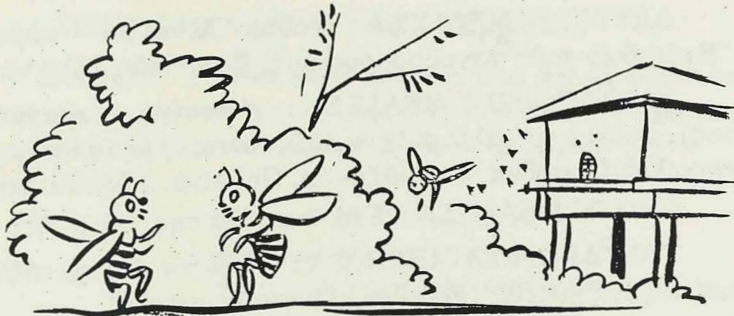
(*Ολοὶ μαζί)

Βγῆκε φύλλο στὸ κλωνάρι
καὶ στήν ἄκρη του ὁ ἀνθός
καὶ τοὺς κόσμους ἔχει πάρει
τῆς χαρᾶς ὁ τρελαμός.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Έμπρός στη δουλειά.
Έμπρός στους άνθους. Μέλι - μέλι και κερι.

ΟΛΕΣ: Έμπρός...ς. (Και φεύγουν με φωνές και χαρές).

(Πέφτει η Αύλεια.)

—...Κάπου εδώ κοντά βρήκα μιὰ σφηκοφωλιά.

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Η σκηνή παριστάνει την είσοδο της κυμέλης. Μπροστά είναι χώρος με δέντρα. Μια ομάδα μελισσών φυλάει την είσοδο).

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Λέγεις νάχωμε καλό καιρό;

ΤΡΙΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Άπ' ό,τι ξέρω, νομίζω πώς θάχωμε.

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Έ! καλά! Και κείνο τó συννεφάκι;

ΤΡΙΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Με εϋθυμία). Είναι για Ίσκιο.

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Μπά! δέν τó πιστεύω.

ΤΡΙΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Και τί πιστεύεις έσύ;

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Τόν Θεό και τούς Άγγέλους του.

ΤΡΙΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Έκτός άπ' αυτούς;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Σούτ! "Ενας κηφήνας προβάλλει από την πόρτα. (Προβάλλει συγχρόνως ένα κεφαλάκι από την είσοδο).

ΤΡΙΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Τόν πετᾶμε ἔξω;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: "Εμ! βέβαια. Τι νὰ κάνουμε τούς τεμπέληδες;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Σούτ! "Αστε τον τώρα. "Ενας από τούς ταχυδρόμους μας. Βιαστικός. Νά! νά!

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Μπαίνει τρομαγμένος). Φυλάγετε καλά. Κάπου ἐδῶ κοντὰ θρήκα μιὰ σφηκοφωλιά. Οἱ σφήκες ἐτοιμάζονται. Ποῦ εἶναι ἡ βασίλισσα;

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Στὰ δωμάτια της. Θὰ μπῆς;

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΜΕΛΙΣΣΑ: Βέβαια. Νὰ φωνάξω καὶ τίς ἐνισχύσεις. (Μπαίνει μέσα στήν κυψέλη).

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Ἄγριεμένη κοιτάζει στοῦ θάθος). Τί εἶναι ἐκεῖ;

ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Μπαίνοντας στή σκηνή). Φίλος. Μὰ γιατί εἴσαστε τόσο τρομαγμένες;

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Κάπου ἐδῶ βρέθηκε σφηκοφωλιά.

ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: Πῶ, πῶ, πῶ! θᾶχουμε φασαρίες.

ΦΡΟΥΡΕΣ ΜΕΛΙΣΣΕΣ: (Βγαίνουν ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς κυψέλης καὶ μπαίνουν ὁμάδες - ὁμάδες στή σκηνή.) Διαταγές.

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Δυὸ - δυὸ νὰ σταθῆτε ὀλόγυρα. Τὰ μάτια σας τέσσερα.

(Ἀπὸ μακριὰ ἀκούονται βοητὰ. Τὰ βοητὰ δυναμώνουν σιγὰ - σιγὰ ἐνῶ οἱ μέλισσες ἀκούουν μὲ προσοχή, κοιτάζοντας δεξιά καὶ ἀριστερά).

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Τὸ νοῦ σας. Τὸ βοητὸ δὲν εἶναι βοητὸ μέλισσας...

ΕΝΑΣ ΣΦΗΚΑΣ: (Μπαίνει στή σκηνή με προσοχή).
Πολλή ήσυχία. Λές;

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: "Εφοδος.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: "Εξω, έξω (Όρμουν άπάνω του. Ό σφήκας φεύγει).

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Σούτι! "Ερχονται.

ΣΦΗΚΕΣ: (Τραγουδούν τὸ έμβατήριο τους άπό τὰ παρασκήνια.
Οι μέλισσες βγαίνουν άπό τήν κυμέλη και παρατάσσονται για μάχη.
Στὸ τέλος έμφανίζονται πάνω στή σκηνή και οι σφήκες).

Εΐμαστε τὰ παλληκάρια
στῶν έντόμων τή γενιά.
Τὰ κεντριά μας είν' κοντάρια
και τὸ στόμα μαχαιριά.

Κάθε χώρα τήν πατᾶμε
και χαλᾶμε κάθε τί,
τὰ σταφύλια τὰ τρυπᾶμε,
δέν αφήνουμε τσαμπί.

Κι όταν μποῦμε σέ κυφέλη
ποιὸ μελίσι θά σταθῆ;
Οὔτε μιὰ σταλίτσα μέλι
δὲ θά μείνη στὸ κερί.

Εΐμαστε τὰ παλληκάρια
στῶν έντόμων τή γενιά.
Τὰ κεντριά μας είν' κοντάρια
και τὸ στόμα μαχαιριά.

ΡΗΓΑΣ τῶν ΣΦΗΚΩΝ: (Προχωρεῖ λίγο μπροστὰ
άπό τὸ σφηκοσιράτευμά του και φωνάζει πρὸς τίς μέ-
λισσες). "Ε! σεῖς άδύνατα πλάσματα μέσα στὸ σόι τῶν
έντόμων. Άκοῦτε; "Ε! έσεῖς παραδοθεῖτε. Βγάλτε τὸ μέ-
λι έξω νὰ τὸ πάρουμε. Σᾶς λέω θά σᾶς αφήσουμε νὰ ζή-
σετε.

ΣΦΗΚΕΣ: ("Όλοι μαζί). Ναί! ναί!

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Τὸ μέλι τὸ φτιάξαμε γιὰ τὴ φαμίλια μας. Μὲ τὸν ἴδρωτα μας μαζέψαμε τὰ σιρόπια ἀπὸ τοὺς ἀνθούς. "Ό,τι εἶναι ἀπὸ τὸν κόπο μας δὲν τὸ δίνουμε σὲ κανένα.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: Ναί! ναί!

ΡΗΓΑΣ τῶν ΣΦΗΚΩΝ: "Αν δὲν ὑπακούσετε θὰ ἐπιπεθοῦμε καὶ θὰ σᾶς σκοτώσουμε ὅλες.

ΣΦΗΚΕΣ: Ναί! ναί!

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Καλύτερα ὁ τίμιος θάνατος παρὰ ἡ ἀτιμη παράδοση.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: Ναί! ναί!

ΡΗΓΑΣ τῶν ΣΦΗΚΩΝ: Ἐτοιμαστεῖτε γιὰ μάχη. Φωνάζετε τίς βοήθειες. Οἱ στρατηγοὶ στὶς θέσεις τους.

(Γίνονται μετακινήσεις ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ παρατάξεις, τόσο στὸ στρατόπεδο τῶν σφηκῶν ὅσο καὶ τῶν μελισσῶν).

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Ἐτοιμασθεῖτε. Περιμένετε τὸ σύνθημα. Φυλάχτε καλὰ τὸ σπίτι σας.

ΡΗΓΑΣ τῶν ΣΦΗΚΩΝ: Ἐφοδος.

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Ζήτω ἡ βασίλισσά μας.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: Ζήτω οἱ μέλισσες.

ΣΦΗΚΕΣ: Ζήτω οἱ σφήκες.

(Μὲ φωνὲς πλησιάζουν σφήκες καὶ μέλισσες καὶ πιάνονται ἐντὰ χέρια. Σιγὰ - σιγὰ ἀρχίζουν νὰ ὑποχωροῦν οἱ σφήκες).

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Μὴν ἀπομακρύνεστε. Ἀφήστε τους νὰ φύγουν.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: Πίσω... πίσω. Νικήσαμε.

ΣΦΗΚΕΣ: Θὰ ξαναρθοῦμε.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: Δὲ φοβόμαστε. Ζήτω. (Οἱ σφήκες φεύγουν).

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Μαζέψετε τούς νεκρούς μας. Οί φρουρές ἐκεῖ νὰ προσέχουν. "Ε! ἐσύ. Πές στὴν πολυχρονημένη βασίλισσά μας πὼς νικήσαμε.

ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: Στούς ὀρισμούς σας. (Φεύγει).

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Βάλτε γραμμὴ καὶ σκεπάστε τούς τίμιους νεκρούς μας. Αὐτοὶ μᾶς δώσανε τὴ νίκη.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Σκύβοντας πάνω σ' ἓνα νεκρό). "Ω! ὁ ἀδελφούλης μου. Ἀγάπη μου, ἀδελφέ μου...

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Χτυπώντας τὴν στὸν ὄμο) Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς αὐτοὺς ποὺ πεθάνανε γιὰ νὰ προσπατεῦσουν τὸ σπίτι τους καὶ τούς συγγενεῖς τους.

ΤΡΙΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Ναί, ναί! αὐτοὶ εἶναι ἅγιοι.

ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Κοιτώντας ἓνα νεκρό). "Ω! ἡ καλή μου ἡ γειτόνισσα.

ΠΡΩΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Σιωπή. Οἱ σιτρατιῶτες δὲν κλαῖνε. Οἱ νικητὲς εἶναι χαρούμενοι.

ΑΥΛΑΡΧΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Μπαίνει στὴ σκηνή, κτυπᾷ τὸ ραβδί του καὶ φωνάζει). Σιωπή. Ἡ πολυχρονημένη βασίλισσά μας.

(Ἡ βασίλισσα βγαίνει ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς κυμέλης καὶ προχωρεῖ μπροστά, ἐνῶ οἱ μέλισσες σκύβουν καὶ ἄλλες ἀπαγγέλλουν).

ΜΕΛΙΣΣΕΣ:

Στὴ ρήγαινα τὴν ἄξια.
δόξα, τιμὴ καὶ δόξα.
Μὲ τὰ φτερὰ μετὰξια
φτιάξετε χίλια τόξα.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Μέλισσες, νικήσαμε. Θάψετε μὲ σεβασμὸ τούς νεκρούς μας. Ζήτω ἡ κυψέλη μας.

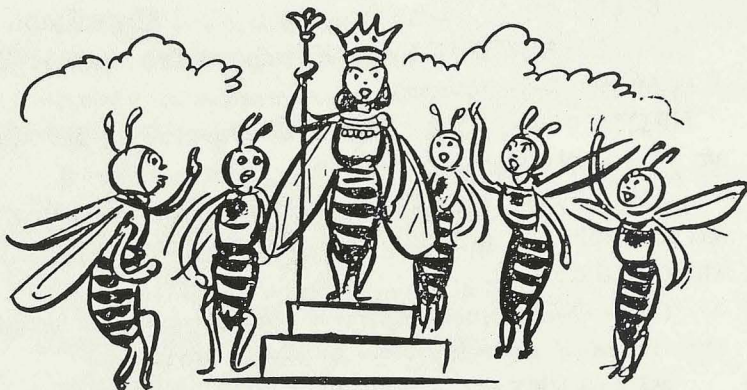
ΜΕΛΙΣΣΕΣ: Ζήτω.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Καί τώρα γονατιστές
ἄς εὐχαριστήσουμε τὸν Θεὸ τῶν Μελισσῶν. Σ' αὐτὸν ἀνή-
κει ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνηση.

ΟΛΕΣ: (Γονατιστές ψάλλουν).

Σὲ ὕμνοῦμε
σὲ εὐλογοῦμε
σοὶ εὐχαριστοῦμε, Κύριε
καὶ δεόμεθά σου
ὁ Θεὸς ἡμῶν.

(Πέφτει ἡ αὐλαία)

— Ἀρχίστε τὰ τραγούδια καὶ τοὺς χορούς...

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

(Εἶμαστε στὴν κύρια αἴθουσα τῆς κυμέλης. Ἡ βασίλισσα τῶν με-
λισσῶν κάθεται στὸν θρόνο της καὶ κουνιέται ἐδῶ κι' ἐκεῖ νευρικά. Γύ-
ρω στέκονται ὁ αὐτάρχης καὶ μερικὲς μέλισσες).

ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: Μεγάλωσε ἡ θυγατέρα σας, μεγάλ-
η βασίλισσά μας.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Είναι έτοιμη νά πετάξω;

ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: Ναι, πολυχρονεμένη, είναι έτοιμη.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Θέλει τὸ μισὸ μελίσσι νά τὴν ἀκολουθήσῃ στὸ νέο βασίλειο;

ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: Ναι, πολυχρονεμένη.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Ἐσὺ θὰ πᾶς μαζί της. Σὲ τάξω ὑπασπιστὴ της. Θὰ τὴ φυλάγῃς ἀπὸ κάθε κακό. Καὶ θὰ τὴν συμβουλεύῃς μιὰ καὶ εἶσαι πολὺ πιὸ μεγάλη στὴν ἡλικία καὶ εἶδες τόσα καὶ τόσα στὴ ζωὴ σου.

ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: Ὅ,τι προστάξῃς, βασίλισσά μου.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Αὐλάρχη. Κάλεσε τὸν λαὸ τῶν μελισσῶν.

ΑΥΛΑΡΧΗΣ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Κήρυκες, καλέστε τὸν λαό.

ΚΗΡΥΚΕΣ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Μέλισσες, μέλισσες. Μαζευτῆτε στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς κυψέλης. (Ἐνῶ φωνάζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ οἱ κήρυκες, ὀμάδες - ὀμάδες μελισσῶν μπαίνουν στὴ σκηνὴ μιλῶντας καὶ χειρονομῶντας).

ΑΥΛΑΡΧΗΣ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Χτυπᾷ τὸ ραβδί του) Σιωπή. Ἡ πολυχρονεμένη βασίλισσά μας θὰ μιλήσῃ.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Σηκώνεται, ἐνῶ οἱ μέλισσες σκύβουν τὸ κεφάλι) Ἀγαπημένες μου μέλισσες, ἡ βασίλισσα ἢ θυγατέρα μου μεγάλωσε. Ὅπως ξέρετε πρέπει πιά νά φύγῃ, παίρνοντας μαζί της τὸν μισὸ μου λαό. Είναι πάντοτε πικρὸς ὁ χωρισμός, Ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ; Ἐτσι μᾶς ἔπλασε ὁ πανάγαθος Θεός. Αὐλάρχη, ὀδήγησε ἐδῶ τὴν ἀγαπητὴ μου θυγατέρα. Ἐσεῖς, τραγουδήστε, χορέψετε. Είναι χαρὲς ποὺ ἔχουμε.

(Ὁ Αὐτάρχης τῶν Μελισσῶν φεύγει. Οἱ Μελισσες ἀρχίζουν τὸ τραγούδι καὶ τὸν χορὸ).

ΟΛΕΣ :

Εἶμαι τὸ μελίσι
μέλι καὶ κερὶ.
Ὅποιος μ' ἀγαπήσει
γλύκες θὰ χαρῆ.
Τσοῦμ - τσοῦμ - τσοῦμ.

ΑΥΤΑΡΧΗΣ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Ξαναγυρίζει στὴ σκηνὴ ὁδηγώντας τὴ θυγατέρα Βασίλισσα. Χτυπᾷ τὸ ραβδί).

Σιωπῆ. Ἡ πολυχρονεμένη θυγατέρα τῆς βασίλισσας.

(Ὅλοι ὑπακλίνονται. Ἡ βασίλισσα σηκώνεται καὶ ἀνοίγει τὶς ἀγκύλες τῆς. Ἡ θυγατέρα προχωρεῖ ἀργὰ - ἀργά).

ΟΛΕΣ: (Ἀπαγγέλου ὁμαδικά).

Στὴ ρήγαινα τὴν ἄξια
δόξα, τιμὴ καὶ δόξα.
Μὲ τὰ φτερὰ μετὰξια
φτιάξετε χίλια τόξα.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Κορούλα μου, ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ χωρίσουμε. Θὰ πάρης τὸν μισό μου λαὸ καὶ νὰ πᾶς ἄλλοῦ νὰ φτιάξης τὸ βασίλειό σου. Θέλεις πάνω στὰ δέντρα, θέλεις σὲ καινούργια κυψέλη. Εὐχομαί νὰ μὴ σοῦ λείψῃ ποτὲ τὸ μέλι. Εὐχομαί νάχης πάντα πιστὲς μέλισσες. Εὐχομαί οἱ σφῆκες νὰ μὴ μποῦνε ποτὲ στὸ παλατιάκι σου.

ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Εὐχαριστῶ, μητέρα βασίλισσα. Εὐχομαί τὰ ἴδια σ' ἐσένα καὶ στὸν λαὸ σου. (Φιλιούνται).

ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Λέγει στὴν διπλανή της). Φεύγεις; Πόσο θὰ νοιώσω τὴν ἔλλειψή σου;

ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Φωνάζει από το βάθος τῆς σκη-
νῆς). "Ετοιμες για τὸ ξεκίνημα.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: Στὸ καλὸ - στὸ καλὸ.

ΑΛΛΕΣ ΜΕΛΙΣΣΕΣ: "Εχετε γειά, ἔχετε γειά.

ΧΟΡΟΣ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Αὐτὲς ποὺ μένουں, ἐνῶ ἡ θυγατέρα κι' οἱ
ἄλλες μέλισσες φεύγουں ἀργά - ἀργά).

Στὸ καλὸ, καλές, νὰ πᾶτε
στὴν καινούρια σας φωλιά
καὶ ποτὲ νὰ μὴ ξεχνᾶτε
πὼς σᾶς ἔχω στὴν καρδιά.

Καὶ στὰ μέρη ποὺ θὰ ζῆτε
πάντοτε ν' ἀνθοῦν οἱ ἀνθοί,
τοὺς ἐχθρούς μας νὰ μὴ θρῆτε
νὰ σᾶς πάρουν τὴ ζωή.

Στὸ καλὸ, καλές, νὰ πᾶτε
στὴν καινούρια σας φωλιά
καὶ ποτὲ νὰ μὴ ξεχνᾶτε
πὼς σᾶς ἔχω στὴν καρδιά.

(Φεύγουں).

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Εἶναι πικρὸς ὁ χωρι-
σμός.

ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: (Μπαίνει τρεχάτη). Βασίλισσα,
βασίλισσα.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Μίλησε.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: Ναί! ναί!

ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: Γεννήθηκέ καινούρια..

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Βασίλισσα;

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: Ναί; Ναί;

ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ: Ναι! Μια θαυμάσια μικρούλα βασίλισσα.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: "Ω...! Ω...!

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Δόξα νάχη ὁ Θεὸς τῶν Μελισσῶν. "Ἐτσι θ' ἀφήσω στὴ θέση μου ἓνα παιδί μου.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΛΙΣΣΑ: Γιατί, πολυχρονεμένη μου βασίλισσα, μιλάς ἔτσι;

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Λαέ μου, γέρασα πιά. Εἶναι πολλὰ χρόνια ποὺ βασιλεύω. Νοιώθω πιά πὼς πλησιάζει τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου. Εὐτυχῶς γεννήθηκε βασίλισσα ἀπὸ τ' αὐγά μου. "Ἐτσι δὲ θὰ σᾶς ἀφήσω χωρὶς ἀφέντρα. Θὰ μείνετε στὴν κυψέλη μας. Ἐγὼ θὰ πάω ψηλά - ψηλά στὸν οὐρανό. Ἐκεῖ θὰ μείνω γιὰ πάντα δίπλα στὸν μεγάλο Θεό μας.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: (Κλαίοντας). "Ὅχι, βασίλισσά μας. Μείνε μαζί μας.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: (Αὐστηρά). Διατάζω. Δὲ θέλω ἀνυπακοές.

ΜΕΛΙΣΣΕΣ (Ἵποκλίνονται). Στὶς προσταγές σας.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙΣΣΩΝ: Ἀρχίστε τὰ τραγούδια καὶ τοὺς χορούς. Δὲ θέλω λύπες. Ἡ ζωὴ εἶναι τόσο χαρούμενη.

ΟΛΕΣ:

Εἶμαι τὸ μελίσι
μέλι καὶ κερί.
Ὅποιος μ' ἀγαπήσει
γλύκες θὰ χαρῆ.
Τσοῦμ - τσοῦμ - πσοῦμ.

Δῶθε - κείθε τρέχω,
μπαίνω στὸν ἀνθό.
τὸ κεφάλι βρέχω
μέσα στὸν χυμό.
Τσοῦμ - τσοῦμ - τσοῦμ.

Κι' ἀπὸ τ' ἀνθη θγάζω
μέλι καὶ κερὶ
κι' ὄλα τὰ σποιδάζω
στὴν κυφέλη ἐκεῖ.
Τσοῦμ - τσοῦμ - τσοῦμ.

Εἶμαι τὸ μελίσσι
μέλι καὶ κερὶ.
Ὅποιος μ' ἀγαπήσει
γλύκες θὰ χαρῆ.
Τσοῦμ - τσοῦμ - τσοῦμ.

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ'.

Η ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

(Τρίπρακτο από Έλληνικό παραμύθι)

— Καλὲ παιδάκια, ἐδῶ εἰστε; Πῶ, πῶ, θὰ σᾶς τιμωρήσῃ ὁ δάσκαλος.

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ἄνθος — Βεζύρης — Δυὸ - τρεῖς ἀκόλουθοι

Πάνος — Βεζυροπούλα — Κοπέλλες

Μητέρα (τοῦ Ἄνθου) — Κηπουρός — Δυὸ ὑπηρέτες

Πατέρας (τοῦ Ἄνθου) — Γραμματικὸς

Δυὸ γυναῖκες — Βάγια

Πρωτοπαίχτηκε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1953 ἀπὸ τὶς μαθήτριες τοῦ Παρθεναγωγείου Φανερωμένης, στὴν εἰδικὴ γιορτὴ τους γιὰ τὴ Μάνα.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

(Ἡ σκηνὴ παριστάνει δρόμο. Στὴ μιὰ μεριά μιὰ ξώπορτα. Ὁ Ἄνθος καὶ Πάνος κουβεντιάζουν).

ΑΝΘΟΣ : Σκέφτηκα κάτι ἄλλο, μικρούλη μου ἀδερφέ. Νά! Λέω νὰ μὲ δέσης καὶ νὰ μὲ πουλήσης γιὰ σκλάβο. Ἐπὶ τὰ λεφτὰ πού θὰ πάρης θὰ μπορέσετε νὰ ζήσετε ὥσπου νάρθῃ ὁ πατέρας ἀπὸ τὰ ξένα. Τότε πληρώνετε καὶ μ' ἀγοράζετε πίσω. Τί λές;

ΠΑΝΟΣ : Ἄστειεύεσαι, Ἄνθο μου; Ἐσὺ εἶσαι ὁ μεγαλύτερος καὶ σὲ χρειάζεται τὸ σπίτι.

ΑΝΘΟΣ : Αὐτὰ πού λές εἶναι κουταμάρες. Ἄν τὸ καλοσκεφτῆς καὶ τοὺς δυὸ μᾶς χρειάζεται ἡ μαμά. Μὰ ἐσὺ εἶσαι μικρὸς ἀκόμα καὶ πρέπει ἡ μητέρα σου νὰ σὲ προστατεύῃ. Ἄμέ;

ΠΑΝΟΣ : Πᾶμε τώρα νὰ μαζέψουμε πατάτες στὸ χωράφι τοῦ κύρ - Ἀλέξαντρου. Τὰ ξαναλέμε, τὰ ξαναλέμε. (Τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι).

ΑΝΘΟΣ : Ἄ μπά! Νὰ πάρουμε τὴν ἀπόφαση στὰ γρήγορα. Μὲ τὸ μικρὸ μεροκάματο πού μᾶς δίνει ὁ κύρ - Ἀλέξαντρος τρῶμε μονάχα τὸ μεσημέρι. Τὸ θράδυ; Πόσον καιρὸν αὐτὴ ἡ δυστυχία; Μιὰ μέρα θὰ τὸ μάθῃ καὶ ἡ μητέρα πὼς δὲν πᾶμε σχολεῖο καὶ ξενοδουλεύουμε. Ξενοδουλεύουμε γιὰ νὰ φέρουμε λίγα ψώνια. Καὶ ὕστερα;

ΠΑΝΟΣ : Τὰ δῶρα καὶ τὰ κανίσκια ὅπως τῆς λέμε.

ΑΝΘΟΣ : Ἀκριβῶς. Τί θὰ γίνῃ τότε;

ΜΗΤΕΡΑ : (Βγαίνει ἀπὸ τὴ ξώπορτα κρατώντας ἕνα σταμνί. Πηγαίνει στὴ θύση). Καλὲ παιδάκια μου, ἀκόμα ἐδῶ εἴσαστε; Πωπὼ καὶ θ' ἀργήσετε. Θὰ σᾶς τιμωρήσῃ, καλέ, ὁ δάσκαλος. Ἄντε, παιδιά μου, στὴν εὐχή μου καὶ ὁ θεὸς νὰ σᾶς προστατεύῃ.

ΑΝΘΟΣ καὶ ΠΑΝΟΣ : Πᾶμε, μαμά. Χαίρετε...

ΜΗΤΕΡΑ : Στὸ καλὸ, στὸ καλὸ. (Σφογγίζει τὰ δακρυὰ της. Μετὰ κινεῖ τὸ χέρι της χαϊρετώντας τους).

ΑΝΘΟΣ καὶ ΠΑΝΟΣ : (Τραγουδοῦν φεύγοντας).

Στὰ βουνὰ τὸ χιόνι λιώνει
τρέχει ὡς ρέμα τῆς πλαγιᾶς.
Κι' ὅμως γέμισαν μὲ χιόνι
τὰ κλωνιά τῆς μυγδαλιᾶς.

Ἄνθη χίλια στὰ κλαδάκια
τώρα πιὰ παιζογελοῦν.
Κατεβαίνουν σὰν τ' ἀρνάκια
χίλια ἀστέρια καὶ βοσκοῦν.

Ἄνοιξη μυρίζει γύρω,
χελιδόνι θὰ φανῆ,
τ' ἄνθος θὰ γεμίση μύρο,
γαλανάδα οἱ οὐρανοί.

Θὰ ξανάρθη πιὰ κοντά μας
κι' ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ
καὶ θ' ἀπλώσουν τὰ φτερά μας
ἀπ' τὴ μέθη τοῦ μυαλοῦ.

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ : (Μπαίνουν στὴ σκηνὴ κρατώντας στάμνες). Καλημέρα, κυρά.

ΜΗΤΕΡΑ : Καλημέρα, γειτόνισσες. Γιὰ τὴ θρύση;

ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ : Βάσανο αὐτὸ τὸ κουβάλημα.
Κι' εἶναι ἡ θρύση πολὺ μακρὰ.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ : Λέγανε πὼς θὰ φτιάχνανε κι'
ἐδῶ κοντά μας μιὰ δεύτερη θρύση. Ναί;

ΜΗΤΕΡΑ : Φαίνεται πὼς κοστίζει πολὺ.

ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ: Λές;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ: "Α! νάχουμε καλό ρώτημα, τί νέα από τόν άντρα σου;

ΜΗΤΕΡΑ: Δυστυχώς τίποτε. Κάποιοι λένε πώς τόν συναντήσανε σ' ένα δρόμο τής 'Αλεξάντρειας.

ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ: Δουλεύει;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ: "Αμ! τί!

ΜΗΤΕΡΑ: 'Ο Θεός νά τόν ἔχη καλά. Μᾶς λησμόνησε λίγο. Νά δοῦμε τί δυσκολίες βρῆκε στοῦ δρόμο του! Εἶναι δύσκολη καί πικρή ἡ ξενητιά.

ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ: Καί τὰ παιδιά;

ΜΗΤΕΡΑ: Στό σκολειό.

ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ: "Α! ἔτσι τὰ βολεύουνε;

ΜΗΤΕΡΑ: (Αὐστηρά). Τί θέλεις νά πῆς;

ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ: Τίποτε. 'Απλῶς ρώτησα.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ: Γιατί νά τῆς τὸ κρύβουμε; Καλέ, δουλεύουνε τὰ πικραμένα στοῦ κυρ - 'Αλέξαντρου.

ΜΗΤΕΡΑ: Δου...λεύ...ουν;

ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ: 'Αμέ; Μαζεύουνε πατάτες.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ: Θά πηγαίνουμε στή βρύση;

ΜΗΤΕΡΑ: Σᾶς φτάνω, γειτόνισσες (Οἱ ἄλλες προχωροῦν λίγο. Ἡ μητέρα γονατίζει). Νά ἔχουν τὴν εὐχή μου τὰ παιδάκια μου καί ὅ,τι ἀγγίζουν χρυσάφι νά γίνεται.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ: (Γυρίζοντας πίσω) Καλέ, τί ἔπαθες; Ζαλίστηκες;

ΜΗΤΕΡΑ: Μπά... Πᾶμε (Σηκώνεται καί ὄλες προ-

χωροῦν ἔξω ἀπὸ τῆ σκηνῆ, ἐνῶ συγχρόνως μπαίνουν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη γωνιὰ κλεφτάτα - κλεφτάτα ὁ Ἄνθος καὶ ὁ Πάνος).

ΠΑΝΟΣ: Λοιπὸν, τί γίνεται;

ΑΝΘΟΣ: Φύγανε. Ἄκουσε. Ἄκριθῶς δίπλα στὴν πόρτα κρέμεται τὸ σκοινί. Βάλε τὴν καρέκλα καὶ ξεκρέμασέ το. Ἐγὼ θὰ φυλάγω ἐδῶ μήπως γυρίση ἡ μάνα.

ΠΑΝΟΣ: Καλά. (Μπαίνει στὸ σπίτι).

ΑΝΘΟΣ Ἄντε, καλέ, θιάσου λιγάκι.

ΠΑΝΟΣ: (Μέσα ἀπὸ τὰ παρασκήνια). Νὰ φέρω τὴν καρέκλα (Ἀκούεται κρότος σὰν πέσιμο).

ΑΝΘΟΣ: Ἔπεσες;

ΠΑΝΟΣ: (Μέσα ἀπὸ τὰ παρασκήνια). Μικροπράματα. Ἡ καρέκλα κύλησε. (Μπαίνοντας στὴ σκηνή). Νάτο!

ΑΝΘΟΣ: Ὠραῖα. Δέσε με ἀπὸ τὸ λαιμό. Καὶ φώναζε ἔτσι: «Πάαριτε σκλάβους».

ΠΑΝΟΣ: Ὠραῖο κι' αὐτό. Μὰ τί θὰ πῶ τίς μάνας ὅταν γυρίσω μοναχός;

ΑΝΘΟΣ: Πές της πὼς θρῆκα ἓνα καράβι ποὺ πήγαινε στὴν Αἴγυπτο. Εἶπα μιὰ ποὺ θρῆκα εὐκαιρία νὰ πάω νὰ θρῶ τὸν πατέρα. Νὰ δουλέψουμε κι' οἱ δυὸ καὶ πρὶν κλείση ὁ χρόνος νὰ γυρίσουμε στὸ φτωχικό μας. Τ'ἀκοῦς;

ΠΑΝΟΣ: Ὠραῖο ψέμμα!

ΑΝΘΟΣ: Τί θὰ γίνῃ; Ὁ Θεὸς ἄς μᾶς συγχωρήσῃ. Μ' ἔδεσες;

ΠΑΝΟΣ: (Στὸ μεταξὺ ἔδενε). Σ' ἔδεσα.

ΑΝΘΟΣ: Φώναξε τώρα, καϋμένε.

ΠΑΝΟΣ: Σκλάβους ἐδῶ. Πάρτε σκλάβους.

ΒΕΖΥΡΗΣ: (Περνᾷ μὲ δυὸ - τρεῖς ἀκολούθους). Τί ξεφωνίζεις ἔτσι τσιριλιστά, μωρὲ τριπίθαμε;

ΠΑΝΟΣ: Σκλάβους ἐδῶ. Πάρτε σκλάβους.

ΒΕΖΥΡΗΣ: Τέτοια ψοφίμια τί θὰ τὰ κάμω. Γιὰ κοίταξε μπόι γιὰ σκλάβος!

ΠΑΝΟΣ: Καὶ ὅμως εἶναι δουλευτής, ἀφεντικό.

ΒΕΖΥΡΗΣ: Χμ!

ΑΝΘΟΣ: Πάρε, γάϊδαρε, τὸν πατέρα σου σαράνια γρόσα.

ΒΕΖΥΡΗΣ: "Αὶ μὲ βρίζεις, τιποτένιε ἀνθρωπάκο, τὸ γιαταγάني μου νὰ τοῦ κόψω τὸ κεφάλι. Ποῦναι το. (Ἐτοιμάζεται νὰ τὸ πρᾶξῃ ἀπὸ τὴν θῆκη του).

ΕΝΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ: (τὸν ἐμποδίζει). Μεγάλε Βεζύρη, συκρατήσου. Ὁ νόμος δὲ σοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὸν σκοπῶσης ἂν δὲν τὸν πάρης σκλάβο. Ἄγώρασέ τον.

ΒΕΖΥΡΗΣ: "Ε! τότε πόσα θέλεις, τριπίθαμε γι' αὐτόνε;

ΠΑΝΟΣ: "Ενα πουγγι χρυσὰ φλουριά.

ΒΕΖΥΡΗΣ: Πάρε το (Τοῦ πετᾷ πὸ πουγγι μὲ φλουριά). Καὶ πάρτε τον στὸ παλάτι μου. (Φεύγει καὶ μένει ἕνας ἀκόλουθος).

ΠΑΝΟΣ: (Ἀγκαλιάζει τὸν "Ανθο). Ἀδελφούλη μου!

ΑΝΘΟΣ: Μὴ φοβᾶσαι, Πάνο μου. Νᾶρχεσαι μόνο συχνὰ στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ νὰ μοῦ λὲς νέα γιὰ τὸ σπίτι. Πότε; Νά! Κάθε Παρασκευὴ τ' ἀπόγευμα.

ΠΑΝΟΣ: (Ἐνῶ κλαίῃ). Ναί, ἀδελφούλη μου. (Ὁ ἀκόλουθος τραβᾷ τὸν "Ανθο καὶ φεύγει). Ἀδερφάκι μου, "Ανθο μου (Κλαίει).

ΜΗΤΕΡΑ: (Μπαίνει κρατώντας τὴ στάμνα). Τί ἔχεις, Πάνο μου, καὶ κλαῖς; (Ἀφήνει τὴ στάμνα χάμω καὶ τὸν παίρνει στὴν ἀγκαλιά της). Πιές μου, Πάνο μου, τί ἔχεις;

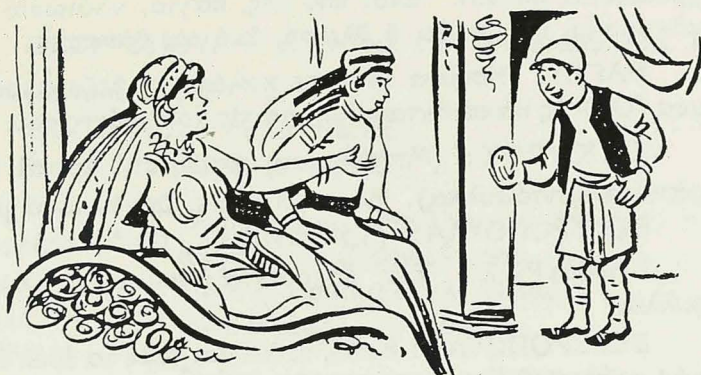
ΠΑΝΟΣ: Ὁ Ἄνθος.

ΜΗΤΕΡΑ: (Τρομαγμένη). Ἔπαθε τίποτε; Μίλησε.

ΠΑΝΟΣ: Ὁ Βεζύρης. Ὅχι. Ἐνα καράβι ἦταν στὸ λιμάνι κι' ἔφευγε γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Μπήκε ὁ Ἄνθος νὰ πάη νὰ βρῆ τὸν πατέρα. Θὰ δουλέψουνε μαζί κι' οἱ δυὸ καὶ στὸ χρόνο θὰ γυρίσουνε κοιτὰ μας. Ἄχ! τὸν ἀδερφό μου. (Κλαίει).

ΜΗΤΕΡΑ: (Κλαίοντας). Μὴ κλαῖς, Πάνο μου. Θὰ γυρίσουν κοντὰ μας μιὰ μέρα. (Γονατᾷ καὶ ψηλώνει τὰ χέρια της). Νὰ ἔχη τὴν εὐχή μου ὁ Ἄνθος μου. Ἡ εὐχή μου νὰ τοῦ παραστέκη. Καὶ ὅ,τι ἀγγίζει χρυσάφι νὰ γίνεταί.

(Πέφτει ἡ αὐλαία)

— Καλέ τί θαύμα! Πά, πά! Φέρε τα έδω.

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Αίθουσα στο παλάτι του Βεζύρη. Μόλις άνοίξει ή σκηνή ή Βεζυροπούλα με ή Βάγια κουβεντιάζουν).

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Βάγια, έλα έδω στο παράθυρο. Βλέπεις εκείνο τό παληκάρι; Νά! καλέ, κοντά στις άσπρες τριανταφυλλίες.

ΒΑΓΙΑ: Αυτός πού κλαδεύει;

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Νάι, καλέ. "Ανθο τό λένε. Φλωρά τό λέει ό πατέρας.

ΒΑΓΙΑ: Γιατί καλέ βεζυροπούλα μου, τό λέει ό πατέρας Φλωρά;

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: "Έδωσε ένα πουγγί χρυσά φλουριά για να τον πάρη σκλάβο. "Ήτανε θυμωμένος γιατί ό Φλωράς λέει, τον ύβρισε στο δρόμο. Τόν έφερε έδω και φρούμαζε ό πατέρας. Νά τον σφάξη σώνει και καλά, χωρίς άναβολές. Μπήκα στο μέσον. «Καλέ πατέρα, του λέω, κρίμα είναι να χαθῆ ένα τέτοιο παληκάρι. Γιατί δέν τό στέλλεις να δουλεύη στον κήπο; "Ο κηπουρός γέρασε και

χρειάζεται βοήθῃ». Ἔτσι πού λές, Βάγια, γλύτωσα τὸν κακομοίρη τὸν Ἄνθο ἢ Φλωρά, ἀπὸ τὸν θάνατο.

ΒΑΓΙΑ: Ἦσουνά πάντοτε καλόψυχη, βεζυροπούλα μου. Ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀνταμείψῃ γιὰ τὶς καλwsύνες σου.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: (Μπαίνει στὴ σκηνὴ καὶ κρατᾷ ἕνα μάτσο τριαντάφυλλα). Μὲ συμπαθαίτε, ἀρχόντισσά μου.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: (Τρομαγμένη). Ποιὸς καλέ;

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: Σᾶς ἔφερα ἕνα μπουκέττο τριαντάφυλλα.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Καλέ, τί θαῦμα. Φέρε τὰ ἐδῶ. Πωπῶ! τριαντάφυλλα.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: Εἶναι ἀπὸ τὶς νέες φυτεῖες μας, βεζυροπούλα μου.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Ὁ Ἄνθος τὶς φύτεψε, ἔ; Καὶ πὶς περιποιεῖται, ἔ, ποιὸς τὰ ἔκοψε;

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: Ὁ Φλωράς... ὁ Ἄνθος θέλω νὰ πῶ, βεζυροπούλα μου. Διαλεκτά, διαλεκτά.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Βάγια, βάλε τὰ, καλέ, σιὸ θάζο ἐκεῖ δά. Τὶ λοῦσο, τί μυρωδιά... (Τὰ δίνει στὴ Βάγια).

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: Μὲ τὴν ἄδειά σας νὰ πηγαίνω, βεζυροπούλα.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Στὸ καλό. Πήγαινε. Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν Ἄνθο γιὰ τὴν περιποίησιν τῶν τριανταφυλλιῶν μου.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: Μετὰ χαρᾶς. (Φεύγει).

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Καλέ, φώναξε καὶ τὶς ἄλλες. Θέλω νὰ τραγουδήσουμε, νὰ παίξουμε. Τέλος πάντων κάτι πιὸ γρήγορο καὶ χαρούμενο νὰ κάμουμε.

ΒΑΓΙΑ: Κοπέλλες, ἔ κοπέλλες!

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Πωπῶ! τί μέρα εἶναι τούτῃ σήμερα. Ὅλο ἥλιο, ὄλο διάθεση, ὄλο χαρά.

ΚΟΠΕΛΛΕΣ: (Μπαίνοντας). Ἐδῶ εἴμαστε.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Θὰ ποῦμε τὰ «Τριαντάφυλλα». Τὰ
ἄσπρα τριαντάφυλα καλέ. Ἔ;

ΚΟΠΕΛΛΕΣ: Μετὰ χαρᾶς.

ΟΛΕΣ: (Τραγουδοῦν καὶ χορεύουν).

Ἄσπρα τριαντάφυλλα στὸ θάζο
ἄγγελοι μοιάζουν σὲ χορό.
Μήτε μ' ἀσήμια δὲν τ' ἀλλάζω,
μήτε μ' ἀφρὸ μεταξωτό.

Στέκω μπροστά τους καὶ θαυμάζω
πόσο τὰ στόλισε ἡ ζωή.
Μὲ ἤχους καὶ λόγια τοὺς ἐκφράζω
πόσο μοῦ εὐφραίνουν τὴν ψυχή.

Ἄσπρα τριαντάφυλλα, νὰ ζηήτε,
χάρες νὰ ρίχνετε παντοῦ.
Πάντα τὴν ἀνοιξη ν' ἀνθῆτε
κι' ὄλο νὰ παίρνετε τὸ νοῦ.

ΒΕΖΥΡΗΣ: (Μπαίνοντας). Πῶ! πῶ! Χαρὲς ἔχουμε
σήμερα Ἔ, κορούλα μου;

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Εἶμαι εὐτυχισμένη, πατέρα, πατε-
ρούλη.

ΒΕΖΥΡΗΣ: Κι' ἐγὼ εὐτυχισμένη καὶ χαρούμενη σὲ
θέλω. Ἡ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ μας εἶναι ἡ μεγαλύτερή μας
χαρὰ. Τί δουλεύω καὶ σκοτίζομαι; Γιὰ σένα, ἀγγελοῦδι
μου. Ναί! μὰ τώρα πρέπει νὰ πηγαίνετε στὸν κῆπο, για-
τί ἔχω δουλιές, φασαρίες καί... καί...

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Ὅ,τι πεῖς πατερούλη. Ἄντε, κο-
πέλλες. Στὸν κῆπο, ἔ; (Φεύγουν).

ΒΕΖΥΡΗΣ: (Κτυπᾷ τὰ χέρια). Ἔ! ποῦσαστε.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: (Μπαίνοντας) Στις διαταγές σας, ἄρ-
χοντα θεζύρη.

ΒΕΖΥΡΗΣ : (Νευρικά). Φώναξε τὸν κηπουρό. Τὶ στέκεσαι;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ : Ἐδῶ ἔξω εἶναι. Περιμένει.

ΒΕΖΥΡΗΣ : Νά μπῆ, νά μπῆ. Ἀμέσως. Πωπῶ, φασαρίες καὶ σκοτούρες. Περαστικὰ νᾶναι.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ : (Μπαίνοντας). Προσκυνῶ, πολυχρονεμένηε μου θεζύρη.

ΒΕΖΥΡΗΣ : Ὁραῖα. Δέχομαι τὴν προσκύνησή σου. Ἄλλὰ τί συμβαίνει μὲ τὴν κόρη μου; Αὐτὸ θέλω νά μοῦ πῆς. Μ' ἔσκασες, καϋμένηε. Μίλησε.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ : Χωρὶς νά προσβάλω τὴν ἀξιοτητάσας, πολυχρονεμένηε μου, ἐγὼ ὁ πιστός σου δοῦλος, ὁ ἐργατικότηατος.

ΒΕΖΥΡΗΣ : Καὶ τὰ λοιπά. Λέγε, εὐλογημένηε.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ : Νομίζω, πολυχρονεμένηε μου ἀφέντη, ὅτι ἡ θεζυροπούλα, ὄχι καλύτερα ὁ κηπουρός... ὄχι ὁ Φλωράς, θέλω νά πῶ, ἀρέσει τῆς θεζυροπούλας καὶ τὸ ἀνάποδο καὶ τὰ λοιπά καὶ τὰ λοιπά.

ΒΕΖΥΡΗΣ : Θάλασσα πὰ ἔκαμες, εὐλογημένηε. Θέλεις νά πῆς πῶς ὁ Φλωράς, ὁ βοηθός σου, εἶναι ἐνοχλητικὸ πρόσωπο στ' ἄρχοντικό μου. Ἔ; Θαυμάσια. Τότε νά τὸν στείλω σὲ κανένα μακρυνὸ κτήμα. Τελείωσε. Μᾶς ἔπνιξες μὲ τὰ πολυχρονεμένηε καὶ τὰ πέτοια. Ἄ! μήπως ξαναρχίσεις τίτλους καί...

ΚΗΠΟΥΡΟΣ : Ὅπως ὀρίζετε, πολυχρονεμένηε.

ΒΕΖΥΡΗΣ : Φώναξε τὸ Φλωρά. Νάρθη ὁ γραμματικὸς ἀμέσως. Τὸ χαρτί καὶ τὸ καλαμάρι (Φεύγει ὁ κηπουρός). Ἱστορίες, φασαρίες, ἀηδίες. Δὲν ποῦκοβα τότε τὸ κεφάλι νά ἡσυχάζουμε. Οἱ καλωσύνες τῆς κόρης μου ὁμως μοῦ τᾶφεραν ὅλα αὐτά.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ : (Μπαίνοντας, ύποκλείνεται). Στις διαταγές σας, πολυχρονεμένε.

ΒΕΖΥΡΗΣ : Πῶς λένε τὸ κτῆμα πάνω στὰ βουνὰ τῆς Ἀλεποῦς;

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ : Τὶς κακοραχιές;

ΒΕΖΥΡΗΣ : Ναί, ναί! Ἐκεῖ μήτε νερὸ ὑπάρχει, μήτε χῶμα. Λοιπὸν, ἐκεῖ θὰ στείλουμε τὸ Φλωρὰ μὲ σπορικὰ νὰ φυτέψῃ, νὰ κἀνῃ περιβόλια καὶ νὰ φέρῃ στὸ χρόνο καρπούς. Ἔ; Ἀλλοιῶς νὰ μὴ πατήσῃ τὸ πόδι του στὴν πόλῃ.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ : Ὁ Φλωρὰς, βοηθὸς κηπουρὸς, πολυχρονεμένε, περιμένει.

ΒΕΖΥΡΗΣ : Ἄ! ἦρθε στὴν ὥρα του. Νάρθη ὁ ἐξοχώτατος, νάρθη.

ΑΝΘΟΣ : (Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ νεύει καὶ μπαίνει). Προσκυνῶ, μεγάλε ἀφέντη.

ΒΕΖΥΡΗΣ : (Γλυκομιλᾷ). Ὠραῖα, Φλωρὰ ἢ Ἄνθο, ὅπως σοῦ ἀρέσει. Ἔχω μιὰ δουλιὰ γιὰ σένα. Ὁ κηπουρὸς μοῦ ἔχει μιλήσει γιὰ τὶς ἀξιοσύνες σου καὶ τὶς προκοπές σου. Λοιπὸν, ἀποφάσισα νὰ σὲ ἀνταμείψω.

ΑΝΘΟΣ : Ἡ καλωσύνη σας, μεγάλε ἀφέντη.

ΒΕΖΥΡΗΣ : Θὰ σοῦ δώσῃ ὁ γραμματικὸς ἓνα καλάθι σπόρους: Μηλιές, ἀχλαδιές, ροδακινιές, ἀμυγδαλιές καί... ἄλλα δέντρα. Μονάχος σου θὰ πᾶς στὶς Κακοραχιές.

ΑΝΘΟΣ : Ἄχ! θεέ μου.

ΒΕΖΥΡΗΣ : Νὰ τοὺς φυτέψῃς ἐκεῖ. Στὸ χρόνο νάρθης πίσω μὲ τὸ καλάθι γεμᾶτο φρούτα ἀπὸ τὰ δέντρα πού θὰ μεγαλώσῃς. Ἄν τὰ καταφέρῃς θὰ κερδίσῃς τὴν ἐλευθερία σου καὶ θὰ πᾶς σπιτάκι σου. Γραμματικέ, νὰ γίνουν οἱ διαταγές μου. (Φεύγει).

ΓΡΑΜΑΤΙΚΟΣ: Κατὰ λέξη. Πέρασε, Φλωρά, ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου (Φεύγει).

ΜΗΤΕΡΑ ΑΝΘΟΥ: (Παρουσιάζεται ἀμέσως ντυμένη στὰ ἄσπρα σὰ φάντασμα). "Ἄνθο μου!

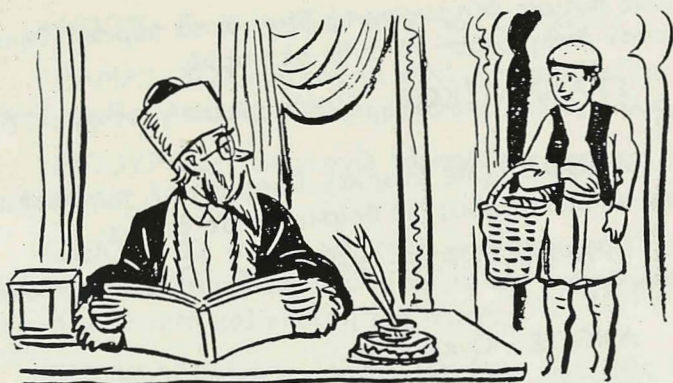
ΑΝΘΟΣ: (Σταματᾷ ξαφνιασμένος). Θεέ μου. (Σταυροκοπιέται).

ΜΗΤΕΡΑ: Μὴ φοβᾶσαι, παιδάκι μου. Εἶμαι ἡ εὐχή τῆς μητερούλας σου. Ξεκίνα γιὰ τὶς Κακοραχιές. Μόλις φτάσης στὰ πρῶτα ἀνήφορα θὰ βρῆς μιὰ μεγάλη ἄσποη πέτρα. Σπρῶξε τὴ λιγάκι καὶ θὰ δῆς ἕνα κασονάκι γεμάτο ἐργαλεῖα. Φόρτωσέ τα στὸν ὄμο κι' ἀνέβα. Στὴ μιὰ πλαγιά πῆς Κακοραχιᾶς θ' ἀνοίξης μιὰ τρύπα ἀπ' ὅπου θὰ χύνεται μπόλικο νερό. Γύρισε τ' αὐλάκι του πρὸς τὶς λαγκοῦβες κι' ἐκεῖ θὰ φτιάξῃ μοναχό του τὸ νερὸ λειβάδια καὶ περιθόλια.

ΑΝΘΟΣ: Καὶ πὰ δέντρα πῶς θὰ μεγαλώσουν σ' ἕνα χρόνο; Πῶς θ' ἀνθίσουν καὶ νὰ φτιάξουνε καρπὸ;

ΜΗΤΕΡΑ: Ἡ εὐχή τῆς μητερούλας σου θὰ παρακαλέσῃ τὸν ἅγιο Θεὸ νὰ κάνῃ τὸ θαῦμα του. "Ἐλα, πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας. Ἐγὼ θὰ σοῦ παραστέκω νύκτα - μέρα.

(Ὁ Ἄνθος σὴκῶνεται στὸ μεταξὺ καὶ περπατᾷ νὰ φύγῃ ἐνῶ ἡ σκηνὴ κλείνῃ).

— Γραμματικέ; Ζήτω τοῦ πολυχρονεμένου Βεζύρη

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

Σκηνή πρώτη

(Στὸ παλάτι τοῦ Βεζύρη δῖως στὴ δεύτερη πράξη. Ὁ Γραμματικὸς διαβάζει, ἐνῶ μπαίνει ὁ Ἄνθος).

ΑΝΘΟΣ: Γραμματικέ, ζητῶ τὸν πολυχρονεμένο βεζύρη.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ: (Σηκώνει τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ διάβασμα). Πῶς; Ἐσὺ Φλωρά μμ! Ἄνθο; Τρελλάθηκες; Θὰ σὲ ἀποκεφαλίσῃ ὁ βεζύρης. Ποῦναι τὰ φρούτα στὸ καλάθι;

ΑΝΘΟΣ: Κοιτάζεις αὐτὸ τὸ καλάθι;

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ: Τὸ κοιτάζω. Τὶ μ' αὐτό;

ΑΝΘΟΣ: Εἶναι τὸ καλάθι πού μοῦ εἶχες δώσει γεμάτο σπύρους. Τὸ ἐπιστρέφω γεμάτο φρούτα. Διαλεγμένα φρούτα.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ: Ὠραῖα Τὶ μ' αὐτό;

ΑΝΘΟΣ: Νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Ἐσπείρα τοὺς σπόρους,

τοὺς πότισα. Φύτρωσαν τὰ δέντρα, τὰ περιποιήθηκα. Γέμισαν ἄνθη, δέσαν τὰ ἄνθη σὲ καρπὸ.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ: Ὁραϊα. Φυσικὴ ἱστορία. Τί μ' αὐτό;

ΑΝΘΟΣ: (Μὲ ἀπορία). Γραμματικέ, παρακολουθεῖς πῆν κουβέντα μου; Ἡ θρίσκεσαι στ' ἄστρα;

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ: Σπ' ἄστρα. Ὁχι, παρακολουθῶ. Λοιπόν;

ΑΝΘΟΣ: Ὁ καρπός...

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ: Τί μ' αὐτό; ὦ! πωπῶ! Τί λέω! Σοβαρεύεσαι; Ἄκου, ἄκου. Σοβαρεύεσαι; Θαῦμα, θαῦμα.

ΑΝΘΟΣ: Σοβαρεύομαι. καὶ παρασοβαρεύομαι. Διάλεξα τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φρούτα καὶ τὰ φέρα στὸ Βεζύρη. Ἔτσι μὲ τὸν κόπο μου καὶ μὲ τὴν ἐπιμονή μου κέρδισα τὴν ἐλευθερία μου.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ: Σωστά, σωστά.

ΒΑΓΙΑ: (Μπαίνοντας). ὦ! ὁ Φλωράς, ὁ Ἄνθος; Καλέ, ποῦναι ἢ κυρὰ νὰ τῆς τὸ πῶ (Φεύγει).

ΑΝΘΟΣ: Ὅταν ἔχης εὐχὴ ἀπὸ τὴ μάνα ὁ Θεὸς σοῦ παραστέκει στὰ καλὰ σου ἔργα.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ: Σωστὸ κι' αὐτό. Μὰ ἀπίστευτο.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: (Μπαίνοντας). Ἄδύνατο. Πωπῶ! Φλωρά, Φλωρά, ποῦ, πῶς καὶ τὰ λοιπά;

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ: Ὁλοζώντανος ἦρθε μὲ τὸ καλάθι γεμάτο φρούτα.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: Πωπῶ! Κακὸ καὶ φασαρίες ποῦ θὰ μὲ θροῦνε. Φλωρά μου, μμ... κύριε, ἀφέντη Ἄνθο μου, ἐξοχώτατέ μου, συμπάθα με καὶ συγχώρεσέ με.

ΑΝΘΟΣ: Γιατί πράμα, καλέ μου άνθρωπε;

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ: Αὐτός τὰ μολόγησε στὸ Βεζύρη γιὰ νὰ σὲ στείλει μακρὰ στὰ ἔρημοτόπια. Ζήλια, ζήλια.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: Ὅμολογῶ τὸ σφάλμα μου καὶ ζητῶ συγχώρηση.

ΑΝΘΟΣ: Σὲ συγχωρῶ, καλέ μου άνθρωπε. Ἐξ αἰτίας σου μπόρεσα τώρα ν' ἀποκτήσω τὴν ἀπελευθέρωσή μου. Καὶ πλούτη καὶ πλούτη ἔνα σωρό.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ: Πῶς; Πλούτη; Καὶ πῶς ἔγινε αὐτό;

ΑΝΘΟΣ: Ἡ εὐχὴ τῆς μάνας μὲ βοήθησε. Ὅ,τι ἀγγιζα γινόταν χρυσάφι. Ἐτσι ἔγινα πλούσιος, ἔφερα κτίστες καὶ ἐργάτες, ἔφτιαξα μέγαρα καὶ ὅ,τι μπορεῖ νὰ φανταστῇ τὸ μυαλό σου.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: (Μπαίνοίτας μὲ τὴ Βάγια καὶ τίς κοπέλλες) Ἄνθισαν τὰ δέντρα, Ἄνθο;

ΑΝΘΟΣ: Ναί, κυρά μου.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Καὶ κάμανε καρπός;

ΑΝΘΟΣ: Ναί, κυρά μου.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: Γέμισε τὸ καλάθι.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Καὶ ὄλα τοῦτα σ' ἔνα χρόνο;

ΑΝΘΟΣ: Ναί, κυρά μου.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Θυμήθηκες κι' ἐμένα;

ΑΝΘΟΣ: Ἄμέ! Σοῦφερα τὸ πιὸ ὠραῖο μῆλο νὰ παίζης μὲ τίς φίλες σου, κυρά μου. (Τῆς τὸ δίνει).

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ καὶ ΚΟΠΕΛΛΕΣ: Ὡωώ! (Παίζουν ρίχνοντας ἢ μιὰ τῆς ἄλλης πὸ μῆλο).

Μήλο, μηλοκύδωνό μου,
στή θαριά σου μυρωδιά,
τρέλλανες τὸ λογικό μου,
τρέλλανες τὴ γειτονιά.

Καὶ σὲ παίζω χέρι - χέρι
σὰ μιὰ σφαίρα ἀπὸ χρυσὸ
κι' ἀπὸ χέρι ὡς περιστέρι
σ' ἄλλο χέρι σὲ θωρῶ.

Σὲ θωρῶ νὰ χωρατεύης,
γέλια χίλια νὰ σκορπᾶς,
τὶς καρδιές μας νὰ παιδεύης,
μὰ διπλὰ νὰ μ' ἀγαπᾶς.

(ἐπανάληψη πρώτης στροφῆς).

(Ὅπως ρίχνει ἢ μιὰ τῆς ἄλλης τὸ μήλο οἱ παρευρισκόμενοι κά-
μουν μιμητικὲς κινήσεις σὲ τύπο χοροῦ).

ΒΕΖΥΡΗΣ: (Μπαίνει ἀγριεμένος). Ὁ Φλωράς; Γιὰ
σταθεῖτε. Τὶ θέλεις ἐδῶ:

ΑΝΘΟΣ: Τὴν ἀπελευθέρωσή μου, ὅπως μοῦ ἔταξες,
πολυχρονημένε Βεζύρη μου.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ: Εὐσεβάστως ὑποκλίνομαι. Τᾶ-
φερε. Φύτεψε, πότισε, μεγάλωσαν, ἀνθισαν, κάρπισαν,
κόπησαν, φέρθησαν, ὄχι, λάθος, τᾶφερε.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: (Παρίστανε στὸ μεταξύ μὲ κινήσεις
τὰ λεγόμενα τοῦ γραμματικοῦ). Ὑπογράφω.

ΒΕΖΥΡΗΣ: Βρέ, παιδί μου. Γιὰ σταθεῖτε. Πῶς ἔγι-
ναν ὅλα αὐτά;

ΑΝΘΟΣ: Μὲ τὴν εὐχὴ τῆς μητέρας μου. Αὐτὴ μοῦ
ἔφερε τὰ ἐργαλεῖα.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: (Γρήγορα ὡς νὰ παπαγαλίζει μάθη-
μα). Φτυάρι, τσαμπί, κασμά, κλαδευτήρι, πέλι...

ΑΝΘΟΣ: Αὐτὴ παρακάλεσε τὸ Θεὸ καὶ γέμισαν οἱ ἔρημότοποι νερό.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ: (Γρήγορα ὡς νὰ παπαγαλίζει μάθημα). Βρύση, αὐλάκι, δεσιά, λεκάνη,

ΑΝΘΟΣ: Αὐτὴ μὲ τὴν εὐχὴ της... (Σφογγίζει τὰ δακρυά του).

ΓΡΑΜΑΤΙΚΟΣ: Εὐσεβάστως ὑποκλίνομαι. Ὁ "Ανθος, ὁ κύρ - "Ανθος, ὁ ἐξοχώτατος ἔκτισε παλάτια, ἔφτιαξε κήπους, θιὸς ἀτίμητο ὡς ἔχει ἀκουσιπεῖ.

ΒΕΖΥΡΗΣ: Καλέ, καλέ. (Πρὸς τὸν "Ανθο). Μὴ κλαῖς. Σὲ πιστεύω, παληκάρι μου. Μὰ θάρθῶ νὰ δῶ ὅλα τοῦτα μὲ τὰ μάτια μου. Καί... σοῦ χαρίζω τὴν ἐλευθερία σου κι' ὅλο τὸ κτῆμα μὲ τὰ δέντρα του.

ΑΝΘΟΣ: Θὰ τὸ θεωρήσω τιμὴ μου νάρθῃτε στ' ἀρχοντικό μου.

ΒΕΖΥΡΗΣ: Τί ἀρχοντικό καὶ ξεαρχοντικό;

ΑΝΘΟΣ: "Εκτίσα στὴ μέση τοῦ κτήματος.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Καὶ τὸ στόλισε στὴν ἐντέλεια.

ΒΕΖΥΡΗΣ: Χμ! "Αντε, παιδί μου. Καὶ τ' ἀρχοντικό σοῦ τὸ χαρίζω. Καὶ θιάρθοῦμε, θιάρθοῦμε. "Ὀλοι, ὅλοι ἔμπρός.

ΟΛΟΙ: Ἐμπρός...

(Πέφτει ἡ αὐλαία)

Δεύτερη Σκηνή

(Στὸ παλάτι τοῦ "Ανθου. Ἡ ἴδια αἴθουσα λίγο τροποποιημένη στὸ στολισμό. Ἐνας ὑπῆρέτης βρίσκεται στὴ σκηνή).

ΑΝΘΟΣ: (Μπαίνοντας βιαστικός). "Ε! δὲν ἔχει κα-
νένα;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Στις διαταγές σας, ἄρχοντά μου.

ΑΝΘΟΣ: "Όλα εἶναι ἔτοιμα; "Όλα νᾶναι στήν ἐν-
πέλεια. Ἦ ἀκοῦς; Θάρθῃ σέ λίγο ὁ Βεζύρης μέ ὄλο του
τὸ σπιτικό. Θέλω νά τοὺς θαμπώσω μέ τὸν πλοῦτο μου.

ΜΗΤΕΡΑ: (Λευκοντυμένη ὡς εὐχή μπαίνει). Προτι-
μῶ νά θαμπώνης τὸν κόσμο μέ τὸν πλοῦτο τῆς καρδιάς
σου: μέ τὴν καλωσύνη σου γιέ μου.

ΑΝΘΟΣ: ("Εκπληκτος). "Ω! ἡ εὐχή τῆς μητέρας;
Πῶς;

ΜΗΤΕΡΑ: Ἄκόμα σοῦ παραστέκω. Καί θά σοῦ πα-
ραστέκω ὥσπου νά κλείσουν τὰ μάτια σου. Ξέχασες,
ὅμως, κάτι.

ΑΝΘΟΣ: Τί πράμα, παρακαλῶ;

ΜΗΤΕΡΑ: Τῆ μητερούλα σου, τὸν πατερούλη σου
καί τὸ μικρούλι Πάνο π' ἀδερφάκι σου.

ΑΝΘΟΣ: (Γελαῶ). Ἐγώ; "Αδिका μέ κατηγορεῖς. "Ε-
στειλα καράβι στήν Αἴγυπτο νά φέρῃ τὸν πατέρα. "Εστει-
λα ἀνθρώπους νά μοῦ φέρουνε τὸν ἀδερφὸ καί τὴ μητέρα.

ΜΗΤΕΡΑ: Τότε εἶμαι εὐχαριστημένη. Εἶσαι ἕνας κα-
λὸς γιός. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς θά εὐλογῇ πάντοτε τοὺς κό-
πους σου. (Φεύγει).

ΑΝΘΟΣ: Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ (Κτυπᾷ τὰ χέρια).
"Ε ἄνθρωποι! ("Ακούεται θόρυβος). Θόρυβος ἀκούεται.
Τί νᾶναι; Τρέξτε. Οἱ ξένοι μήπως; Πωπῶ! λαχτάρεις πῶ-
χω σήμερα. Τρέμει τὸ φυλλοκάρδι μου. Τάχα θᾶναι εὐ-
χαριστημένοι ὄλοι μαζί μου;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ: (Μπαίνοντας χαρούμενος). Ὁ πατέ-
ρας σας, ἡ μητέρα σας καί ὁ ἀδελφός σας ἄρχοντά μου.

ΑΝΘΟΣ: Καλῶς νὰ ὀρίσουν στὸ νέο τους σπίτι.
(Μπαίνουν).

ΜΗΤΕΡΑ: (Φορώντας καλὰ ροῦχα). Γιέ μου.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Γιόκα μου.

ΑΝΘΟΣ: Μητέρα, πατέρα, (Ἀγκαλιάζονται καὶ φιλιοῦνται).

ΑΝΘΟΣ: Πάνο!

ΠΑΝΟΣ: Ἄνθο! (Φιλιοῦνται).

ΑΝΘΟΣ: Ἐδῶ καθήσατε. Κουραστήκατε τόσο δρόμο (Κάθονται). Λοιπὸν μητερούλα;

ΜΗΤΕΡΑ: Δοξάζω τὸ Θεὸ καὶ τὸν προσκυνῶ ποὺ σὲ εἶχε καλὰ καὶ σὲ προσιάτευε.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Καὶ πρόκοψες παιδάκι μου. Ἔτσι ἀνάστησες τὸ σπίτι μας καὶ τοῦ ἔδωσες τιμὴ καὶ ὑπόληψη.

ΑΝΘΟΣ: Πῶς τὰ πέρασες στὴν ξενητιά, πατέρα;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ὅχι καὶ καλὰ, παιδί μου. Βρῆκα δυσκολίες καὶ ἀτυχίες σιτὴν Αἴγυπτο. Ὑστερα εἶπα νὰ πάω πρὸς πέρα στὸ Σουδάν. Κι' ἐκεῖ χειρότερα. Βλέπεις ἡ τέχνη μου δὲν περνᾷ ἐκεῖ κάτω.

ΜΗΤΕΡΑ: Ἀφήστε πῶρα τὰ δυσάρεστα. Περασμένα, ξεχασμένα.

ΠΑΝΟΣ: Θυμᾶσαι τὴ θελιά, Ἄνθο;

ΑΝΘΟΣ: Ποιὰ θελιά;

ΠΑΝΟΣ: Μπά... Τὴ θελιά γύρω στὸ λαιμὸ σου ὅταν σὲ πουλοῦσα σκλάβο.

ΑΝΘΟΣ: Χαχά! Πῶς. Τὸ σκοινὶ τὸ φύλαξα γιὰ ἐνθύμιο. Τράθηξα τότε ἓνα φόβο...! Ἔλεγα πῶς ὁ Βεζύρης κράπ! Θὰ μοῦκοβε τὸ λαιμὸ. (Θόρυβος ἔξω). Ὁ Βεζύρης ἔρχεται.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ : (Μπαίνοντας). Ὁ πολυχρονεμένος Βεζύρης καὶ ἡ θυγατέρα του. (Μπαίνουν ὄλοι).

ΑΝΘΟΣ : Καλῶς ὀρίσετε στὸ σπιτικό μου, ὕψηλοί μου ξένοι. Προσκυνῶ τὴν εὐγένειά σας.

ΒΕΖΥΡΗΣ : Σὲ φιλῶ στὸ μέτωπο, Ἄνθο, καὶ σὲ ἀποκαλῶ γιό μου. Ἡ ἐργατικότητα σου κέρδισε.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ : Πολυχρονεμένος νᾶσαι, ἄρχοντά μου Ἄνθο.

ΑΝΘΟΣ : Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τιμὴ πού μου κάνετε σήμερα.

ΟΛΟΙ οἱ ΑΛΛΟΙ : Προσκυνοῦμε.

ΑΝΘΟΣ : Καλῶς ὀρίσετε στὸ σπίτι μου ὄλοι ἐσεῖς εὐγενικοί μου φίλοι Ἄ! καὶ ὁ κηπουρὸς πού μου δίδαξε τὴν τέχνη καὶ τὴν ἐργατικότητα. Ἄ! μὲ συγχωρεῖτε. Ἐδῶ ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ὁ ἀδελφός μου ὁ Πάνος.

ΒΕΖΥΡΗΣ : Προσκυνῶ, ἄρχοντές μου, γιὰ τὸν καλό σας γιό.

ΠΑΤΕΡΑΣ, ΜΗΤΕΡΑ, ΠΑΝΟΣ : Προσκυνοῦμε, πολυχρονεμένε.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ : (Κοιτάζει ὀλόγυρα). Καὶ τί ὠραῖο γούστο στὸ στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ! Πωπῶ! Νεράιδες τὸ συγυρίσανε;

ΑΝΘΟΣ : Ἡ μάνα μὲ τὴν εὐχὴ της καλεῖ νεράιδες νὰ σὲ ἐξυπηρετήσουν (Κτυπᾷ τὰ χέρια). Νὰ φέρετε τὰ ὄργανα ν' ἀρχίσουν οἱ γιορτές. Τὸ μπουκέττο πού νᾶναι;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ : Ὅριστε πολυχρονεμένε μου.

ΑΝΘΟΣ : (Τὸ παίρνει καὶ τὸ προσφέρει στὴ Βεζυροπούλα). Τὰ φυλάξαμε γιὰ σένα πού τρελλαίνεσαι γι' ἄσπρα τριαντάφυλλα.

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: Εύχαριστώ, "Ανθο. Αυτό είναι ευγενικό από μέρους σου. Μας επιτρέπεις να ύμνήσουμε τα τριαντάφυλλά σου;

ΑΝΘΟΣ: Πώς! Τιμή μου. Μά, παρακαλώ, καθήστε όλοι σας. Τα ὄργανα, εμπρός. Μαμάκα, θέλεις πίτοτα;

ΜΗΤΕΡΑ: "Ω είμαι καλά, γιόκα μου.

ΑΝΘΟΣ: Λοιπόν;

ΒΕΖΥΡΟΠΟΥΛΑ: 'Αγαπημένες μου κοπέλες, εμπρός όλοι μαζί.

"Ασπρα τριαντάφυλλα στο θάζο
ἄγγελοι μοιάζουν σὲ χορό...

(Τραγουδᾶνε δύο τὸ τραγούδι χορεύοντας καὶ κλείει σιγά - σιγά ἡ σκηνή, ἐνῶ ἡ μητέρα προχωρῆ μετὸν "Αἰθο μπροστά, βάζοντας τὸ χέρι της πάνω στὸ κεφάλι του ὡς νὰ τοῦ εὔχεται).

Τ Ε Λ Ο Σ

Δ΄.

ΤΟ ΒΑΓΙΟΚΛΑΔΟ

(Τρίπρακτο πασχαλινό δραματάκι)

— Μήνε ησυχη μαμά. 'Ο Θεός μαζί σας.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μαρία — Λουλούδι

Μαριάννα — Πουλι

Πατέρας — Πεταλουδίτσα

Μητέρα — Κατσικάκι

Κριά — Λουλούδια — Χορτάρια

Κλέφτης — Πουλιὰ — Πειταλουδες

Μέλισσες.

(Τὰ «Βαγιαάκλαδο» πρωτοπαίχτηκε ἀπὸ τὸ Σχολεῖο Ἑ-
γίου Ἀιτωνίου (Λευκωσίας), τὴν ἀνοιξη τοῦ 1953).

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

(Ἡ σκηνὴ παριστάνει χωριότικο μεγάλο δωμάτιο μὲ πόρτα καὶ παράθυρο. Στὴ γωνιὰ κρέμεται ἓνα εἰκονοστάσι μὲ διάφορες εἰκόνες, ποὺ μπροστά τους ἀνάβει ἓνα χλωμὸ καντήλι. Μόλις ἀνοίξη ἡ αὐλαία ἡ μητέρα περπατᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐνῶ ἀκούονται ἀπὸ μακριὰ οἱ ἤχοι τῆς καμπάνας.

ΜΗΤΕΡΑ: Καλέ, εἷσαστε ἕτοιμοι; Χτυπᾶνε οἱ καμπάνες. Ἄκοῦτε; Πωπωπῶ! Τέτοια μέρα καὶ ν' ἀργήσουμε!

ΜΑΡΙΑ: (Μπαίνοντας). Ἔτοιμη εἶμαι, μαμά. Νά! δέσε μου σὲ παρακαλῶ τὶς κορδέλες. Εἶναι οἱ καινούριες ποὺ μοῦ ἔφερε ὁ μπαμπὰς ἀπ' τὴν πανήγυρη.

ΜΗΤΕΡΑ: Μμ! κορούλα μου. Μὰ ἀκόμα δὲ γιατρεύτηκες καλά - καλά. Κι' ἔχει τόσο κρῦο ἀπόψε. Καλύτερα νὰ μείνης σπίτι.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Μπαίνοντας ἐνῶ μιλᾷ ἡ μητέρα). Ναί! τί κρῦο, ἀλήθεια. Νομίζω, Μαρία μου, πῶς πρέπει νὰ μείνης σπίτι. Ναί! ναί! Καλὰ λέει ἡ μητέρα σου.

ΜΑΡΙΑ: Μά, μπαμπάκα μου, τέτοια μέρα νὰ λείψω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἔχεις τόσα χρόνια μπροστά σου, λουλουδάκι μου, νὰ πηγαίνης ἐκκλησία. Εἶναι ἀνάγκη ἀπόψε; Ἐξάλλου δὲ θὰ λείψουν οἱ Λαμπρές. Ἔ;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναί, κορούλα μου. Νὰ μείνης, λέω, σπίτι. Ἔχεις τὰ βιβλία σου, τὶς κουκλίτσες σου, τόσα πράγματα γιὰ νὰ παίξης. Ὁ Χριστούλης θὰ σὲ συγχωρήσει ποὺ δὲν πῆγες στὴν Ἀνάστασή του.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Καὶ θὰ σοῦ στείλῃ τὶς εὐλογίες του. Θὰ προσευχηθῶ καὶ γιὰ σένα, λουλουδάκι μου.

ΜΑΡΙΑ: Καλά, όπως θέλετε. Μά να μείνω μόνη μου στο σπίτι;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Καλά λές. Είχα πῆ στην κυρά Στάθαινα να μάς στείλη τῆ Μαριάννα. Ξέρεις, ἦταν κι' αὐτὴ ἄρρωστη τὶς προάλλες καὶ θὰ μείνη σπίτι γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό. Μιὰ στιγμή νὰ τῆ φωνάξω. (Πηγαίνει πρὸς τὸ παράθυρο).

ΜΗΤΕΡΑ: Ναί, κάνε γρήγορα, σὲ παρακαλῶ, καὶ δὲ θὰ προφτάσουμε ν' ἀκούσουμε τὸν Καλὸ Λόγο. Θὰ βρῶ τὰ κεριά. Ποῦ εἶναι, ποῦ εἶναι (κοιτάζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ σκέφτεται συγχρόνως).

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Φωνάζει κοιτώντας ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο). Κυρά Στάθαινα. Καλημέρα. "Ε! Ξύπνησες; Τῆ Μαριάννα. Τί; Θάρθῃ; Ναί! "Ωραία. Τώρα;

ΜΗΤΕΡΑ: Αὐτὰ τὰ εὐλογημένα κεριά ποῦ τᾶβαλα..!

ΠΑΤΕΡΑΣ: "Ερχεται, ἔρχεται. "Ωραία. Τὰ κεριά;

ΜΑΡΙΑ: Στὸ εἰκονοστάσι θαρρῶ πὼς τᾶβαλες, μαμά.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ναί τᾶβαλα χθές.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναί, καλέ. Πωπὼ! μυαλό. Οἱ φασαρίες...

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Κιοροῖδευτικὰ) τῶν αὐγῶν, τῶν γλυκιμάτων μάς πήρανε τὸ νοῦ. "Ε;

ΜΗΤΕΡΑ: Βέβαια, ἐσεῖς οἱ ἄντρες δὲν πιστεύετε μὲ πόσους κόπους φτιάχνονται ὅλα αὐτὰ. Πφ! (Πάει στὸ εἰκονοστάσι).

ΜΑΡΙΑ: Καλὲ μπαμπά, δούλεψα κι' ἐγώ. Βοήθησα. Δὲν εἶναι μητέρα;

ΜΗΤΕΡΑ: Ναί, παιδί μου. (Παίρνοντας τὰ κεριά ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσι). "Ετοιμος;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ναί! "Α! ἄκου τὰ θήματα τῆς Μαριάννας. ("Ακούονται θήματα ποῦ δυναμώνουν σιγὰ - σιγὰ).

ΜΑΡΙΑ: (Τρέχει κι' ανοίγει την πόρτα). Μαριάννα μου, καλημέρα. Χρόνια πολλά.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: (Μπαίνοντας). Καλημέρα σας, κι' από πò χρόνου.

ΠΑΤΕΡΑΣ και ΜΗΤΕΡΑ: Καλῶς την, κι' από χρόνου. (Έτοιμάζονται για νὰ ξεκινήσουν).

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Καλέ, νυστάζω τόσο πολύ... και ἔχω ἕνα πονοκέφαλο, νὰ ἔδῳ στὸ μέτωπο.

ΜΑΡΙΑ: Καλέ, δὲ σκέφτεσαι τὰ κόκκινα αὐγά μετὰ τὴν Ἀνάσταση;

ΜΗΤΕΡΑ: Λοιπόν, ἐμεῖς πηγαίνουμε.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἐτοιμος. Παιδιά μου, ὁ Θεὸς μαζί σας.

ΜΗΤΕΡΑ: Ναί! Και τὸ νοῦ σας στὸ σπίτι. Ξέρω κι' ἐγὼ αὐτὲς τίς μέρες τί κακὸ μπορεῖ νὰ γίνη, ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρέση.

ΜΑΡΙΑ: Μεῖνε ἤσυχη, μαμά. Ὁ Θεὸς μαζί σας. (Ὁ πατέρας και ἡ μητέρα φεύγουν).

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Καλὲ ἔχει κρύο; Λιγάκι. Ἐγὼ λέω πὼς ἔπρεπε νὰ κοιμηθοῦμε. Ὡχ! τί ζέστα ἔχει τὸ κρεβάτι!

ΜΑΡΙΑ: Νᾶναι Ἀνάσταση κι' ἐμεῖς νὰ κοιμόμαστε; Δὲ μπορέσαμε νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία, ἀλλά... ξυπνήσαμε για τὸν Χριστό. Δὲ λέμε κανένα τραγουδάκι; Ἡ θέλεις νὰ φέρω τίς κοῦκλες μου;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Προτιμῶ, νὰ ποῦμε ἕνα τραγουδάκι. Ἴσως ξενυστάξουμε. Λέμε τὴν παπαρούνα;

ΜΑΡΙΑ: Νὰ τὴν ποῦμε, νὰ τὴν ποῦμε. Εἶν' ἀλήθεια πὼς ἡ νέα μας δασκάλα ἐφέτος μᾶς ἔμαθε πολλὰ τραγούδια. Δὲν εἶναι;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Ναί! Ἐχει κι' ὠραία φωνή. Ἐ; Τραγουδάμε;

(Τραγουδοῦν καὶ οἱ δυὸ ἀγκαλιασμένες).

Στὰ χωράφια ξεμυτίζει
παπαρούνα καὶ γελᾶ,
τὸ κεφάλι κοκκινίζει
καὶ τ' ἀγέρια χαιρετᾶ.

Χαιρετᾶ τὴν κάθε ἀχτίδα
χαιρετᾶ καὶ τὰ πουλιά,
κι' ἀπὸ τὴ δροσοσταλίδα
παίρνει χίλια - δυὸ φιλιά.

Παπαρούνα, σὲ λατρεύω
ποῦσαι κόκκινη φωτιά
καὶ πὰ κάλλη σου παινεύω
καὶ σὲ πόλεις καὶ χωριά.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Μὰ στάσου, καλέ. Δὲ σοῦ φαίνεται καλύτερα νὰ πᾶμε στὸν κῆπο καὶ σιτὸ λειβάδι; Μυρίζει τόσο ὠραῖα ἢ αὐγή.

ΜΑΡΙΑ: Μὰ ν' ἀφήσουμε τὸ σπίτι μοναχό του, Μαριάννα;

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Καλὰ λές. (Σκέφτεται λίγο). Ὁραῖα. Πήγαινε ἐσύ. Νά! ἔχω στὴν τσέπη μου λίγα σύκα καὶ σταφίδες. Πάρτα (τῆς τὰ δίνει). Ἄντε πήγαινε στὸ λειβάδι. Θὰ μείνω λιγάκι ἐγὼ ὥσπου νὰ ξημερώσει καλά. Ὅστερα θαρθῶ νὰ σὲ θρῶ.

ΜΑΡΙΑ: Ὁραῖα ἰδέα. Μά...

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Τί μὰ καὶ ξεμά. Ἐγὼ θὰ προσέχω τὸ σπίτι. Λοιπόν;

ΜΑΡΙΑ: Εἶσαι τόσο καλή, Μαριάννα μου. Ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀνταμείψῃ. Πόσο θ'ἄθελα νὰ σοῦ μοιάζω στὴν καλοσύνη. Καὶ ξέρεις, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲ μὲ ἀφήνουν νὰ

κατεβαίνω στο λειβάδι, γιατί θά κρουολογήσω, λένε. Και είναι πώρα άνοιξη.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Παντοῦ εἶναι λουλούδια καὶ πρασινάδες.

ΜΑΡΙΑ: Καὶ πεταλουδίτσες.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: Καὶ μυρωδιές. Καλέ, τί ἀργεῖς; Τρέχα - τρέχα.

ΜΑΡΙΑ: (Φεύγοντας) σιὸ λειβαδάκι.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ: (Μόνη της). Καλέ, πῶς νυστάζω! Μπα σέ καλό τους. Νά ξενοχτάω ἐγώ; Θά πάω σπιτάκι μου νά κοιμηθῶ. "Ωχ! καλέ, ὦχ! καλέ. (Φεύγει).

(Πέφτει ἡ αὐλαία)

—Χριστὸς Ἄνεστη γιαγιάκα...

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Ἡ σκηνὴ παριστάνει δάσος κοντὰ σὲ λειβάδι. Ἄρχισε πιά νά ξεμερώνη. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ εἶναι σκορπισμένα παιδιὰ ντυμένα σὰ λουλούδια καὶ σὰ χορταράκια. Ἡ Μαρία μπαίνει χαρούμενη).

ΜΑΡΙΑ: Πωπώ! Τι ώραίο αυτό τὸ λουλουδάκι. Κα-
λέ πρώτη φορά τὸ βλέπω. (Τὸ χαϊδεύει). Γαλάζιο εἶναι;
Ναί! γαλάζιο σὰν τὸν οὐρανό. Ὡχ μυρωδιές. Θαῦμα,
Καλέ Χριστέ μου, ὅλα μυρίζουν καὶ εἶναι ὁμορφα σήμερα
στὴν Ἀνάστασή σου. Χριστὸς Ἀνέστη. (Σταυροκοπιέ-
ται). Ναί! Χριστὸς Ἀνέστη. (Ἀκούονται καμπάνες νὰ
ἤχουν). Βοήθησε, Θεέ μου, τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα
καὶ ὅλο τὸν κόσμο σου καὶ τὴν Μαριάννα. Χριστὸς Ἀνέ-
στη. (Τὰ χορτάρια καὶ τὰ λουλούδια σηκώνονται, ψη-
λώνουν τὰ χέρια τους στὸν οὐρανὸ καὶ ἀρχίζουν νὰ ψάλ-
λουν μαζί μὲ τὴ Μαρία τὸ Χριστὸς Ἀνέστη).

ΜΑΡΙΑ, ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ, ΧΟΡΤΑΡΙΑ:

Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν
Θανάτῳ θάνατον πατήσας
καὶ τοῖς ἐν τῷ μηνίμασι
ζωὴν χαρισάμενος.

ΠΟΥΛΙΑ: (Μπαίνοντας καὶ χοροπηδώντας). Χριστὸς
Ἀνέστη, λουλούδια.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ: Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος. (Φιλιούν-
ται).

ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ: (Μπαίνοντας καὶ χοροπηδώντας).
Χριστὸς Ἀνέστη, λουλούδια καὶ πουλιά.

ΠΟΥΛΙΑ καὶ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ: Χριστὸς Ἀνέστη, νὰ ζή-
σετε. (Φιλιούνται).

ΜΕΛΙΣΣΕΣ: (Μπαίνοντας μὲ θουητὰ). Χριστὸς Ἀ-
νέστη, φίλοι.

ΟΛΟΙ: Χριστὸς Ἀνέστη, Χριστὸς Ἀνέστη (Φιλιούν-
ται).

ΜΑΡΙΑ: Χριστὸς Ἀνέστη, ώραία πλάσματά μου.
Χαρὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

ΕἶΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ: Καλέ παίρνουμε τὴ Μαρία νὰ χο-
ρέψουμε; κύκλο — κύκλο, χέρι — χέρι.

ΜΑΡΙΑ: "Ω! εὐχαριστῶ, χρυσά μου πλάσματα. Δὲν τ' ἀξίζω, καλέ.

ΠΟΥΛΙ: Τ' ἀξίζεις καὶ τὸ παραξίζεις. Εἶσαι τόσο κα-
λὴ καὶ τόσο ὄμορφη.

ΜΑΡΙΑ: Εὐχαριστῶ. Ἄφοῦ τὸ θέλετε θὰ χορέψω κι'
ἐγώ (Παίρνουν 5—6 παιδιὰ τὴ Μερία καὶ ἀρχίζουν τὸν χορὸ, ἐνῶ τὰ
ὑπόλοιπα παιδιὰ τραγουδοῦν χωρισμένα σὲ δυὸ ὁμάδες. Ἡ μιὰ ὁμάδα
τραγουδᾷ τὴ μελωδία, ἐνῶ ἡ ἄλλη ὁμάδα συνοδεύει μὲ τὸ τραλαλά).

ΟΛΟΙ:

Μὲ χαρούμενα τραγούδια,
τὸ μελίτσι, τὰ λουλούδια
πεταλοῦδες καὶ κλαδιά,
χαίρονται μὲ τὰ πουλιά.

Ὁ Χριστὸς μας ἀνεστήθη
κι' εἶναι πιά σιὸν οὐρανὸ
καὶ γεμίσανε τὰ στήθη.
μὲ χαρούμενο παλμό.

Δόξα, δόξα στὸν Χριστό μας
καὶ στὴν ὄμορφη ζωὴ,
στὸν ὀλάνθιστο καιρὸ μας,
δόξα, δόξα καὶ στὴ γῆ.

Μὲ χαρούμενα τραγούδια,
πεταλοῦδες καὶ πουλιά,
τὸ μελίτσι, τὰ λουλούδια,
χαίρονται μὲ τὰ πουλιά.

ΜΑΡΙΑ: "Ωχ! καλέ, κουράστηκα. Δὲν κουραστή-
κατε ἐσεῖς;

ΛΟΥΛΟΥΔΙ: Μπά! τέτοιο καιρὸ δὲν κουράζεται
κανεῖς. Τί λές, πεταλοῦδίτσα;

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ: Συμφωνῶ.

ΓΡΙΑ: (Μπαίνει κρατώντας ἀπ' τὸ σκοινὶ ἓνα κα-

τσίκι. Στ' ἄλλο χέρι κρατᾶ ψηλὰ ἓνα θαγιόκλαδο). Χριστός Ἀνέστη. (ψάλλει). ὦχ! σιγὰ κατσικάκι μου ἐκ νεκρῶν (ψάλλει)... μὴ μὲ τραβάεις, χρυσό μου... θανάτω (ψάλλει)...θὰ μὲ ρίξης, καημένο.

ΜΑΡΙΑ: Χριστός Ἀνέστη, γιαγιάκα μου.

ΓΡΙΑ: Χριστός Ἀνέστη, κορούλα μου. Ποιὰ εἶσαι νᾶχουμε καλὸ ρώτημα;

ΜΑΡΙΑ: Ἄπ' τὸ διπλανὸ χωριό, γιαγιά. Ἡ Μαρία...

ΓΡΙΑ: Ὠραῖα, ὦραῖα, παιδί μου.

ΜΑΡΙΑ: Θέλεις λίγα σύκα καὶ σταφίδες, καλὲ γιαγιάκα; Δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε νὰ σὲ κεράσω. Αὐτὰ μοῦ τᾶδωσε ἡ Μαριάννα, ἓνα καλὸ κορίτσι τῆς γειτονιάς μου.

ΓΡΙΑ: Μοῦ τὰ δίνεις μὲ τὴν καρδιά σου, κορούλα μου;

ΜΑΡΙΑ: Ναί, γιαγιά.

ΓΡΙΑ: Κι' ἔχω δυὸ μέρες νὰ θάλω φαγητὸ σιτὸ σιτόμα μου. Καὶ πεινάω.

ΜΑΡΙΑ: Πάρτα καημένη γιαγιάκα... (Ἡ γριά τὰ παίρνει). Ποῦ θρίσκειται τὸ καλυθάκι σου;

ΓΡΙΑ: Μακρυσά, κορούλα μου. (Ἀρχίζει νὰ τρώη).

ΜΑΡΙΑ: Σὲ ρωτῶ, γιὰ νὰ σοῦ φέρω λίγα αὐγά καὶ φαγητιό. Τέτοια μέρα ὅλος ὁ κόσμος χαίρεται. Εἶναι ἄμαρτια ν' ἀφήνουμε τέτοια μέρα ἄλλους νὰ ὑποφέρουν.

ΓΡΙΑ: Εὐχαριστῶ, κορούλα μου. Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ. Ἔχεις καλὴ καρδιά. Θὰ κερδίσης τὸν παράδεισο τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν καλοσύνη σου.

ΜΑΡΙΑ: Ἐσὺ εἶσαι τόσο καλὴ μὲ τις εὐχές σου, γιαγιάκα. Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ. (Ἡ γριά ξεσακολουθεῖ νὰ τρώη. Ἡ Μαρία χαϊδεύει τὸ κατσικάκι.) Καὶ τὸ κατσικάκι σου; Τί χαριτωμένο, καλέ. Εἶναι σὰν τὸ μικρὸ παιδάκι. Νὰ τοῦ πῶ ἓνα τραγουδάκι;

ΓΡΙΑ: Ἐ! νὰ καθίσω κι' ὅσο τρώω, τραγοῦδησέ

του. Θά μ' εὐχαριστήσης κι' ἐμένα, κορούλα μου. (Κάθειται).

ΜΑΡΙΑ: (Ἐνῶ χαϊδεύη, τὸ κατσικάκι).

Βγῆκε στὸ θουνὸ
Κατσικάκι ἀγνό.
Τρέχει ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
τρέχει καὶ λαλεῖ:—
«Τρέχω στὶς σκιές,
πίνω στὶς δροσιές
καὶ στοὺς ποταμούς
βρίσκω ἀναπαμούς».
Νύχτωσε καὶ νά!
στὸ χωριὸ γυρνᾶ.
Τρέχει ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
τρέχει καὶ λαλεῖ:—
«Μάσησα καρπὸ,
φλούδα ἀπὸ κορμό,
φύλλα ἕνα σωρό,
ρίζα ἀπὸ δεντρό».

ΓΡΙΑ: Κι' ὅμως τὸ κατσικάκι μου εἶναι τόσο ἄταχτο.
"Ὄλη τὴν ὥρα μὲ τραβάει νὰ μὲ ρίξη χάμω. Καὶ δὲ βλέπκο
ἢ δύστυχη.

ΜΑΡΙΑ: "ὦ! ξημέρωσε γιὰ καλά. Πρέπει νὰ πηγαί-
νω σπίτι. Ποῦ εἶναι τὸ καλυθάκι σου, γιαγιά;

ΓΡΙΑ: Μὰ μόλις μπῆς μέσ' πὸ δάσος. Νά! ἐκεῖ κον-
τὰ στὸ ποταμάκι.

ΜΑΡΙΑ: Θά σοῦ φέρω τ' αὐγά καὶ τὸ φαγητό. "Ε-
χομε κάτι κόκκινα αὐγά σὰν τὶς παπαροῦνες.

ΓΡΙΑ: "Ἄκουσε, κορούλα μου. Πάρε πὸ βαγιόκλαδο.
Σοῦ τὸ χαρίζω. Εἶσαι τόσο καλή. (τῆς τὸ δίνει).

ΜΑΡΙΑ: (Παίρνοντάς το). "ὦ! σ' εὐχαριστῶ, για-
γιάκα.

ΓΡΙΑ: Είναι εύλογημένο απ' τόν Χριστό μας. Είσαι τόσο καλή. Πάρτο και φύλαξέ το. Θα σε προστατεύη από κάθε κακό.

ΜΑΡΙΑ: Εύχαριστῶ, εύχαριστῶ. Θα τὸ δώσω και στή Μαριάννα πού εἶναι ἄρρωστη. "Ετσι ὁ Χριστός μας θα τή γιατρέψη. "Ετσι δὲν εἶναι γιαγιάκα;

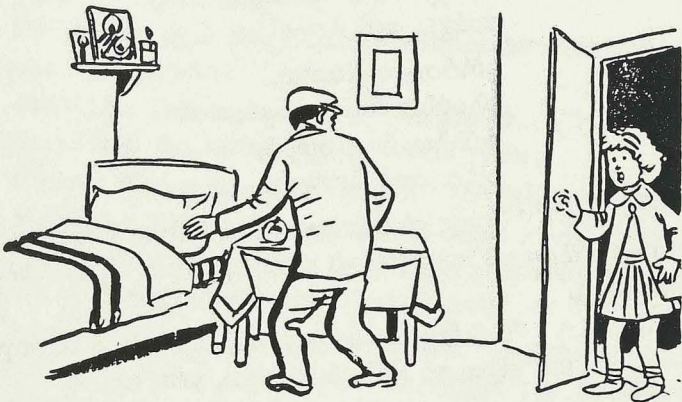
ΓΡΙΑ: Ναι, παιδάκι μου. Ὁ Χριστός γιατρεύει ὄλους, ὄλους. (Σηκώνεται). Καλὲ κατσικάκι, μὴ θιάζεσαι. "Ε! ὁ Θεός μαζί σου, κορούλα μου.

ΜΑΡΙΑ: Ὁ Θεός μαζί σου, γιαγιάκα.

ΓΡΙΑ: (Ἐνῶ φεύγει). Σιγά, κατσικάκι, σιγά. (Ψάλλει) Χριστός Ἄνέστη ἐκ νεκρῶν.

(Ἡ Μαρία φεύγει ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνση κρατώντας ψηλά τὸ βαγιόκλαδο, ἐνῶ ὄλοι μιάλλουν μαζί με τὴ γριά τὸ Χριστός Ἄνέστη).

(Πέφτει ἡ σύλαία).

—Α!... Ξένος, Ξένος. Βοήθειααα...

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

(Ἡ σκηνὴ εἶναι ἡ ἴδια ὅπως στὴν πρώτη πράξη. Ἐνας κλέφτης μονάχα εἶναι κοντὰ στὸ εἰκονοστάσι καὶ ἀνακατεύει κάτι νὰ βρῆ).

ΚΛΕΦΤΗΣ: Βρὲ ἀδερφέ, δὲν ἔχει πουθενὰ χρήματα.

Κοσμήματα, τουλάχιστο; Μήτε κοσμήματα. Ἀνασιάτωσα ὄλο τὸ σπίτι.

ΜΑΡΙΑ: (Ἄπ' ἔξω ψάλλει). Χριστὸς Ἀνέστη.

ΚΛΕΦΤΗΣ: (Ταραγμένος). Κάποιος ἔρχεται. Ἔχασα τὸν κόπο μου; (Βρίσκει ἓνα κουτάκι). Ἄ! νά! ἓνα κουτάκι. (Τὸ ἀνοίγει). Σταυρός; Χρυσὸ σταυρουδάκι;

ΜΑΡΙΑ: (Μπαίνοντας ἀντικρύζει τὸν κλέφτη καὶ φωνάζει). Ἄ! ξένος, ξένος. Βοήθεια. Κυρὰ Στάθαινα, Μαριάννα. Ἔ! Μαριάννα.

ΚΛΕΦΤΗΣ: (Τ' ἀφήνει ὄλα κατὰ γῆς καὶ φεύγει τρομαγμένος). Ἄϊ στὸ καλό...

ΜΑΡΙΑ: Μαριάννα, Μαριάννα.

ΠΑΤΕΡΑΣ καὶ ΜΗΤΕΡΑ: (Μπαίνουντας) Τί φωνάζεις καλὲ Μαρία;

ΜΑΡΙΑ: Ξένος, ξένος στὸ σπίτι.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Κλέφτης; Ποῦ;

ΜΗΤΕΡΑ: Πωπῶ! Κακό! Ἀνάστατο τὸ σπίτι. Δυστυχία μου.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Κοίταξε, κοίταξε. Ποῦ; Τὸ ντουφέκι.

ΜΑΡΙΑ: Ἔφυγε, καλὲ πατέρα, μόλις ἔβαλα τίς φωνές.

ΜΗΤΕΡΑ: Καὶ ποῦ ἦσουν; Ποῦ εἶναι ἡ Μαριάννα; Ποῦ θρῆκες τὸ βαγιόκλαδο;

ΜΑΡΙΑ: (Μὲ στενοχώρια). Στό... λιθάδι, μητέρα. Θάμενε ἐδῶ ἡ Μαριάννα γιὰ μένα.

ΜΗΤΕΡΑ: Καλὲ πῶς ἔγιναν ὄλα αὐτά;

ΜΑΡΙΑ: Νά! Καλὲ μητέρα. Μοῦ ἔδωσε ἡ Μαριάννα λίγα σύκα καὶ σταφίδες καὶ μοῦ εἶπε νὰ κατέβω στὸ λιθάδι. Αὐτὴ θάμενε ἐδῶ νὰ φυλάγῃ τὸ σπίτι. Μόλις θὰ ξημέρωνε γιὰ καλὰ θάρχόταν κι' ἐκεῖνη νὰ μὲ θρῆ. Στὸ λιθάδι θρῆκα μιὰ γριούλα τυφλὴ καὶ δυστυχισμένη. Κρατοῦσε ἀπ' τὸ σκοινὶ του ἓνα κατσικάκι τόσο δά μικρούτσι.

κο. Πεινοῦσε, καλὲ μαμά. Τῆς ἔδωσα τὰ σύκα καὶ τὶς σταφίδες μου.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Ποῦ κοίταζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ). Τὸ κουτὶ μὲ τὸν σταυρό! (Τὸ μαζεύει ἀπὸ χάμω).

ΜΗΤΕΡΑ: (Τρέχοντας μὲ τὴ Μαρία κοντὰ στὸν πατέρα). Εἶναι μέσα ὁ σταυρός;

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Μὲ ἀναστεναγμό). Ναί! Εὐτυχῶς.

ΜΑΡΙΑ: Δόξα σοι ὁ Θεός.

ΜΗΤΕΡΑ: Λοιπόν, ἦ γριά...

ΜΑΡΙΑ: Ἡ γριά μου ἔδωσε δῶρο αὐτὸ τὸ ἀγιασμένο θαγιόκλαδο. Μοῦ εἶπε νὰ τὸ φυλάξω καὶ θὰ μὲ προσιατεύη ἀπὸ κάθε κακό.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἀλήθεια; Νά, κορούλα μου. Δὲν πήρανε τὸ σταυρουδάκι σου. Καὶ θὰ λυπόσουνα, ξ;

ΜΑΡΙΑ: Πολύ, πατέρα.

ΜΗΤΕΡΑ: Εἶδες, ὅμως; Τὸ θαγιόκλαδο σὲ προστάτευσε.

ΜΑΡΙΑ: Νὰ τὸ θάλουμε στὸ εἰκονοστάσι;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Βεβαίως.

ΟΛΟΙ: (Ψάλλουν ἐνῶ προχωροῦν καὶ βάζουν τὸ θαγιόκλαδο πάνω στὸ εἰκονοστάσι).

Τ' ἄνθη μέσ' τὴ θραγιά	Γύρω σιτὴ γῆ οἱ πνοὲς
καὶ τὰ πουλιά Σὲ ὕμνοῦν,	δόξα Θεοῦ λαλοῦν
θάλασσες καὶ θουνά	καὶ στίς θουνοπλαγιές
Σένα δοξολογοῦν.	θάμνοι, δειτρά Σὲ ὕμνοῦν.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Χριστὸς Ἀνέστη, κορούλα μου. (Φιλᾶ τὴν Μαρία).

ΜΗΤΕΡΑ: Χριστὸς Ἀνέστη, χρυσό μου. (Φιλᾶ τὴν Μαρία).

ΜΑΡΙΑ: (Ἐνῶ κλαίη). Χριστὸς Ἀνέστη.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Κτυπᾶ τὰ χέρια του). Τ' αὐγά, γυναίκα, τ' αὐγά, Σκάσαμε σιτὴν πείνα.

ΜΑΡΙΑ: Νάί! νάί!

ΜΗΤΕΡΑ: Δόξα σοι ό Θεός. Νά κάμη τό θαύμα του νά τρώης πιά, νά δυναμώσης. Αύγά θέλετε, ή... σούπα; "Α! Μαρία σιάξε τό τραπέζι. Λοιπόν;

ΜΑΡΙΑ: (Κι:υπώντας τά χέρια πης). Σούπα, σούπα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Καί τά δυό, καλè γυναίκα.

ΜΑΡΙΑ: (΄Απότομα). Καλè μητέρα;

ΜΗΤΕΡΑ: (Σταματιᾶ). Τί συμβαίνει;

ΜΑΡΙΑ: ΄Υποσχέθηκα σι:ή γριούλα νά τῆς πάω αύγά καί φαγητό. Εί:αι φτωχή. "Αν δέν τῆς δώσουμε κάτι, θά μείνη νηστική.

ΜΗΤΕΡΑ: Καλά, καλè, Νά φᾶμε πρῶτα καί μετὰ θά πᾶμε μαζί. Θά τῆς θάλουμε σι:ό καλαθάκι άπό ὅλα τά πράγματα.

ΜΑΡΙΑ: Νά τρῶμε ἔμεις κι' ἔκεινη νά περιμένη;

ΜΗΤΕΡΑ: Μά δυό λεπτά, χρυσό μου. ΄Εξάλλου ή σούπα καί ό μπαμπάς σου τί θά γίνουν;

ΜΑΡΙΑ: Τό καλαθάκι, καλè μητέρα. Νά τό πάω σι:ή γριά καί ὕστερα τρώγω.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Πηγαίνει κοντά σι:ή Μαρία καί τῆ φιλα στο μέτωπο). Εί:σαι ἄγγελος. Κάμε ὅ,τι σοῦ λέγει ή καρδιά σου.

ΜΗΤΕΡΑ: Καί ό Θεός ἄς σέ εὐλογῆ. (Φεύγει).

ΠΑΤΕΡΑΣ: ΄Ηταν ὅλο τό χωριό σι:ήν ἔκκλησιά. Τό μεσημέρι θά σέ πάω σι:όν περίβολο τῆς ἔκκλησίας νά δῆς τά άγωνίσματα. Θά ρίξουν καί λιθάρι.

ΜΑΡΙΑ: ΄Αλήθεια, μπαμπά; Θά φορέσω καί τό γαλάζιο μου φουστάνι;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Βεβαίως, βεβαίως.

ΜΗΤΕΡΑ: (Μπαίνοντας κρατεῖ ἕνα καλαθάκι). Νά! τό καλαθάκι. "Εχει αύγά, γλυκίσματα, ψωμί, άπ' ὅλα, κορούλα μου.

ΜΑΡΙΑ: Εύχαριστώ, μητέρα, θά τὰ πάω στή γρι-
ούλα τρεχάλα.

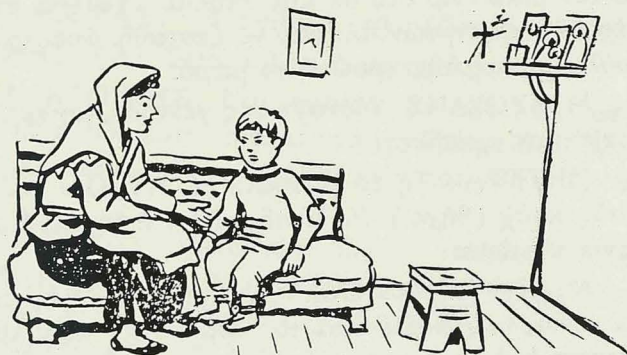
ΜΗΤΕΡΑ: Σιγά - σιγά νά μὴν ιδρώσης. Ἐμεῖς θά σέ
περιμένουμε.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Ἐνῶ ἡ Μαρία φεύγει). Ναί! ναί! Στὸ
καλό. Εἶσαι ἕνας ἄγγελος.

(Πέφτει ἡ αὐλαία ἐνῶ στὰ πασσακίγια ψάλλουν τὸ «Χριστὸς Ἄ-
νέστη».)

Ε'
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

(ΤΡΙΠΡΑΚΤΟ)

— Σάμπως δὲν εἶσαι γυμνὸ μικρούλη μου ἰμὲ τοῦτα τὰ κουρέλια;

ΠΡΟΣΩΠΑ

Πατέρας — “Ενα Σαραφείμ
Μητέρα — Πολλὰ Σεραφείμ
Μικρούλης — “Ενα Σεραφείμ
Ξένο Παιδί — Πολλὰ Χεροβείμ
Ἄμαξᾶς — “Αγιος Πέτρος
Δήμαρχος — Παιδιά

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

(Ἡ σκηνὴ παριστάνει φτωχικὸ δωμάτιο. Στὴ μιὰ πλευρὰ εἶναι ἓνα στρώμα. Ἀντίκρου εἶναι τὸ εἰκονοστάσι. Μιὰ παλιὰ τάβλα σὲ μιὰ γωνιά. Δυὸ - τρεῖς καρέκλες ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μόλις ἀνοίξει ἡ σκηνὴ ἡ Μητέρα κουβεντιάζει μὲ τὸν Μικρούλη).

ΜΗΤΕΡΑ: Λοιπόν, μικρούλη μου, ἡ Παναγία γέννησε τὸν μικρὸ Χριστὸ σὲ μιὰ σπηλιά. Ὑστερα τὸν ἔβαλε μέσ' τὴν πάχνη τῶν ἀλόγων νὰ ζεσταθῆ. Φοβότιαν σὰ μαρούλα μήπως τῆς κρυώση τὸ μωρό.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Μονάχη της γέννησε, μητέρα; Δὲν τὴ βοηθήσανε γείτονες;

ΜΗΤΕΡΑ: Τὴ βοηθοῦσανε οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ. Κούχ, κούχ (θήχει). Μ' ἔπνιξε πάλιν ὁ θήχας. Κρυώνεις; Ἐγὼ κρυώνω.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ἐχει κρῦο, μητέρα. Ἐξω εἶναι μιὰ παγωνιά, ποῦ σοῦ τρυπᾷ τὸ δέρμα. Νά! πρὶν λίγο γυρνώντας ἀπὸ τὴ γωνιά πουργούριζα σὰν τὸ γυμνὸ πουλάκι.

ΜΗΤΕΡΑ: Σάμπως δὲν εἶσαι γυμνὸ, μικρούλη μου, με τοῦτα τὰ κουρέλια ποῦ φορεῖς! Ἐλπίζουμε πὼς σήμερα — αὔριο θὰ θρῆ δουλιὰ ὁ πατέρας.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Μπαίνοντας). Ἐνα μῆνα παιδεύτηκα νὰ θρῶ δουλιὰ. Τί λὲς σιὸ παιδὶ σήμερα — αὔριο θὰ θρῶ. Γιατὶ κοροϊδεύμαστε; Παραμονὴ Χριστούγεννα κι' ἔχουμε δυὸ κόκκαλα καὶ λίγο ρύζι. (Πεῖτ' ἀπὸ τὸν ποταμὸν τοῦ ἑνὸς καλᾶθι). Μᾶς τάσπειλε ἡ φιλόπτωχος τῆς γειτονιάς.

ΜΗΤΕΡΑ: Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεὸ καὶ γι' αὐτὰ τὰ λίγα. Ἐχει κόσμο καὶ κοσμάκη ποῦ δὲ θάχῃ ἀπόψε μιὰ κουταλιά ζεστὴ σούπα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Θὰ ἦταν καλύτερο νὰ μοῦ θροῦνε μιὰ

δουλιά. Μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου μου θάβγαζα τὸ ψωμί του. Γερὸς εἶμαι. Δυνατὰ μπράτσα ἔχω. Τὸ καθησιὸ θὰ μὲ πρελάνη.

ΜΗΤΕΡΑ: Νάχης ὑπομονή κι' ἐλπίδα στὸ Θεό. Αὐτὸς κανένα δὲν ξεχνάει.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἐμᾶς θαρρῶ μᾶς ξέχασε.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Πατέρα... βλαστημᾶς. Ὁ ἱερέας τῆς γειτονιάς μᾶς εἶπε προχθὲς πὼς ὅποιος παραπονιέται γιὰ τὸ Θεὸ βλαστημᾶ τὸ ἅγιό του ὄνομα.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Κοροϊδευτικά). Τῶπε ὁ ἱερέας;

ΜΗΤΕΡΑ: Σωσιὰ λέει ὁ μικρούλης.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ναί, πατέρα. Δὲ σοῦ λέω ψέματα. Μᾶς εἶπε πὼς εἶναι ἁμαρτία νὰ νομίζουμε ὅτι ὁ Θεὸς δὲ μᾶς σκέφτεται. Λέει, μᾶς σκέφτεται καὶ μᾶς πονᾶ πάντοτε.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Γιατὶ τότε δὲ μοῦ στέλλει δουλιά;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Μά, μπορεῖ, πατέρα, νὰ εἶσαι τεμπέλης καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀρέσουνε οἱ δουλιές!

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Τοῦ θαρᾶ ἓνα χαστούκι). Νά τὸ χαστούκι. Ἔχασα τὴν ὑπομονή μου μαζί σας. Θὰ μοῦ κάνης καὶ τὸ δάσκαλο τώρα (Τοῦ δίνει ἀκόμα ἓνα χαστούκι).

ΜΗΤΕΡΑ: Τὸ παιδί, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ. Σπλάχνο σου εἶναι. Παραμονὴ Χριστούγεννα εἶναι. Τ' ἀπόγεμα τοῦσκισες τὸ κεφάλι μὲ τὸ θυμό σου. Τὸν ἔτρεξες στὴν αὐλή, γλύστρησε καὶ κούπησε. Τώρα νὰ τοῦ κάνης ἄλλο κακό;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Βαρέθηκα πιά τίς μουρμουῦρες σας. Θὰ πάω νὰ δώσω μιὰ βόλτα ἔξω, ἴσως θρῶ ἡσυχία. (Φεύγει).

ΜΗΤΕΡΑ: Μὴ κλαίεις, μικρούλη μου. Ἔχει τὰ νεῦρα του ὁ πατέρας. Ἄλλοιῶς σ' ἀγαπᾶ. Εἶσαι τὸ μοναδικὸ του παιδί.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Κι' ὄλο μὲ δέρνει.

ΜΗΤΕΡΑ: "Όταν ένας δὲν ἔχει δουλιὰ, πάντοτε δὲν ξέρει τί κάνει. Βλέπεις ἐγὼ εἶμαι ἀρρωστη καὶ δὲ μπορῶ πιά νὰ ξενοδουλεύω. Ἐσύ εἶσαι πολὺ μικρὸς νὰ πάρης καμμιά μικροδουλιὰ καὶ νὰ μᾶς ἀλαφρώσης.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: (Μὲ πείσμα). Ὁ πατέρας εἶναι τεμπέλης..

ΜΗΤΕΡΑ: (Αὐστηρά). Ντροπή σου, μικρούλη νὰ κατηγορᾶς τὸν πατέρα σου. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς. Δὲν εἶπε ὁ Θεὸς νὰ σέβῃσαι τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου; Ὅφείλεις νὰ τοὺς σέβῃσαι. Τ' ἀκοῦς; Ἄν τὸ ἐπαναλάβῃς δὲ θὰ σ' ἀγαπῶ.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Συγγνώμη, μητερούλα. Δὲ θὰ ξαναπῶ τέτοιο πράμα.

ΜΗΤΕΡΑ: Οὔτε νὰ τὸ σκεφιῆς. Γιατί ὅταν σκέφτεσαι ἓνα κακὸ εἶναι τὸ ἴδιο σὰ νὰ τὸ κάνῃς.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Οὔτε θὰ τὸ σκεφτῶ, μητερούλα.

ΜΗΤΕΡΑ: Ὁραῖα. Τώρα θὰ πάω νὰ κάνω κάτι δουλιές στὴν κουζίνα. Νὰ ἐτοιμασιῆς γιὰ ὕπνο. Θὰ σταθῇς μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι νὰ κάνῃς τὴν προσευχή σου. Νὰ παρακαλέσης τὸν ἅγιο Θεὸ νάχῃ ὄλο τὸν κόσμον καλὰ καὶ τελευταῖα ἐμᾶς.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Καλὰ, μητέρα. Πωπῶ πῶς φυσάει ἔξω!

ΜΗΤΕΡΑ: Θὰ περάσῃ τὸ κρῦο. Καὶ θάρθῃ ἡ ἀνοιξη μὲ τὰ λουλούδια της. Ἔλα ἐμπρός! Τὴν προσευχή σου! (Φεύγει).

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: (Γονατᾶ μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι). Παναγία μου Δέσποινα, καὶ χρυσέ μου Χριστούλη, ποὺ σὲ λίγο θὰ γεννηθῇς στὴ σπηλιὰ σὰν τὸν πῖο φτωχὸ ἄνθρωπο, βοήθησε ὄλο τὸν κόσμον νάχῃ ὁ πατέρας τους δουλιὰ. Νᾶναι ἡ μητέρα τους καλὰ. Καὶ νὰ δίνουν σὲ ὄλους καλὰ ροῦχα, παιγνίδια καὶ φγητά. Τελευταῖα σκέψου κι' ἐμᾶς καὶ βοήθησέ μας.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: (Μπαίνει ντυμένο ἀρχοντικά). Ψίπ, μικρούλη!

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ποιὸς εἶναι τέτοια ὥρα; (Σηκώ-
νεται).

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Χάλασε τ' ἀμάξι μου ξξῶ ἀπὸ τὸ
σπιτικό σου. Κάνει ἕνα φοθερὸ κρύο στὸ δρόμο. Εἶπα νὰ
μπῶ στὸ φτωχικό σας νὰ ζεσταθῶ ὥσπου νὰ φτιάξῃ τ' ἀ-
μάξι ὁ ἀμαξιάς.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Καλῶς νὰ ὀρίσης, καλέ μου φίλε.
"Ἐλα. Κάθησε. Φωτιά. Δυστυχῶς δὲν ἔχουμε. Μά... ἦταν
κλειστὰ καὶ κάποια ζεστασιὰ κράτησε τὸ σπίτι.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Εὐχαριστῶ, μικρούλη. Δὲν πειράζει
πού δὲν ἔχει φωτιά. Φορῶ παχυὰ ρούχα, πού κόβουν τὸ
κρύο. Ἐδῶ μέσα κόβει καὶ δὲ φυσᾷ ὁ κρύος ἀνεμος. Ἐ-
ξάλλου ἔχεις μιὰ καλὴ καὶ ζεστὴ καρδιά πού ζεσταίνει
ὅλο τὸ σπίτι.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Μὲ κολακεύεις πολὺ, ἀγαπητέ μου
ξένε. Σ' εὐχαριστῶ. (Ἀναστενάζει).

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Γιατί ἀναστενάζεις; Μήπως εἶσαι
ἄρρωστο; Μήπως εἶσαι δυστυχισμένο; Εἶναι κακὸ ν' ἀ-
νασιενάζεις παραμονὴ Χριστοῦγεννα.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: "Ὅταν ὁ πατέρας δὲν ἔχει δουλιὰ καὶ
γκρινιάζει ὅλη μέρα! "Ὅταν ἡ μητέρα θήγῃ ἀπ' τὸ πρωτὶ
ὡς τὸ θράδου κι' ἀπὸ τὸ θράδου ὡς τὸ πρωτὶ κι' ἔχει διαρ-
κῶς τὰ νεῦρα της! "Ὅταν ἐγὼ εἶμαι κουρελὴς καὶ παγω-
μένος κι' ὅλη μέρα μὲ παράζουν στὸ ξύλο! Νά! Θλέπεις
τὸν ἄσπρο ἐπίδεσμο στὸ κεφάλι μου;

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Τὸν θλέπω. Καλὰ, τί ἔπαθες;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Τὶς ἔτρωγα ἀπὸ τὸν πατέρα. Καμώ-
θηκα νὰ τοῦ ξεφύγω μὰ γλύστησα "Ἐπεσα χάμω καὶ
πλήγωσα τὸ κεφάλι μου. "Ἐχει δυὸ ραφές. Νά! Μιὰ
ἐδῶ καὶ μιὰ ἐκεῖ.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Καϋμένε μικρούλη!

ΠΑΙΔΙΑ: (Σπρώχνουν ἰπὴν πόρτα καὶ μπαίνουν).
Νά τὰ ποῦμε, μικρούλη;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Νά τὰ πῆτε, ἀλλά...

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ: Εἶδαμε τὸν πατέρα σου ποὺ τριγυρνᾷ στὴν πλατεία. Λοιπὸν, λέμε. Παντοῦ τᾶπαμε. Δὲν πᾶμε καὶ στοῦ μικρούλη; "Ἐξω εἶναι ὁ πατέρας που κι' ἔτσι θὰ τὰ ποῦμε κι' αὐτοῦ.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: "Ω! σᾶς εὐχαριστῶ, παιδιά. "Α! νὰ σᾶς συστήσω τὸ νέο μου φίλο.

ΠΑΙΔΙΑ: "Ω, ὦ!

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ: Τὶ ὠραῖο μαντύα ἔχεις! Πλούσιος θῆσαι ἔ;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ναὶ εἶναι πλούσιος, γιατί ἔχει τὴν πιὸ καλὴ καρδιά.

ΑΝΘΟΣ: Παιδιά, νὰ θιαστοῦμε, γιατί ὅπου νᾶναι μπορεῖ νάρθῃ ὁ πατέρας τοῦ μικρούλη. "Ε! κι' ἀλλοίμονό μας.

ΠΑΙΔΙΑ:

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντες κι' ἂν εἶν' ὁ ὀρισμός σας Χριστοῦ τὴ θεία γέννηση νὰ πῶ στ' ἀρχοντικό σας. Χριστὸς γεννᾶται σήμερα ἐν πάχνη κῶν ἀλόγων ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καὶ ποιητὴς τῶν ὄλων...!

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ, παιδιά. Μὲ κάμετε τόσο εὐτυχισμένο.

ΠΑΙΔΙΑ: Κι' ἀπὸ χρόνου.

ΚΑΠΟΙΟ ΠΑΙΔΙ: (Μπαίνοντας). Γρήγορα καὶ φάγηκε ὁ πατέρας τοῦ μικρούλη. Εἶναι στὴ γωνία.

ΠΑΙΔΙΑ: Πωπῶ! (Φεύγουν).

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Τόσο τρομάζουν τὸν πατέρα σου, μικρούλη;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ἀπὸ πὸν καιρὸ ποὺ δὲν ἔχει δουλιὰ ὄλο γκρίνια καὶ θυμούς εἶναι. "Ολους τοὺς ἀποπαίρνει.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Θάθελες νᾶχρησιμὰ ὠραία νύκτα Χριστουγέννων;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Καί ποιός δέ θέλει; "Αγια νύκτα εἶναι, χρονιάρα νύκτα εἶναι! Ἄλλὰ ποῦ τέτοια κύχη!

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: "Ακουσε! Ὁ πατέρας μου ἐμένα εἶναι πλούσιος. Ἐχομε ἓνα ζεστό καί πλούσιο σπίτι. Νά φορέσης ἰὰ ροῦχα μου. Θά μπῆς στ' ἀμάξι μου καί θά πᾶς στ' ἀρχοντικό μου. Ἐκεῖ δέ θά σέ ἀναγνωρίση κα-
νένας. Μοιάζουμε καταπληκτικά.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: (Κουτιάζοντάς τον καλά). Ἀλήθεια!
Ἐχομε καταπληκτική ὁμοιότητα σά νάμαστε δίδυμοι ἀδερφοί. Πωπῶ!

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Λοιπὸν ἐκεῖ θά περάσης μιὰ ὠραία νύκτα. Θά παίξης, θά γελάσης, θά τραγουδήσης, θά χο-
ρέψης.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Μά... ἀγαπῶ τοὺς γονιούς μου.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Τὸ ξέρω. Στὸ κάτω - κάτω αὔριο θά γυρίσης στὸ σπιτάκι σου. Ποῦ ξέρεις! Μπορεῖ ν' ἀλλάξη κι' ἡ τύχη τοῦ σπιτιοῦ σου. Ὅταν γυρίσης μπορεῖ νά θρῆς εὐτυχία ἐδῶ μέσα. Ἐλα, ἔλα, πάρε τὸ μανιτύα μου.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Μά θά γυρίση σέ λίγο ὁ πατέρας. Θᾶχη ἀπὸ τὸ κρὺο δυὸ φορές τίς γκρίνιες του. Καί θά σ' ἀρχίση ξυλαρίδι πῆς χρονιάς σου.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Δὲν πειράζει. Τὶ φίλος εἶμαι ἂν δὲν μοιράζουμε μαζί σου τίς λύπες; Ἐλα δόσε μου τὰ κου-
ρέλια. Θᾶμαι εὐτυχισμένος μέσα σ' αὐτὰ ὅσο θά σκέφτο-
με πόσο θά χαίρεσαι ἐσύ. Βιάσου, μικρούλη.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: (Φορεῖ τὸ μαντύα). Πωπῶ! πὶ πλού-
σιος ἔγινα. Πάρε τὰ κουρέλια μου.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: (Τὰ παίρνει). Καί τώρα γρήγορα
στ' ἀμάξι μου. Ἐμπα μέσα χωρίς νά μιλήσης. Ὁ ἀμα-
ξιάς ξέρει ποῦ θά σέ πάη. (Τὸν σπρώχνει νά θγῆ).

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Ἡ σκηνὴ παριστάνει ἕνα κήπο. Μόλις ἀνοίξει ἡ σκηνὴ φαίνεται ὁ Ἀμαξῆς μὲ τὸ μικρούλη, ποὺ περπατᾶνε).

ΑΜΑΞΑΣ : Ἐδῶ θὰ περιμένης, μικρούλη μου. Ἄπ' ἔδῶ ἀρχίζει ὁ Παράδεισος.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ : Ὁ Παράδεισος... Εἴμαστε στὸν Παράδεισο;

ΑΜΑΞΑΣ : Δὲν ἀντιλήφθηκες πὼς πετούσανε τ' ἄλογά μου; Εἶχα διαταγὴ νὰ σὲ φέρω ἔδῶ στὸν Ἅγιο Πέτρο. Ὁ Ἅγιος Πέτρος θὰ σὲ πακτοποιήσῃ σὲ μιὰ γωνιά. Θὰ περάσης τὴ θραυὰ σου, κι' αὐριο πρωτῆ-πρωτῆ θὰ πᾶμε πίσω στὸ σπιτάκι σου.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ : Καὶ τὸ ξένο παιδί;

ΑΜΑΞΑΣ : Τὰ ξέρη καὶ τὰ βολεύει. Μὴ γνοιάζεσαι ἐσύ. Ἄ! Ὁ Ἅγιος Πέτρος (Σκύθει). Ἅγιε Πέτρο, σᾶς ἔχω φέρει τὸ μικρούλη

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ (μὲ τὰ κλειδιά του) : Θὰ ἐξειτάσω τὰ βιβλία μου γιὰ τὸ μικρούλη. Ἄν εἶναι καλὸ καὶ φρόνιμο παιδί θὰ τὸν ἀφήσω λίγο καιρὸ στὸν Παράδεισο. (Ὁ Ἀμαξῆς φεύγει).

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ : Προσκυνῶ τὸ χέρι σας, Ἅγιε Πέτρο. Σᾶς θεβαιώνω πὼς δὲν πείραξα κανένα ὡς σήμερα. Μονάχα μιὰ φορὰ κλώτσησα ἕνα σκυλί. Μὰ μετάγνωισα ἀμέσως. Γονάτισα καὶ τοῦ φίλησα τὸ ποδαράκι. Τὸ σκυλί μὲ συγχώρεσε καὶ μοῦ φίλησε τὸ χέρι. Ἄπο τότε τὸ σκυλί αὐτὸ εἶναι ὁ καλύτερός μου φίλος. Ἄ! καὶ μιὰ φορὰ ἔκοψα τὸ μασχάλι μιᾶς γαρουφαλιάς. Μὰ σᾶς θεβαιώνω ἦταν χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Γλίστησα καὶ τὸ κτύπησα. Ἄλλὰ τὸ πῆρα στὸ σπίτι μου καὶ τὸ φύτεψα σὲ μιὰ γλαστρίτσα. Τώρα μεγάλωσε καὶ εἶναι θαῦμα Θεοῦ νὰ βλέπης τὴ γαρουφαλιά μου.

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ : Μὰ νά! Μικρούλη, ὄλα αὐτὰ εἶ-

ναι γραμμένα στο βιβλίο. Ο Θεός σε συγχώρεσε. Τι κά-
νει ή μητέρα σου;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Τι να σᾶς πῶ, Ἅγιε Πέτρο. Χρόνια
τώρα θήχει. Μέρα με τή μέρα ἀδυνατίζει. Κι ὄλο μαζί
μου τάχει πῶς ἔξαιτίας μου ἀρρώστησε.

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ: Τήν καημένη...! Εἶσαι θυμωμέ-
νος μαζί της;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ἄ ὄχι, Ἅγιε Πέτρο. Ἀγαπῶ τή μη-
τερούλα μου.

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ: Καί τί γίνεται ὁ πατέρας σου;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Δέν ἔχει δουλιά. Λέει ή μητέρα πῶς
εἶναι καί λίγο τεμπέλης. Εἶναι; Μπορεῖ. Ἀλλά ἔχει κάτι
νεῦρα! Ὅλη μέρα φωνάζει με τή μητέρα μου κι ὄλο
ἐμένα μου πῆς θρέχει με τοῦ φύλλου πήδημα.

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ: Καί σέ πειράζει αὐτό;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ἄ, ὄχι! Ἀγαπῶ τόν πατέρα μου. Ὑ-
στερα ξέρω πῶς με δέρνει, γιατί ἔχει τά νεῦρα του. Κατά
βάθος μ' ἀγαπᾶ πολύ.

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ: Ἐ! εἶσαι ἕνα καλὸ παιδί, μι-
κρούλη μου. Γι' αὐτὸ θά σε στείλω με τὰ Σεραφεῖμ καί
τὰ Χερουβεῖμ νά χαρῆς τήν ἀποψινά βραδυά. Ἐχουμε
Χριστούγεννα. Σέ λίγο θά δῆς πῶς γιορτάζουμε ἐδῶ στὸν
Παράδεισο τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας. Σεραφεῖμ; Ἐ
μικρὲ ἄγγελε.

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Στις προσταγές σου, Ἅγιε Πέ-
τρο.

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ: Νά! ἐδῶ εἶναι ὁ μικρούλης ἀπὸ
τῆ γῆ. Ἦρθε νά περάση μαζί σας πῆν ἀποψινὴ ἅγια νύ-
κτα.

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: ὦ! θά περάσωμε καλὰ μ' ἕνα
καλὸ καί φρόνιμο παιδί ἀπὸ τῆ γῆ. (Ἅγιος Πέτρος φεύ-
γει). Ἐ Σεραφεῖμ;

ΠΟΛΛΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: "Ω! ένα παιδι από τή γή.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Χαίρετε, αγαπητά μου Σεραφείμ. "Άκουσα τόσα καλά λόγια για σας στή γή. Μά νάσαστε τόσο ὄμορφα ποιέ δέν τὸ φανταζόμουν.

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Ἡ λάμψη τοῦ Θεοῦ ποὺ πέφτει ἀπάνω μας μᾶς κάνει τόσο ὄμορφα.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Εὐλογημένο νᾶναι τ' ὄνομά του.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: (Γονατοῦν καὶ ψάλλουν)

Εὐλογημένο τ' ὄνομά του
εἰς τοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

ΕΝΑ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: (μπαίνοντας) Πωπώ! "Άνθρωπος ἀπὸ κή γή.

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Εἶναι ὁ μικρούλης ποὺ μᾶς ἦλθε γι' ἀπόψε θράδυ.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Νά ζήσω μαζί σας τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ.

ΕΝΑ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: Πῶς τὰ γιορτάζετε τὰ Χριστοῦγεννα στή γή σας, μικρούλη;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Στὸ φτωχικό μου πὸ σπιτάκι μὲ λίγη σουπίτσα. Ὑστερα τὸν παίρνουν τὰ νεῦρα τὸν πατέρα καὶ μοῦ τίς βρέχει.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: "Ωωω!

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Σὲ ἄλλα σπίτια στήνουν πὸ Χριστοῦγεννιάτικο δέντρο. Στὸν τόπο μας εἶναι ἀπὸ πεῦκο. Τὸ πευκάκι, λοιπόν, τὸ φυτεύουν προσωρινά σὲ μιὰ γλάστρα. Ἀπάνω στοὺς κλώνους του θάζουν φαναράκια, κεριὰ ἢ χρωματιστὰ λαμπιόνια. Ὑστερα ρίχνουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ θαμπάκι. Στὶς ἄκρες κρεμοῦνε καμπανοῦλες φωτεινὲς ἢ ἀπὸ χρωματιστὸ χαρτί. Καὶ κάτω - κάτω εἶναι ἡ παράσταση τῆς γέννησης μὲ τοὺς πρεῖς μάγους γονατιστοῦς. Ἐσεῖς πῶς γιορτάζετε τὰ Χριστοῦγεννα;

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Ἐμεῖς καὶ Σεραφείμ κάνουμε δέντρο σὰν τὰ παιδιὰ τῆς γῆς. Τὰ Χερουθείμ, ὄμως...

ΕΝΑ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: Ἐμεῖς ψάλλουμε κι' ὕστερα χορεύουμε. Ἐφέιος θὰ κάνουμε Χριστούγεννα μαζί μὲ τὰ Σεραφεῖμ.

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Ἔτσι θὰ δῆς καὶ τὸ δέντρο μας καὶ τοὺς χοροὺς τῶν Χερουβεῖμ. Ἀλήθεια, πὶ θὰ χορέψετε ἐφέτος Χερουβεῖμ;

ΕΝΑ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: Τὸ «μηλοκῦδωνο». Εἶναι ἕνας χορὸς παιγνίδι ποὺ εἶδαμε στὴ γῆ, κάπου στὴν Κύπρο θαρρῶ.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Στὴν... Κύ...προ...

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ποιὰ Κύπρο;

ΕΝΑ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: Ἐνα νησάκι στὴ Μεσόγειο. Ἐκεῖ δίδαξε ὁ Βαρνάβας κι' ὁ Παῦλος. Πωπῶ! Ἄργησα. Πάω νὰ φωνάξω τὰ Χερουβεῖμ. Σὲ λίγο θὰ ἠχήσουν οἱ σάλπιγγες γιὰ τὴ γέννηση τοῦ Κυρίου. (Φεύγει).

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Νάρθητε, γρήγορα, Χερουβεῖμ μου. Ἐμεῖς στὸ μεταξύ θὰ ἐτοιμάσουμε τὸ δέντρο. Μὰ τὶ κρατᾶς κάτω ἀπὸ τὸ μανιῦά σου, μικρούλη;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Μιὰ σθούρα.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Σθούρα...!

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ναί! σθούρα. Νὰ σᾶς δείξω πῶς γυρνᾶ;

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Νὰ δοῦμε πὶ παιγνίδι εἶναι αὐτό. Ἄ! Ἐσεῖς μικρούλια Σεραφεῖμ σιγὰ - σιγὰ νὰ ξεσκεπάσετε τὸ φωτεινὸ μας δέντρο. Δέστε μιὰ ματιὰ μὴ λείπει τίποτα. Ἐμπρός, μικρούλη, βλέπουμε. (Ἄλλα Σεραφεῖμ φέρνουν στὴ σκηνὴ μὲ προσοχὴ ἕνα φωτεινὸ δέντρο).

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Νά! (πιέζει τὴ σθούρα ποὺ γυρίζει). Ὅριστι γυρνᾶει - γυρνᾶει καὶ ψιλοτραγουδάει. Ἐχει πολλῶν εἰδῶν σθοῦρες στὴ γῆ. Μικρὲς ἀπὸ ξύλο, ποὺ τὶς κάνουν νὰ γυρίσουν ἂν τυλίξης γύρω τους λίγο κορδόνι κι' ὕστερα τὶς ρίξεις χάμω τραβώντας τὸ καρδόνι. Ἄλλες εἶναι ἀπὸ μέταλλο χρωματιστές. Παιτᾶς μιὰ σούστα

καὶ στριφογυρίζουν τραγουδώντας. Νά! σάν κι' αὐτὴ ποὺ
σὰς δείχνω.

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Ἐμεῖς θὰ σοῦ δείξουμε τὸ μου-
σικὸ κουτί. Ἔχετε στὴ γῆ μουσικὰ κουτιά;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ἄκουσα νὰ λένε γι' αὐτὰ μά... μή-
τε εἶχα, μήτε εἶδα.

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: (Κτυπᾷ τὰ χέρια του). Νάρθουν
οἱ τέσσερεις χορευτὲς τοῦ μουσικοῦ κουτιοῦ. (Ἐρχον-
ται). Ὠραῖα. Σιωπὴ τώρα.

ΚΑΠΟΙΟ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Μιὰ στιγμούλα νὰ τὸ κουρ-
δίσω τὸ κουτί. Τούρτρ, τούουρτρ. Τὸ κούρδισα.

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Ἐμπρός.

ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ ΧΟΡΕΥΤΕΣ: (Χορεύουν ἐνῶ παίζει ἡ
μουσικὴ).

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Πέστε, Ἄγγελούδια, καὶ τὰ λό-
για. Ἔτσι βοηθοῦμε τὸ μουσικὸ κουτί καὶ τοὺς χορευτὲς.

Μιὰ μικρούλα πεταλούδα
μοῦ χαϊδεύει τὸν ἀνθὸ
ποῦχει φύλλα σὰ θελούδα
μέσ' τὸν ὁμορφο καιρό.

Ποιὰ ἴναι ἡ πεταλούδα πῶρα
τὸ ζευγάρι τὸ φαιδρό;
Μέσ' τῆς ἀνοιξῆς πῆν ὥρα
πεταλούδα εἶν' καὶ τὰ δυό.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Τὶ ὦραῖο ποιηματάκι, ἀλήθεια!

ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: (Μπαίνοντας). Ἦρθαμε. Γειά σας,
Σεραφεῖμ.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Καλῶς τα τὰ Χερουβεῖμ.

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Ἄ! ἐδῶ νὰ σὰς σοσητήσω τὸν μι-
κρούλη ἀπὸ τὴ γῆ. Ἦρθε νὰ περάση μαζί μας τὰ Χρι-
-σιτούγεννα.

ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: Ὡραία...

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Σιωπή... Ἀκούονται μακριὰ οἱ
σάλπιγγες.

ΕΝΑ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: Ἀκοῦτε; Οἱ καμπάνες ἀπὸ τῆ
γῆ.

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Γεννιέται ὁ Χριστός. (Γονατοῦν
ὅλοι).

ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: (Ψάλλον).

Ἢ γέννησή σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν
ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως.

... ..

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Κι' ἀπὸ χρόνου, ἀδέρφια ἀγγέ-
λοι μου.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ — ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: Κι' ἀπὸ χρόνου.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ἀπὸ χρόνου (Κλαίοντας).

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Τί; Κλάεις, μικρούλη;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ λύπη. Ἀπὸ χαρὰ,
γιατὶ βλέπω τὴν εὐτυχία σας καὶ γιορτάζω μαζί σας.
Ἀπὸ λύπη, γιατί δὲν ἔχω κοντά μου τὴ μητέρα καὶ τὸν
παιέρα. Θὰ νοιώθανε κι' αὐτοὶ μαζί μας χαρὰ κι' εὐτυχία.
Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σὰς στενοχώρησα.

ΕΝΑ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: Τὸ παιγνίδι τώρα. Φέρατε τὰ
μῆλα καὶ τὰ μηλοκύδωνα;

ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: Ναί...

ΕΝΑ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ: Λοιπόν, ἀγαπητά μου Σεραφεῖμ
καὶ φίλε μικρούλη, θὰ δῆτε τὸ παιγνίδι τοῦ μηλοκύδωνου.
Εἶναι τραγοῦδι καὶ χορός. Τὸ εἶδα πέρυσι νὰ τὸ χορεύου-
νε κάποι μικρούλες σ' ἓνα σχολεῖο τῆς Λευκωσίας. Στά-
θηκα καὶ εἶδα τὰ βήματα. Ὑστερα πέταξα κοντὰ στὸ
πιάνο. Κι' ἀντίγραφα τῆ μουσικῆ. Τώρα θὰ δῆτε. Ἐμ-
πρός, Χερουβεῖμ.

Μήλο, μηλοκύδωνό μου
τρέλανες τή γειτονιά,
τρέλανες πό λογικό μου,
τῆ φτωχή μου τὴν καρδιά.

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Μὰ γιατί κλαίεις ὅλη τὴν ὥρα
μικρούλη; Εἶσαι δυστυχισμένος ἐδῶ μαζί μας;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: "Α! ὄχι Εἶσασιτε ὅλα τόσο καλά
πλάσματα. Μά... ντρέπομαι νὰ σᾶς τὸ μολογήσω.

ΕΝΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ: Κανένα ἀμάρτημά σου;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Κάτι τέτοιο. "Ἐνα καλὸ πλουσιόπαι-
δο μοῦ δάνεισε πὸν μαντύα καὶ τ' ἀμάξι του. Αὐτὸ πῆρε
τὴ θέση μου στὸ φτωχικό μου. "Ἐτσι τώρα ἐκεῖνο θὰ κρυ-
ώνη καὶ θὰ ξυλοφορτώνεται ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ἐνῶ
ἐγὼ διασκεδάζω ἐδῶ στὸν Παράδεισο.

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ: (Μπαίνοντας). 'Ἐδῶ εἶμαι, μι-
κρούλη. "Ἐχεις κανένα παράπονο; Πῶς; Κλαίεις; Μὰ
γιατὶ παιδάκι μου;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Θυμήθηκα τὸν πατέρα, τὴ μητέρα κι'
ἓνα ξένο, καλὸ παιδί ποῦ πῆρε τὴ θέση μου στὸ φτωχικό
μας. Θέλω νὰ κατέβω στὴ γῆ.

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ: Πωπῶ! τί εἶναι τούτη ἡ πληγὴ
στὸ κεφάλι;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Γλίστρησα ὅπως μ' ἔτρεχε ὁ πατέρας
καὶ κτύπησα.

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ: Κι' αὐτὴ ἡ γρατσουνιά στὸ χε-
ράκι σου;

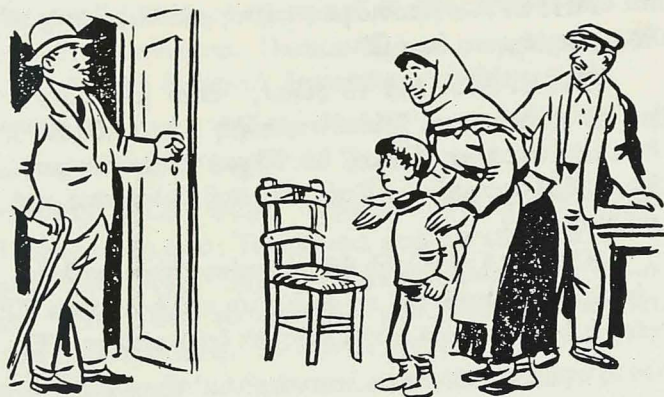
ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: 'Απὸ τὴ μητέρα μου. Εἶχε τὰ νεῦρα
της ἀπὸ τὸν πολὺ θῆχα.

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ: "Ε! τότε τί θέλεις νὰ κατέβης
στὴ γῆ κοντὰ τους;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Γιὰ ν' ἀνάψω τὴ φωτιά. Πρέπει νὰ
ποῦς φτιάξω τὴ Χριστουγεννιάτικη σούπα.

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ: 'Ο Θεὸς ἄς σὲ ἀνταμείψῃ, μι-

κρούλη. Είδα πολλές καλωσύνες. Ἄλλὰ σὰν πῆ δική σου δὲν ξαναεῖδα. Σεραφεῖμ; Φώναξε τὸν ἀμαξᾶ καὶ νὰ πάρετε τὸ μικρούλη στὸ φτωχικό του.

— Καλημέρα σας κύριε Δήμαρχε. Περάστε. . .

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

(Στὰ φτωχικό δωμάτιο τοῦ Μικρούλη. Ὅταν ἀνοίξη ἡ σκηνή κάθονται ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ τὸ ξένο παιδί).

ΠΑΤΕΡΑΣ: Θαρρῶ πῶς τὰ φειτεῖνὰ Χριστούγεννα θὰ μᾶς βγοῦν σὲ καλό, γυναίκα.

ΜΗΤΕΡΑ: Ἐλπίζω στὸν ἅγιο Θεό. Θὰ κάμη ἐφέτος τὸ θάμα του καὶ θ' ἀνακουφιστοῦμε. Ἐξ ἄλλου σὰ νὰ αἰσθάνωμαι τὸ στήθος μου πιὸ καλά. Μ' ἀκούσετε νὰ θήξω τόση ὥρα; **Ὅχι.**

ΠΑΤΕΡΑΣ: Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.

ΜΗΤΕΡΑ: Δούλεψα τόσο στὴν κουζίνα. Βγῆκα ἐπίσης δυὸ φορὲς στὴν αὐλή. Ρούφηξα ὄλο ἐκεῖνο πὸ κρύο. Κι' ὅμως μήτε πόνεσα στὸ στήθος, μήτε μ' ἔπνιξε ὁ βήχας.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μακάρι νὰ πᾶνε ὄλα καλὰ ἐφέτος. Βρέθηκε κι' αὐτὸς στὰ πόδια μου μόλις ἔμπαινα κι' ἔφαγε

τὸ χαστούκι. Τοῦ πῶπα τόσες φορές. Μὴ στέκεσαι συλλογισμένος μπροστά μου, ὅταν γυρίζω σπίτι. Αὐτὸς τὸ γούδι καὶ τὸ γουδοχέρι. Μπροστά μου, σὰ νὰ μὲ ρωτᾷ «Τὶ μούφερες μπαμπᾶ;» Τὶ νὰ τοῦ φέρω; Δουλιὰ δὲν ἔχω. Λεφτὰ στὸ σπίτι δὲν ἔχω. Χαστούκια τοῦφερα.

ΜΗΤΕΡΑ: Χρονιάρεις μέρες σὰν κι' αὐτή, μὴν εἶσαι τόσο ἀψόθυμος, καημένε...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μὰ τὸ θέλω; Ἔτσι μὲ θράζει ὁ θυμὸς μὲ τὸ παραμικρό. Ἔ! Μικρούλη μου; Ὅταν θὰ πάρω δουλιὰ, σήμερα - αὔριο, δὲ θᾶχω τὰ νεῦρα μου. Καὶ δὲ θὰ σὲ ξυλοφοριτῶνω. Καί... θὰ σοῦ ἀγοράσω καὶ μερικά ρουχαλάκια.

ΜΗΤΕΡΑ: Ἀλλὰ θὰ πηγαίνει στὸ σκολεϊό. Πρέπει νὰ μάθῃ γράμματα, νὰ θρῆ μιὰ καλὴ δουλιὰ. Ἔτσι κι' αὐτὸς θὰ ζήσῃ καλὰ καὶ μᾶς θὰ ξαλαφρώσῃ. Ἔ;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἄσε τον τώρα κι' εἶναι συλλογισμένος. Μὲ τὸ δίκιο που. Τ' ἄλλα παιδιὰ ἔχουνε τέτοιες μέρες τὸ κάθε τι. Αὐτός;

ΜΗΤΕΡΑ: Τὸ ξυλαρίδι σου. Ἐλα τώρα, πήγαινε νὰ ξαπλώσῃς λίγο. Θὰ πάω κι' ἐγὼ νὰ τὸν μισοπάρω στὸ κρεβάτι. Ὅταν θὰ κιτυπήσουν οἱ καμπάνες θὰ μᾶς ξυπνήσῃ ὁ μικρούλης. Ἄκουσε, μικρούλη. Ν' ἀνάψῃς τὴ φωτιά. Καὶ νὰ θάλῃς πάνω τὴ χύτρα μὲ τὰ κόκκαλα. Ἄκουσες; Μίλησε καὶ μή...

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Θὰ κάμω ὅπως μοῦ λέτε.

ΜΗΤΕΡΑ: Ὠραῖα. Τὸ ξέρω πὼς εἶσαι λογικὸ παιδί. Μόνο πὼς παρασκέφτεσαι ἐτοῦτο τὸν καιρὸ. (Φεύγου).

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: (Μπαίνοντας κρυφά). Ψίτ. Μόνος;

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: (πετιέται ἀπάνω). Ὁ μικρούλης; Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἦρθες. Μὲ τaráξανε στὸ ξύλο ἐδῶ μέσα.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Πωπὼ! Μανηλόδεσες τὸ κεφάλι σου; Τὶ συνέβηκε.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ : Μὲ χαστούκισε ἄγρια ὁ πατέρας σου. Γύρισα νὰ τοῦ ξεφύγω καὶ κτύπησα πάνω στὴν ἀνοιγμένη πόρτα

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ : Καημένε μου φίλε. Σὲ λυπᾶμαι. "Ὅσο σὲ σκεφτόμουν κοκκίνιζα ἀπὸ ντροπή. Κι ἔλεγα στὸν ἑαυτό μου πῶς δὲ ντρέπομαι καὶ σ' ἄφησα ἐδῶ στὸ σπιτικό μου νὰ τυραννιέσαι. Πωπῶ. "ὦ! μὲ συγχωρεῖς, καλέ μου φίλε. Ἔρθα ὅμως νὰ ξαναπάρω τὴ θέση μου.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ : Ὁραῖα. Καλῶς ὄρισες. Μὰ δὲ μούπες πῶς τὰ πέρασες ἐκεῖ στὸν Παράδεισο!

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ : Θάμα θαμάτων. "Ὡστε ὁ Παράδεισος εἶναι τὸ σπίτι σου; Τὶ ὄμορφα ποὺ θὰ περνᾶτε...! Λοιπόν, εἶδα πὸν "Ἅγιο Πέτρο, τὸ γεροντάκο μὲ πὴν καλὴ καρδιά. Ἦτανε σὰν τὸ παπούλη μου. "Ἄ! καὶ τὰ Σεραφείμ καὶ τὰ Χερουβείμ. Τὶ ἔξοχα ἰαγγελοῦδια εἶναι! Μὲ περιποιηθήκανε σὰν νὰ ἤμουνα ξενητεμένος τους ἀδερφὸς ποὺ μόλις γύρισα. Εἶχανε ἕνα ἰφωτεινὸ δέντρο, ποὺ ἦτανε τρέλα.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ : Ἀλήθεια; Πρῶτη χρονιά ἐφέτος ποὺ δὲ θὰ δῶ τὸ δέντρο μας.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ : Εἶχε ἕνα θαυμάσιο ἀστέρα στὴν κορφή.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ : Ἦταν ὁ πραγματικὸς ἀστέρας, ποὺ ὀδηγοῦσε πότε τοὺς μάγους.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ : Μά... ποῦ τὰ ξέρετε ὅλα αὐτά; "Ἄ! ναὶ στὸν Παράδεισο. Μήπως εἶσαοτε ἀγγελούδι;

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ : Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ : "ὦ! εἶσαοτε ἕνα Σεραφείμ Πωπῶ καὶ δὲν τὸ σκέφτηκα. Καὶ δεχτήκατε νὰ πάρετε τὴ θέση μου ἐδῶ; Καὶ νὰ χάσετε τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ στὸν Παράδεισο; "ὦ! σᾶς εὐχαριστῶ (γονατᾶ). Σᾶς εὐχαριστῶ.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: "Ω! τί είναι αυτό; Σηκώσου γρήγορα. Είμαστε αδέρφια. Έγώ στον ούρανό κι' εσύ στη γη. (Άκούεται θόρυβος). Πωπώ! Γρήγορα κι' έρχονται. Ή μητέρα σου; Ή μητέρα σου. "Α! άκου και τ' άμάξι. Τά άλλαγα χλιμιντράνε. Μοῦ μηνούν πώς είναι ώρα να φεύγω. Γρήγορα ν' αλλάξουμε ρούχα (Ένω αλλάζουν ρούχα).

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Πωπώ! Κι' έχω ν' ανάψω φωτιά για τή Χριστουγεννιάτικη σούπα.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Τήν άναψα. Κι' έχω θάλει άπάνω τή σούπα. Προτιῦ μάλιστα πλαγιάσουν οί γονιοί σου τά τακτοποιήσα δλα.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Μά τί καλοσύνη έχεις, φίλε μου Σεραφείμ. Δέ θα σε ξεχάσω ποτέ μου.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Μήτε κι' έγώ θα σε ξεχάσω. Μ' έκανες να ζήσω μιὰ δύσκολη νύκτια. Μά αυτό ήταν μιὰ πράξη καλή. "Ισως ή καλύτερη πράξη τής ζωής μου. "Αντε τώρα γειά σου καλά Χριστούγεννα. Κι' έχεις άκόμα να δής έκπλήξεις!

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Καλέ τί λές; Στο καλό, άγαπημένο μου άγγελούδι. Νάρχεσαι πότε - πότε στο όνειρό μου να φιλοκουβεντιάζομε.

ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ: Θάρχομαι. Σοῦ τό υπόσχομαι. (Φεύγει ένῶ άκούεται θόρυβος).

ΜΗΤΕΡΑ: (Μπαίνοντας). Πωπώ, μικρούλη, δέν άκούς τίς καμπάνες; Τί ώρα είναι; Πωπώ άργήσανε έφέτος να τίς κτυπήσουν.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Είναι άσχημος ό καιρός και δέν ξύπνησε στην ώρα του ό καντηλανάφτης.

ΜΗΤΕΡΑ: Μπορεί. Πώς; Μά τί θάμα είσαι σήμερα, μικρούλη. Ροδοκόκκινος, ξεκούραστος, εύτυχισμένος.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Κι' εσύ, μητέρα, είσαι χαρά Θεού σήμερα. Πώς νοιώθεις τό στήθος σου;

ΜΗΤΕΡΑ: Περίφημα. Μήτε ἔβηξα, μήτε πόνους ἔχω. Θαρρῶ πὼς εἶμαι καλὰ ὅπως τότε ποὺ ἤμουνα στὴ δική σου ἡλικία "Ε! Ἐφέτος θᾶναι φτωχικὸ τὸ φαγητὸ μὰ τί νὰ γίνῃ; Ἐχει παιδιὰ ποὺ δὲ θὰ δοκιμάσουν οὔτε μιὰ κουταλιὰ ζεστὴ σούπα. (Κτυποῦν τὴν πόρτα). Μπά! ποιὸς κτυπᾷ πέτοια ὦρα; Παράξενο πράμα. Ἄνοιξε, μικρούλη μου.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ἄμέσως, μητερούλα.

ΜΗΤΕΡΑ Πολὺ παράξενο. Κάτι τὸ ἔκτακτο θὰ συμβαίνει. Νᾶναι, Θεέ μου, πρὸς καλὸ μας...!

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: (Μπαίνοντας). Καλημέρα σας, καλημέρα σας. Κι' ἀπὸ χρόνου.

ΜΗΤΕΡΑ: Πῶς! Κύριε Δήμαρχε, ἐσεῖς; Καλημέρα σας. Κι' ἀπὸ χρόνου. Ὅριστε, παρακαλῶ, νὰ καθήσετε. Μικρούλη. Δόσε μιὰ καλὴ καρέκλα στὸν Κύριο Δήμαρχο.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Εὐχαριστῶ. Εὐχαριστῶ. Μὴν ἐνοχλεῖσθε. Ἦθελα τέτοια μέρα νὰ σᾶς ἀναγγείλω πρῶτος τὸ εὐχάριστο γεγονός (Τοῦ δίνει ὁ μικρούλης τὴν καρέκλα). Ἄ! Εὐχαριστῶ μικρούλη μου. Πηγαίνεις σχολεῖο;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Ναί! Κύριε Δήμαρχε.

ΜΗΤΕΡΑ: Κι' εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους τῆς τάξης του, παρ' ὅλη τὴ φτώχεια μας, Κύριε Δήμαρχε.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Λοιπὸν, κυρία μου, ποῦ εἶναι ὁ ἄντρας σας;

ΜΗΤΕΡΑ: Θαρρῶ ἐτοιμάζεται νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Περίφημα. Ἄλλά... θιάζομαι. Ξέρετε εἶμαι κι' ἐπίτροπος στὴν ἐκκλησία καὶ πρέπει νὰ φτιάσω ἀπὸ τοὺς πρώτους. Λοιπὸν, θὰ σᾶς τὸ ἀναγγείλω ἐσᾶς καὶ τὸ λέτε στὸν ἀγαπητὸ ἄντρα σας.

ΜΗΤΕΡΑ: Ἄκοῦμε, κύριε Δήμαρχε.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Ἦταν φώτιση Θεοῦ σὲ ὄλους μας.

Μόλις χθές ἀργὰ πελειώσαμε ἀπὸ τὴ συνεδρίαση τῆς Δημαρχείας. Ἀποφασίσαμε ἔτσι στὰ γρήγορα νὰ διορίσουμε γενικὸ ἐπιστάτη στὶς δουλιές τῆς Δημαρχείας τὸν ἀντρα σου. Καλὸς ἄνθρωπος εἶναι καί...

ΜΗΤΕΡΑ: (Γονατίζει καὶ τοῦ φιλά τὸ χέρι). Μᾶς σώζετε ἀπὸ τὴ δυστυχία.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Σᾶς παρακαλῶ, ἦταν ὑποχρεωσὴ μας, ἀλλά...

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Μπαίνοντας). Μπά! Ὁ Κύριος Δήμαρχος... Τί συμβαίνει, παρακαλῶ; Γιατί κλαῖς, γυναίκα; Ἐσύ, μικρούλη, πὶ ἔπαθες;

ΜΗΤΕΡΑ: Ὁ κύριος Δήμαρχος...

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Μᾶς ἀναγγέλλει τὸ διορισμὸ σου.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Ὡς γενικοῦ ἐπιστάτη στὶς δουλιές τῆς Δημαρχείας.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μὰ αὐτὸ εἶναι ἔξοχο. Τὸ εἶχα προαίσθησι. Κύριε Δήμαρχε, σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου. Καὶ ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας μου. Εἴσασιε ὁ Ἄγγελος τῶν Χριστουγέννων μας. Νὰ κεράσουμε τὸν κύριο Δήμαρχο.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Παρακαλῶ μὴ ἐνοχλεῖσθε. Πρέπει νὰ φτάσω ἐγκαίρως στὴν ἐκκλησίαι. Παρακαλῶ, παρακαλῶ. Ἄ! αὐτὰ τὰ λεφτὰ εἶναι προκαταβολή γιὰ τὸ μισθὸ σας. (Μουρμουρᾷ σὰ τοῦ τὰ μετρά).

ΠΑΤΕΡΑΣ: ὦ! σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Δήμαρχε.

ΜΗΤΕΡΑ: Μᾶς καθυποχρεώνετε, κύριε Δήμαρχε.

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Παρακαλῶ, παρακαλῶ. Μεθαύριο 8 τὸ πρωτὶ ἀκριβῶς νᾶσαστε στὴ δουλιὰ σας. Ἐ; Καλημέρα σας κι' ἀπὸ χρόνου.

ΜΗΤΕΡΑ: Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἔχη καλὰ, κύριε Δήμαρχε. Κι' ἀπὸ χρόνου.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ὑπόχρεοι. Καλημέρα σας. (Φεύγει ὁ Δήμαρχος).

ΜΗΤΕΡΑ: Μικρούλη (Ὁ μικρούλης προσεύχεται στὸ εἰκονοστάσι).

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μικρούλη... Προσεύχεσαι, παιδάκι μου;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: (Σηκώνεται). Εὐχαρίστησα τὸ Θεὸ γιὰ πῆ χαρὰ πὺ μᾶς ἔχει δώσει.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Μπράβο, μικρούλη. Φαίνεται πὺς γιὰ σένα μᾶς γάδοσε ὄλα αὐτὰ ὁ Θεός. Λοιπὸν, πρῶτος πρέπει νὰ ζητήσης. Τὶ θέλεις νὰ σοῦ πάρω Χριστοῦγεννα μέρα; Ἐμπρός, ἔμπρός...

ΜΗΤΕΡΑ: Ἄντε μίλησε, μικρούλη;

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: Λίγα λεφτὰ νὰ δώσω στὸν ὄρφανὸ Κωστάκη καὶ τὴν ἄρρωστη μάνα του.

(Λιγόστιγμη σιωπὴ. Ὁ πατέρας κοιτάζει τὴ μητέρα).

ΠΑΤΕΡΑΣ: Λοιπὸν, μικρούλη, θὰ μοιράσω στὰ δυὸ τὰ χρήματα πὺ μᾶς ἔδωσε ὁ κύριος Δήμαρχος. Τὰ μισὰ θὰναι γιὰ μᾶς καὶ τ' ἄλλα μισὰ θὰ πᾶς στὸν ὄρφανὸ Κωστάκη ὡς δῶρο δικό σου.

ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ: (Γονατᾶ καὶ τοῦ φιλᾶ τὸ χέρι). Εὐχαριστῶ, πατέρα.

(Ἄπὸ τὰ παρασκῆνια ψάλλουν ἡ Παρθένος σήμερον. Γονατοῦν ὄλοι καὶ τὸ ψάλλουν ἐνῶ κλείει ἡ αὐλαία).

